

Swato-Janský Běmec,

uvjth

**k desjtidennej wečernj pobožnosti
k swatému Janu Nepomuckému,**

od

**gednoho kněze cirkewnjho, a spoluanda téhož
Dědictwj.**

Nákladem Dědictwj Swatojanského.

Pro roč 1851. Číslo XXXI.

Cena 20 fr. na štrjbre.

W Praze, 1851.

Tiskem Bedř. Kobljčka w Karlowě ulici č. 188.

**Zmláště k dostání w čis. fr. dwornim kněштуpectwj Bedř. Grebnera a
Kleinduba na Staroměstském náměstí č. 548, a we wšech kněштуpectwjch.**

Altáře hrobu swatého Jana Nep. w fr. hl. chrámu
Páně sw. Wjta w Praze.

Wychwaluge swatého (Athanasia) vychwalowati budu ctnost, poněwadž w sobě wssecky ctnosti obsáhnul; vychwaluge ale ctnost, chwáliti budu Boha, od něhož se ctnosti dostává lidem. — S. Ambrož.

Kdožkoli se těší z zásluh některého Swatého, měl by hledati sobě potěchy w podobné horlivé poctě Boží, aby, geliž obdiwuge zásluhy Swatých, swatostj žiwota také se stal odiwuhodným. — S. Jan Zlatoústý.

Swatým apostolům a mučenníkům činime poctu, fteráž se děje z lásky, aby se nám dostalo gegich přjmluwy, abychom podnjceni byli k následowánj gich. — S. Isidor.

Ctjme-li Swaté, gesti to nám ku prospěchu, nikoli ale gim: ctjti ge ale a ne-následowati gich, znamená totiž, co na způsob lhářůw lichotiti gim. S. Augustin.

Ostatky mučedlníkůw máme w poctiwoosti, činjce tudiž poklonu Tomu, gehož gsau mučenníky; my ctjme služebníky, aby pocta, činěná gim, padala na Pána gegich a Místra. — S. Jaroljm.

Pr o s l o w a.

Tyš-li to, swatý Jene Nepomucký, zase we zlatolestu večerním těchto swětél, že gší náš dohromady swolal, že celé se nám zachwělo srdce? Kdo pak náš wylaubil we večerní tuto dobu sem k této Swatyni se sejiti — wrhnauti se na kolena na poswátneu zemi? Swatau hrůzau gati po Tobě se swatý Jene Nepomucký ohlížjme, — my poslaucháme, co zgeruği nám ty šlepty podivné, gakobys oslawený příteli Boží, genž šťastně wessel gší do říše, kdež wěčná a nade wše slitowná obýwá láska, a kdež duch twůg blaženosti wěčné požívá, a u plesánj wywolench s hwězdowitého trůnu Tobě wěnec odměnný wšeslitowný, milosrdný podal Bůh — na lehké nebesškana peruti do prostředka nasseho byl se k nám dolů snešl. Mám se zdá, že mezi námi blíž a shromážděnj nasse si oblíbeně; prosbám wřelým našim, aby před trůn Nesywětěgššjho wstoupily, oblať že prorážjš, a wolněgššj průchod hlasům našim působjš; ano nám se zdá, že k nám mlu-

II

wjš, že nás za sebau woláš a ugiffugeš, že pašli
 Pána tak gako Ty milowati budeme, až wypršši
 hodina našeho pozemského putování, chceš býti
 před trůnem Jeho našim mocným orobowníkem,
 našim ochranitelem, a mocným štítem před ža-
 lobami Istimého nepřitele našeho — ďábla. Segmi
 z nás ustrašených ctitelů svých tiseň, a po nebi
 a Bohu tauhy boleš.

Wšedko po celém ošolj taužebné lidštwu
 chwátá k obrazům a sochám twým. Gotwa li-
 bého máge že zawál wětjreš přjgemný, těšši se
 mladjš — dospělý i starý, plésá srdce swatých
 plné citů — co a gaš letoš, — uraďme se, —
 co přineseme za okrasu oltářům, obrazům a sochám
 swatého Jana Nepomuckého, Bohu i nám milého
 nebesšana? Odkud ten prudký a neutagitelný pud,
 — než že wane tam obtud, kde za nás prosj a
 oroduge před trůnem Božim tento ljbeznau wůni
 dýchagjci mágowý kwjtek, swatý Jan Nepomucký.
 — Srůžy plný wěku — ty nás nezmechlš, žeby
 Bohu gsme zkrátili a ubjrali dlužných pošlon,
 když Swaté ctjme a za přjmluwu prosjme. —
 Náš k této wečernj počtě swoláwá tak nočnj
 obloha, gako někdy těch pět hwězd se wybleštnu-
 lo, gako přstem Božim se sneslo a segmuto bylo
 gich, a uřázano Pražanům, duch této swaté

mrtvole tam že se stíwí před Nejvyšším wšech
bytostí Duchem — ozáren giž sláwau nebesau,
oblečen w rauch wěčně se stíwaucej. W té mře,
ne-li we wětší — co giný a ginde ob nebe lib
smysl odwracuge k zemi; láska k lichému žístu,
a sobectwí nízke geho nábramí wládne, — tu
wznáší se duch náš na peruti orlowé tam wy-
soko nad slunečnou zář — tam k tomu, genž w
ruce své silné drží swětů milliony. Ani Mog-
žíš a s ním Eliáš s wýše nebes w plamenu
ať k nám neseštaupli rozněcownati náš pro Boha
a etnost; ani matka sedmi synů — mučedlníků
hrdin — ať nám nehrozí: — nám postačuje sw.
Jan Nepomucký. Zdáť se nám, gaťoby k wla-
stencům swým libě a hlasem nebeským wolal:
„Služby liché a hříchů se obřekněte; namoždy,
tělu a geho žádoštem, wášnīm a náruživostem
nepodlehajte a neslužte; k Bohu pohlednauce ži-
wot započněte wěsti proměněný; citem obživěným,
wůlī ochotnou horlete pro nebe; swatau tauhau
zahorťte pro sláwu Boží; — prsí a mdlých posilňte
audů pro blaho lidstwa, gež odwrátiti od mablo-
služebných bludůw, a uwěsti k službě Boží obmý-
slíte; — nemyslete — že gaťo zafušen se
domníwá zlošyn, že ugdete záhuby předpowěžené,
že tať ugdete zraťu Božího; wšak obe dalky

IV

střela smrticj šíj již vypuštěná z pružnosti oblaku napřaženého; — a znovu ctnosti a svatého obcování zaljzte sobě sšlechtu a krásu: nebo den brzy zajtá, brzy náš Bůh snad pomolá — ať vezme a přigme do blažených náš bydel — kde po pauti této dokonané — postarejte se — ať vám čistj duchové slávy věčné měnec podagj neuvadlý.“

Tať k nám mluvjš — ano gsauť to nebesťtana slova a řeč; ano, gako by s nebe přicházegicj uchopiv na spěch ctitelů svých ruce, rychlegi dýchage, pohnut a na kwap slova vraucj nám pravil: Žehnám vás — dotrvejte Hospodinu a Bohu věrnj! udatně bogugte proň; a stále gen usilugte, by pravého Boha vždy se šířila bále služba svatá. — Tebe Svatého wzhýwála-li pať w tu dobu naše ústa, když s námi tať gemně a slabce mluviti gš se zdál — swatý Jene Nepomučý?! J rozkoš a radoť náš pronjá, když pomnjme a pomysljme, bychom Tobě wěnowali tuto dewjtideanj večernj pobožnosť, k Bohu twau přjmluwau a orodowánjm se obrátili, kráčeli cestau Bohem člověkem nám zgewenau.

A wy na tomto osvětleném, swatému Janu Nepomučému posvěceném oltáři, gasnosvětlé faule, dobře nám při té dewjti večernj pobožnosti posvěťte, — posvěcenau pobožnosť naší gasnosti

swau ljbegnau k oblačům a k trůnu Božjmu doprowážegte, kažbému, komu wěčné spasenj milé gest, — útěchu wlejte, a až swětlo života našeho uhasne, ať se tam nad ty faule swětlegšj, a bání nebeské šťastně lehkau perutj wznese oslawný duch, — ať šťastně břemena a tíže hříchů a nepravostj sprostě — překážky a tíže nepocítj tam: — „nagjti a spatřiti Jana swatého Nepomuckého,“ genžby náš swé ctitele předstawil Pánu nebes i země — a mjsť patřenj na twář Božj nám wyprošil!

„Wzkříšenj! swětlo milé na šeré té života pauti! Nesčetné w hrobu někdj budau dawj dřjmati lidstwa: trauby tu zawznj zwuť, a wzkříšeni gedni se rauchem nesmrtelnosti blahé oběgj. Smrt přestane wládnauti na wěky pobmaněná, ustaupe životu nestonalému. O, dni blahoslawený! Spasitel sám w hrobu prodj; než uenadále se trásti a chwjti budau swěta úhly stal mezi hrůzy plným puťotem, a z mrákoty hrobnj wyjde zas obživlý smrti wjtěz a života dárce. Co člověku nelze, dořázal On; poswatnau rozpečetil knihu, a zde ze země nám k nebi cestu prawau a wzkříšenj pláwu ořázal. Menj to flam ni mámenj! Tu my ustrašeni a užasnuti wzběru gafo Eli-seus za mistrm swým Eliášem w plamenu na

VI

nebe odcházejícím — vzhlínu hledíme za tebou
svatý Jene Nepomucký, — gakobys nám co
Eliška Elišce — s výsosti žehnal, ptá se co
žádáme od Tebe, abychom získali — co srdce
naše sobě žádá. Tu my s Eliškou vzhlínu wo-
láme: Muži Boží — svatý Jene Nepomucký:
Sle na Tobě spočívá Páně mohutný Duch, —
Ducha Tvého být dán buď nám, a zastaneme Pána!”

„Národové — oslawugte Boha! gitro zpani-
legšši wzegde po střídě dnů a noci; i nenaštane
wjce saumrať aniž noci hrůza po něm; ošu oslo-
něnému sblá se na věky nestonalé blaženosti ote-
wrau, gičž nám Syn s Otcem a Swatým Du-
chem milostně ustanowil. Gať sljbil, sám on přigde
pať opět, a z hrobu náš probudim powolá w onu
řišši přegasnau, fdež nesmrteblnost fyne nám a ra-
dost nehynaucj. Protož fráli frálů — —
po wšecy věky frálugjcjmu, nesmr-
teblnému, samému Bohu, mezi Swa-
tými geho, budiž čest a sláwa na věky
wěfů. Amen.“ 1. ř Tim. 1, 17. —

Epifomatel.

Nábožnj Swatojansſti pautnjci!

Wy drazi — genž do Brahy ſ swatému Janu Nepomučému na pauſ, nebo ginam po celé naſſi milé katoličké wlaſti, ſ tať četně a ſlatyně zřizeným Swatojansſtým pobožnoſtem a ſ pautěm ſe chystáte a zamýſſljte, — geſt mi znamenjn, že gſte upřjmného křeſtanſko-katoličkého ſmýſſlenj; — geſt mi důkazem, že muſj Braha a po wlaſti naſſi zřizené a založené Swatojansſké pauti něco do ſebe mjti, co ſrdce naſſe pautá. Hrob ſw. Jana Nepomučého geſt onen maĝnet, který wás ſ ſobě táhne. Ano na ten hrob ſw. Jana geſt mnoho tiſjců duſſj připautáno; ten hrob má do ſebe takowé kauzlo, že gať ſe mile to Božj garo otewře, každá duſſe wěrná po tom hrobě zataužj a na Swatojansſké pauti ſe těſſj. „Letoſ — dáli nám Pán Bůh toho we zdrawj dočekati, prawj nábožná matka ſ rodině ſwé, ſ djetřám dobrým — učinjm wám radoſt, — wezmum wás některé ſ ſebau na pauſ ſ ſw. Janu do Brahy, kde geho ſwaté tělo odpočjwá. Braha geſt nám tedy co Jeruſalém, kde těla ſwatých proroků naſſeho národu odpočjwagj; ona geſt ta archa brahyých oſtatků patronů naſſich! Chráam

swatého Wjta gest ona poswátná popelnice, gež
 si před ginými wessťerá rodina českoslowanská
 nade wssěcky věci pozemské wážiti má. Gafo
 každé dobré dítě taužj po hrobě swých drahých
 rodičů, rowněž tať a snad mnohem wjce tau-
 žiti směgj křesťané po hrobu duchowních otců
 swých. Už se docela přichystáte a k té starosla-
 woné Praze kráčetj chytj budete — k hrobu
 drahému swatého Jana Nepomuckého, drahému
 pro swau bohatau ozdobu, dražšjmu wssak pro
 to swaté tělo, kterěz ukrývá, pro ten zážračný
 gazyk, drahý klénok cirkwe katolicke, na němž
 ráčil Bůh psáti písmo, gež patero stoletj gestě
 wymazati nemohlo, — k té slawné uassj Praze,
 tomu na poswátné památky přebohatému městu
 — wy nábožnj, z blizka i z daleka chystati
 se budete, až k slawnosti Swatojanské plěsa-
 gicj potáhne srdce wás, za to gebiné wás pro-
 šjm, nezapomeňte na hlawnj wěc: wezměte
 s sebau tento Swatojanský wěnc. Gá wi-
 djwám, gať u nás wenkowanů w pautnj de-
 wjtidennj Swatojanské pobožnosti newinné dítě
 a mládež dospělegšj, mágowé z mnohobarewných
 swjtků uwité wěnce w záwod přinášjwagi, fla-
 dauce ge na oltáře, zawěsugjce ge na sochy a
 Swatojanské obrazy, z rukau těch dobrosrdečných
 ctitelů swých, aby ge milostiwě přigal swatý Jan
 Nepomucký.

Ty nepomigitelnau zářj nebestau oslawený,
 wěčným newadblým wěncem owěncený příteli
 Boží! my k twé oslawě ani přidati — ani z nj

ubráti nemůžeme; ano my nemáme, zač prositi, co by Tobě již w úplné míře wšemocný Bůh nebyl udělil. W swětle neuhasitelném a nezapadajícím se stkvíš, září nebeskou ozdoben a okrášlen před Bohem se raduješ, patře s wýsosti a radosti wěčných na své pozemské ctitele. K těm mnohonásobným a rozmanitým křijtjm protkaným Tobě obětovaným wěncům chci i gá přidati swůg. Nemage ale luhů a lučin vlastních, obfud bych ze swých křijtů Tobě uwil mnohobarewný wěnc, wysšel gsem si, a na cizích luzích a lukách nasbýrage křijtů, uwil gsem Tobě tento dewjtibarewný wěnc. Tobě pod ochranu přináším a Twým ctitelům srdečně wěnugi a obětugi tuto knížku, sestawenau a uspořádanau pro Twau dewjtibennj wečernj — aneb we dne — neb wečer konanau pobožnost, swatý Gene Nepomucký! Tjm sprostým, ale dobrosrdečně Tobě obětovaným a do Dědictwj Twého, požehnaně rozšířeného, za gistinu na wýnosné auroky uloženým dárkem nepohrdni sw. Gene Nepomucký, abych i gá za wšedka od Boha twau swatau přjmlutwau mně, od mého dětinstwj až do mého tohoto pozemského žiwota poslednjho dne, udělená a profázaná dobrodinj, alespoň z částky se Tobě wděčným proufázal. — Geden nese to, giný giné, — každý ale wj — proč a zač. Kdo přinesl Tobě kwětinowý wěnc — dal a přinesl ubožák, co měl; — též i gá dobře wjm, proč Tobě tento mnohobarewný wěnc obětugi! Budeš tento můg od těch

z živých květin utvřých w tom se děliti a rozezná-
wati, že se děle, — než opět někdo giný lepšší a
ozdobněgšší utwige, může potřebowati: prozati-
m tīm a mau dobrosrbečnau wůlī nepohrdni a
ten skromný dárek přigmi milostiwě, swatý Jene
Nepomučý. —

Wám wlastencowé nábožní a rozmilī tuto
knížku obětugi a do rukau dáváám. Kdykoli se
na pauf k swatému Janu Nepomučému, doma
nebo ginde drženau a slawenau, wydáte, we-
změte tuto knížku s sebau, nebude wám cesta
dlauhá se zdáti; čtete w ni — učte se z ni —
rozbírejte a rozgymejte, co w ni psáno; wzdy-
chejte — modlete se k Bohu, prozpěwugte tomu
oslawenému příteli Božjmu, swatému Janu Ne-
pomučému; pro wšsečo to gmenowané nagdete
w ni dostatečnau látku. Čīm wjce wěnc z květin
do rukau bráti budete: tīm wjce wadnauti, umjratī
a swau krásu tratiti počne; kdežto tento mŭg na-
opať, — čīm wjce se potřebowoti bude, čīm wjce
se w něm přebjratī budete: tīm wjce se wám
w rukau zelenati a zaljbowati bude a ku wždy
se zelenagjcmu a newadlému wěnci, — při-
mluwau swatého Jana Nepomučého, w králow-
stwī nebesťém wám dopomůžē!

Zlatými zrnky ze swatých cirkewních Otců
we wěnc utvřých a bohromady spogených, na-
gdete tento wěnc protkaný a propletený. Wilně
těch nad zlato drahých zrneť, těch krátkých prů-
powědj štetřte a užjwajte, gšauf to lětowá zrnka

nab míru zdravá, očišťugjci ducha lidského od poskvrn a nečistot hříchů, hogjci rány dušewnj, pogišťugjci náš před budaucj nákazau a morowau dušewnj ranau; — budaut wám přeutěšsenau zábowau a šwau krátce pronešsenau maudrosti a gábrnosti, jinakno w pamět se wtistnau, budau wám látkau k mnohonásobnému, mnohoddennimu přemýšlowání, že skutečně wen z hlavy wytlačj mnohau hříššnau myšlénku, z ní powstalau zlau žádost a bohaprázdné předšewzetj. Ona zlatá zrnka gaskolim i skrowně rozsetá, netrpj weble sebe špolu rostlý kaukol; — hřichu jímě hned w zárodku udušugj, pučjci gedowatinu umrtwugj a k žnifu přigjiti nenechawaj a nedopaušštėgji; ano, gať se prawj, hned mládě šotwa wyljhnuté buď hladem umorugj, nedáwage mu na wolawé prošby a na řiřlawý hlas sluchu a potravu, nebo z hnizda zahynutj ho vyhazugj; anebo uřazeného w kautě w pawučině skrytého pawauka částým wysmeyčowáním z přjbytků wyhánėgji; a tať pro Boha — toho Nesywětėgššjho hosta řdce šwé, řdyž gšme my šmrtnjci za přjbytek gemu hodný připrawili — sebe samých gšme poswětili!

Bohu — dárci wšěho dobrého, genž těch rozmanitých kwjtků do toho wěnce poskytnul a darowal, se wšicni pokloňme. Gemu na wyšostech, — gaťo na nebi tať i na zemi gednohlasně dobrořečme. Za toho, w gehož zahradě, luzjch a lučinách tyto kwětinky na ten wěnc trhány byly — a špolu

i za toho, keď vám z nich tento wěmec uvoľ
a bohromady tyto pestré kvitky spogil, u hrobu
Swatojanského se pomodlete; aby ten z těch
swatých ostatků a neporuffeného swatého gazyka
na nebi oslawený duch za nás wšecky před trů-
nem Božím prosil a orodowal; abychom wšsi-
dlni, co nám w těchto nynějších zmatených časech
k spasení prospjwati může, pevně se drželi a
proti zhaubnému duchu newěry až do skonání
žiwota swého neohroženě státi mohli, dobrý bog
bogowali, wjru zachowali a forunu sprawe-
dlnosti dosáhli; náš se na wýsofci ugal, prawau
nábožnost a milost Boží nám wyprosil a tau
opatřeným šťastné wykročení z tohoto swěta do
nebeských radostí nám wymohl. Konečně w své
milosti a přjmluwě před Bohem poručena mĕg
swého starého powědomého řáždobennjho žebráka,
— o swatý Zene Nepomucký!

I. N a u č e n í.

a) Nic před sebe nebeř, dříve — nežli bys Boží pomoci požádal.

„Beze mne nic nemůžete činiti“ ; gsauť to slova věčné pravdy, swatým ewangelistau Janem sepsána. Což také osvědčuje swatý Pawel w listu swém ke Korintským tákto : „Nesme dostateční smýšleti něco ob sebe, tjm méně něco dobrého mluvíti neb činiti, gafo ze sebe ; dostatečnost pak nasse gest z Boha.“ A proto tentýž swatý apóstol tomu, od koho w swých prácech weden a silen byl, wšsecko wděčně připsal : „Ne gá, ale milost Boží še mnau.“ Gaťž giž psal Dawid : Ne nám, ne nám Pane ! ale gměnu twému patřj čest a chwála.

Gafož tedy cjl a konec náš gest Pán Bůh, tolíkěž i wšseho nasseho konánj má býti počátek. Pročež negenom každý den š pobožnau modlitbau, alebrž každau wěc a twé činěnj počjney, a šťastně se tobě powede ; nemůže totiž nic nešťastně se skončiti, co š Bohem a pro Boha začato gest. Patř na Pána a Spasitele swého, genž řbykolim buď zážrať nebo giný wětšj a znamenitěššj skutek wykaupenj nasseho počjnati chtěl, ruce i oči w modlitbě k nebi pozdwihowal. Ná sledug tedy negen w začínánj každého dne swatého swého zástupce, swatého Jana Nepomuckého,

abyš prvotnj myšlení, mluvení a činění s pobo-
žnau poklonau Pánu Bohu obětoval: ale i kdy-
koli něco znamenitějšjho před sebe bráti budeš,
Boží radu i pomoc hled dříwe sobě wyprošiti.
On zagistě, než swátost svěcení kněžstwa na sebe
přigal, celý měsíc w saukromném odstaupení za
radu a pomoc Boha žádal; a když pokusšení
w příčině swatých tagností trpěl a Pánu w obět
ljbeznu a mučedlnictwí je wydati strogil, do
Staré Boleslawi putowal, tam je Bohu po-
raučel a stálost a mučedlnickému utrpení od
Pána Boha žádal. Předě wšjm tedy twým ko-
náním mysl swau a Bohu poždwiňug, o pomoc
žádey a šťastně předsawzetí své wywebeš; skrau-
šteným srdcem a Bohu woleh: „Bože a po-
moci mé wzegři, Pane a pomoci mé pospěš.“
O Bože! bez Twé pomoci není we mně žádně
moci; deyž co nyní počínám, ať s Twau po-
mocí dokonám. Činy naše prosíme Pane mi-
lostí swau předegebí a pomoci swau promod,
aby se wšsěchno naše konání od Tebe začínalo
a skrz Tebe počaté se skonávalo.

Zle se weče a děge wšsěchněm, genž pohr-
dagí dobrau radau a buď genóm o své hlavě
wšsěcko podnikagí, — Boha za rádce nemagí, —
anebo genom takowého hledagí rádce, kterýžby
zámyslům gegich neodporowal. Přetyme se swých
sausedůw, gať gsau še swým stawem spokogeni?
a na mnoze uslyššime, že gsau nespokogeni. Ge-
gich staw není na světě ten neyposlednějšj,
gegich práce přinesla giným lidem mnoho užitku;

gim se ale webe wšŝečo naopať, poněwadž se s žádným neradili, anebo rozumnau radau pohrdli. Že bez rady nic důležitěho podnikati nemáme, ukázal nám Pán Ježíš. Gakožto wšŝe-wědaucj Bůh sám pro sebe žádné rady nepotřebowal, ale k našŝemu naučenj se radil se swatými apostoly, — aby zástup lidu hladem na cestě nezhylnul. Poradte, gať bych nasytil tento wěrný — učenj mé poslušagjci zástup? Swatj apostolowé ale newěděli worady Pánu a protož řekli: Odkud ge bude moci kdo nakrmiti chlebem zde na pausŝti? Pán Ježíš tať poradj gegich neočekáwal, nýbrž čtěl wzbuditi w nich důwěru. — S kým se ale máme raditi, když chceme wzjti před sebe něgakau důležitau wěc? Radme se prwé wzdyčy:

I. Se zkuffenými lidmi a

II. S Pánem Bohem.

1) Se zkuffenými lidmi. — Důležitá práce může nám přiněsti mnoho užitku: může nám ale tať způsobiti mnoho šŝkody. Podařj-li se, bude s užitkem; nepodařj-li se, bude se šŝkodě. Aby se ale takowá práce podařila, nezáležj wzdyčy na člowěku: to záležj kolikrát na mnohých giných wěcech, kterěz negsau w moci tohoto člowěka. To platj zwlášŝt o takowých wěcech, genž samy sebau pobléhagj mnohým nehobám, anebo s nimiž spogeno geŝt negedno nebezpečensŝtwj. A protož nechťegme se nikdy o swé hlavě něŝti k důležitým wěcem, abychom snad nemuseli želeti přenáhlenj swěho. Po účinku býwá glá rada.

A niž se kdo spoléhá na svou zřetelnost a maudrost: negebnu i ten nezřetelnější pochybil, i ten neymaudřejší zblaubil. — Bogjme-li se ale časné škody a tělesné záhuby: duchovní škoda jest mnohem nenahraditelnější, duchovní záhuba jest mnohem strastlivější. Z čehož následuje, že nám dobré rady potřebí jest, netoliko ve věcech tohoto světa, nýbrž mnohem více ve věcech duchovních. Znameníť utrpená škoda ve věcech tělesných, anebo nešťastný stav člověka vůbec negebnu bývá příčinou mnohých hříchů, anebo aspoň příležitost k mnohemu dobrému odjímá: vědětí jest, že věci tohoto světa i pro duchovní život důležité jsou. Nenaždeme tak lehko na světě člověka, kterýž by toho byl želel, že se radil s rozumnými a zřetelnými: naproti tomu poznali jsme lidí mnohem více, kteříž proto genom upadli v neštěstí a v newyhnutebnou záru, že jednali o své hlavě, že buď se s maudrými a zřetelnými docela neradili: — anebo radili-li se, gegich radu docela zawrhli. Věděli i Pán Jezíš, že swatí apóstolové porady vědětí nebudau, gaťby nasýtil onen veliký zástup na poušti; a předebral s nimi radu, anebo aspoň předložil jim tu věc, aby poznali, že toliko zážraťem může pomůžno býti. — Bez rady ale nepodnjeme nic, poslechnauce napomenutí maudrého Siracha, kterýž dí: „Synu, bez rady nic nečiň a po účinku nebudeš želeť.“ Když se poradíme se zřetelným a upřímným člověkem,

někdy nebude, čehobychom želeli; gaťo toho ne-
 želel Farao, že Josefowy rady poslechl a w sedmi
 aurobných letech shromáždil obilj na sedmiletou
 neaurubu; gaťož toho neželeli obywatelé města
 Bethulie, že poslechl rady nábožné Judithy, a
 wyswobození gsau od nátistůw ukrutného ne-
 přítele Holoserna; gaťož toho neželela Esther,
 že poslechl rady Marbocheowy a nalezši milost
 před králem, wyswobobila wšecken Izraelský ná-
 rod od záhuby, kterauž mu strogil hrdý Aman.

Gestliže ale pro uwarování časné štoby
 ztuffeného a upřímného hledáme rádce, tím po-
 třebněgšji gest nám rada w duchowních nesná-
 žích; poněwadž duchownj štoba gest mnohem
 nenahravitelněgšji, a poněwadž duchownj zřáza
 gest mnohem strassliwěgšji. Duchownjm ale rád-
 cem může býti genom ten, kterýž gest we swa-
 tém náboženstwí sám náležitě wycwičen a kterýž
 sám poblé wjry swé žiw gest. Kdo sám prawé
 cesty nezná, ginému gi neukáže; anebo kdo sám
 po ni nekráčí, ginému nebude bezpečným pro-
 wobitelem. Protož také řekl Kristus Pán: „We-
 de-li slepý slepého, oba do gámy padagj.“ A
 swatý Dawid napsal hned z počátku swého
 žaltáře: „Blahoslawený muž, kterýž neobessel po
 radě bezbožných a na cestě hříšníkůw neustál
 a na stolici morního nakažení neseběl.“ — Kněž-
 stému řádu dány gsau kljče králowstwí nebeslého;
 od kněze teby očekáwati můžeme w duchowních
 věcech netoliko neylepšši radu, nýbrž i bezpeč-
 nou pomoc, abychom od neuhů srdce swého

uzdraveni byli; ob kněze očekávati můžeme i spasitelnou výstrahu, abychom se nedali zvlátni u jiné každým větrem bludného učení, — porušiti se nedali zlým příkladem tohoto světa. — — Saut i věci a doby v živobytí lidském, v kterýchž ani ten neymaudřejší člověk žádné rady nemá. V těch se obrátíme k nebeskému Otci, ten bude naším rádcem, ten nás vyvede ze všech pochybností; poraďme se tedy —

2) S Pánem Bohem. Svatý Otec Augustin praví, že nejlepší dobrá rada od Boha jest, i ta, kteráž gine od nějakého člověka přigali; neboť na jedné straně dohládá učitel národů, svatý Pavol, že dostatečnost naše toliko z Boha jest; a na druhé straně zaznamenal svatý Jakob: že nejlepší dáví výborné a každý bar dokonalý s hůry jest, sestupující od Otce světěl. Poněvadž ale dobrá rada často platnější a důležitější jest, než znamenité poslady: samo sebou gde každému na rozum, že dobrá rada jest dánu výborným a dokonalým darem, a že tedy s hůry jest, sestupující od Otce světěl. Že člověk sám sebou i při nejlepší vůli dobré rady poskytnouti nemůže, vysvítá z toho, že hledí více na přítomnost, anž budoucnost skryta jest před očima jeho, a že kolikrát nepochopuje, že by také na dřevě hořkém sladké ovoce růsti mohlo. Že kolikrát člověk při nejlepší vůli dobře poraditi nemůže, gdně vidíme na svatém Petru. Když Pán Ježíš oznámil svým učedníkům, že gde do Jerusalema, aby utrpěl a

umřel: pogaw ho swatý Petr stranau, počal mu přimlawati, řka: Odstup to od Tebe Pane, nestane se Tobě toho; t. g. an wjš, gaš smutné wěci Tě očeřawagj: radjm Tobě, nechod do Jerusalema, aby se ti nestaly. Ta rada byla při geho dobrém úmyslu přece zlá: neboť wlastně k tomu radil, aby Pán Ježíš nedokonal bjlo wykaupenj swěta. S čehož widěti gest, žeby nám člowěk kolikrát při neylepššj wůli welmi zle poraditi mohl. Musjme-li ale prositi Boha, aby sám byl naššjm rádcem i tenkrát, fdyž upřjmného přjtele máme; tjm wjce musjme se utjkat i Bohu, fdyž nemáme člowěka, kterýž by nám w naššich potřebách dobrau radau přispěl. Že Bůh gest gediným a neylepššjm rádcem w pochybnostech naššich, nepotřebuge docela žádného důkazu, an wjme že gest wšsewědauci, swrčowaně maudrý, že gest wěčná dobrot a newýslowná láska, kterěz nelze, aby otlamala a kteráž we wšsem naššeho spasenj hledá. A protož s celau důwěrnostj obracugeme se k Bohu i we wěcech tohoto swěta, i we wěcech duchownjch, a Bůh bude naššjm neylepššjm rádcem.

Že starého zákona wyswjtá, že fdyž nebylo člowěka, genž by w nesnázích dobře poradil, že radil Hospodin sám swým wěrným služebníkům. Menj-li tu giného člowěka, genžby se náš w pochybnostech ugal a dobrau radau ku pomoci přispěl; anebo nestačj-li zřussenost a maudrost žádného člowěka, aby nám powěděl, cobychom činili: radme se s Pánem Bohem, daufagjce,

žeť i poníženau prosbu naši wyslyšši. A wšak
 i když jsme naši ztuffeného a upřímného rádce
 mezi lidem: prosíme wždycky gestě mimo to
 Pána Boha, aby poblé své weliké dobroty a
 nestihlého milosrdenstwj lidské rady buď potwrdil,
 anebo ginať uťázal, gať bychom se měli zachowati.
 Prosíme Boha za dar ošwícení Ducha
 swatého; a když wykonáme nábožnau a důwěr-
 nau modlitbu, bedlivý měgme pozor sami na
 sebe, dít-li se bude w nás gaťá změna. Potog
 anebo hnutí našeho srdce postačitelným bude
 znamením, gaťá gest w tom rada Boží. Po-
 fogno-li bude srdce naše po důwěrném wžywání
 Ducha swatého; poznáme, že Bůh schwaluge náš
 úmysl, anebo že schwaluge radu lidskau; nepo-
 fogno-li pať bude srdce naše, bude-li se zmítati
 nowými pochybnostmi, připadati-li bude na ně
 náhlý a nepochopitelný strach: dost gasným to
 nám bude znamením, že zawrhuge Bůh náš
 úmysl, že náš wstříhá udělené rady lidské, že
 náš powzbuzuge, abychom giného a bezpečněg-
 ššihó rádce hledali. Budemeť pať tím ugiffě-
 něgšši radau Boží, čím častěgi důwěrnau mo-
 dlitbu obnowíme a wždycky stegný následek na
 sobě zafusíme. — Dává-li nám Bůh náměšti
 hnutím našeho srdce, co by nám činiti šluffelo
 a prospělo: giného zewnitřnjho znamení anebo
 zázraťu není třeba. — Kdyby se ale gebnalo o
 welmi důležitau wěc a kdyby toho žábalu buď
 naše wlastní špasení anebo ošlawení gména
 Páně: nelze pochybowati o tom, žeť by taťé

nám zážračným znamením zgewil radu swau; neboť na wěky gest wšsemohauej, dobrotiwý a swrchowaně maubry. Přispjwá-li pať nám dobrotiwý nebeský Otec i we wěcech tohoto swěta ku pomoci dobrau radau, abychom zbytečně neuběhli we sřkodu, gesto přebce nehody tohoto swěta samy w šobě negsau prawým a swrchowaným nešťěstím: tjm důwěrněgi očekáwati můžeme, že we wěcech duchownjch bude nassjm rádcem. — W negistých se zbagjicjch připadnostech dáno gest nám prawidlo zlaté následujcej: Pochybugeš-li, zbali co zapowěženého gest čili nezapowěženého: pořládey toho za wěc zapowězenau; a pochybugeš-li, zbali co přikázaného gest, čili nepřikázaného: pořládey toho za wěc přikázanau. Toto prawidlo náš wywebe owšem z přemnohých pochybností a dobře učinjme, řdyž si w podobných případech méně domoljme a wjce powinností uznáme; a na ten způsob uchowáme se aspoň zaumyslného hřichu. Šsau-li ale připadnosti, řdež ani toto zlaté prawidlo nestačj: nezbywá nám opět nic giného, než, abychom se radili s Pánem Bohem, a profili za dar ořwjcenj Duchu swatého. Štalo-li by se řdy, žeby nasse řrbce zmjtáno bylo pochybnostmi: wezměme swé útočiště k Bohu, wřywejme geg za dar ořwjcenj Duchu swatého, a On bude také nassjm neylepřřim rádcem. Nebude třeba, aby nám zgewil swau wůli w zážračném wiěnj, gaťo řwatému Petru: ale dořti bude na tom, řdyž nám wnufnutjm dobré my=

sflénky wěděti dá, co bychom činiti měli. Menj
 sice tať lehko možná, abychom u wykonání wůle
 Boží s takowau pochybností se potkali, z kterěž
 by náš žádný člověk wywěsti nemohl; neboť giž
 nasse svědomí powi nám, co by spravedlivého
 bylo. Stalo-li by se ale tať třeba winau ně-
 kterého člověka, žeby mezi lidmi nenacházel bez-
 pečného rádce: slauží to k nemalému potěšení,
 žeť dobrotivý Hospodin ani takového člověka
 neopauští, a spasitelnau radau mu ku pomoci
 přispjwá. Když swatý Pawel gestě w své ne-
 vědomosti proti církwi Boží bogowal, a do
 Damassku spěchal, aby tam zgjmal wšechy kře-
 stany: ay tu se mu na té cestě zgewil Kristus Pán:
 a přebhobil mu, že se mu protiwí. Když se
 třesa tágal, řka: Pane, co chceš abych učinil?
 Odpowěděl gemu Pán: „Wstaň a wegdi do
 města, a tam bude powědjno tobě, co činiti máš.“
 W Damassku pať wzbudil Pán Ananiásse, kte-
 rýž by sagicjho Sawla wyučil a pokřtil. Gaťož
 ale Pán Sawla do Damassku poslal, tam že
 bude powědjno gemu, coby činiti měl: tať po-
 sjlá i po dnes pochybnostmi trápeného člověka
 wnitřním wnuřnutím tu na kázání, tu k swaté
 zpovědi, tu k gistému duchownjmu, a tu k maudré-
 mu křestanu, aby ze wšech pochybností byl wy-
 weden, aby mu powědjno bylo, co činiti má.

Wědauce, gať nebezpečno gest něco důle-
 žitégšjho na zdarbůh podniknauti; wždyčy pať
 se spolu radme s Pánem Bohem, zwlášť ale
 tenkrát, když nemáme člověka, kterýž by nám

dobře poradil. Hledáme rady mnohem více v pochybnostech duchovních. Když ale dogd me rady dobré, zachovejme se podle nj, aby se nenaplnilo na nás přísloví: „Komu není rady, tomu není pomoci.“ Bez Boha se k Bohu nedostaneme! Maudrost Boží praví v Příslovích: Błahoslavení, kteříž oštrijíají cest svých! Kdo mne nagde, nagde život a spasení.

b) Kdykoli co důležitějšího podniknauti chceme, radme se prvé wždycky s Pánem Bohem nebo: člověk nedokáže bez Boha nic s Bohem wsecko.

Božstau radau ohraženým, lépe a blže dařily by se práce lidské, kdyby nikdo nezapomínal, že člověk nedokáže bez Boha nic. Potažme se nejprvé rozumu, a zvoíme co nám řekne. Že nikdo z nás ničehož sám ze sebe nedokáže, ku každému dílu že potřebuge síly, času a rozmanitých pomůcek, samo sebou až příliš gest zřegmé a zgewné. A kdož medle gest půwod wšelité síly, pán života, stwořitel wšech wěcí, gehož wětrowé i wody, nebesa i země, gehož wšicni žiwlowé na pauhé pokynutí poslauchají? Křesťanům netřeba praviti, to sám rozum hlásá: Až stwořitel, pán, půwod wšeho, což gest, gestíř Bůh. Sıla twá, nýbrž i život twůg bar Boží gest, mnoho-li medle budete moci dokázati, rozkáže-li Hospodin síle: opust ge! pomel-li smrti: přetní žily života gegich! A wšaf

deymez tomu, že ti Pán ponechá život i sīlu,
 kterau wládneš: což ti pomůže obrowstá sīla i
 blaubý život, pokyneli Hospodin žiwlům, aby
 neslaužily, nýbrž na odpor postawily se tobě?
 Ahy proti moci žiwlům těchto nic neswede sīla
 twá. Molnjče wzběley si sebe lépe role swé:
 nedá-li Hospodin běstě a slunečnjho swětla i
 tepla, — pustj-li na ně wětry, ligawce a frupo-
 bitj — neprawj-li ti napřed rozum, že gest marná
 wšseliká práce twá? Lékaři, zney sebe lépe
 wšselikau moc bylin a lékům — buď si mistrm
 swého uměnj — co ti to na plat, nedá-li tobě
 Hospodin, aby poznal kořen a půwod nebudu
 trpjčjho bratra swého? Nastawte sobě králowé
 twrzi, ohradte se waly železnými, otočte se wogstj
 nesčjslnými — pokyneli Hospodin moru, aby
 šhladil zástupy, zemětřesenj, aby stroskotalo hrady
 wasse: — nedá-li wám napřed rozum, že marná
 byla wšsecka péče wasse? Bez Boha člověk nic
 nedokáže. A že rozum w té wěci náš nemýlj,
 neschálj — za to ručj nám žregmá slowa p j-
 sem swatých. „Beze mne nic nemůžete učiniti“
 — gsau slowa Kristowa. Duch swatý ústj sw.
 Pawla oswědčuje: Negsme dostatečnj mysliti něco
 sami z sebe, gakožto sami z sebe, ale dostatečnost
 nasse z Boha gest. — — Byť nám tu prawdu
 nezweštowal hlas rozumu a pjsm swatých: při-
 pomjná gi nám, káže a hlásá, žk u s s e n o s t o b
 w ě k ů w. Bez Boha počali stawěti hrdopyškowé
 wěži Babylonstau; a hle, že nechtěl toma Ho-
 spodin, pomatení gsau gazykowé gegich, wěž,

Kterauž stávēli, zůstala po věky na důkaz: Bez
 Boha vyšli do boje synové Seliowi, nesauce
 archu umlůvy v čele wogst Izraelských; ale že
 nebogowal s nimi Hospodin, poražení, pobiti
 gsau ob Filistinských, aby wěděl swět: Bez Boha
 člověk nic nedokáže. Král Syrský Senacherib
 s nesčíslným wogstem oblehl Jerusalema, že bude
 pánem na Sioně, král i národ Judský, že bude
 otrokem geho, pokládal za gisté. Než Hospodin
 wyslal angela smrti do stánůw Syrských, a prwé
 než wzessel ben, bylo po moci, sile a sláwě
 Syrského krále; i ukázalo se, že bez Boha člo-
 věk nic nedokáže. S rumůw a ze zřícenin ztro-
 skotaneho Jerusalema hoblal odpabljt, Julian cissar
 na potupu slow Kristowých, wzdělati nowý chrám ži-
 dowský: než, hrozné třesení země zasypalo základy,
 plamenowé wyssehgucj ze země zahnali dělníky,
 aby se ukázalo: bez Boha člověk nic nedokáže.
 Gaf mnohý otec a matka nadřekl, nalopotili se,
 aby nadělali boháčům a pánům z dětí swých:
 a hle synové a dcery gich gsau žebráky. Gaf
 mnohý člověk usilowal o čest a sláwu před swě-
 tem; a hle! na gměnu geho lpi potupa i
 fletba. Gaf mnohý probal čest a swědomj, zradil
 Boha i wůlt rozkossj a statkům: a hle! hoře
 geg stácelo do hrobu stíženého fletbau. O, držme
 se této wěčné prawdy, že člověk bez Boha nic
 nedokáže, a spolu wězme, že gafo nic bez Boha,
 rovněž tak s Bohem wšed o d o k á ž e m e.

Kdož dowede ublžiti nám, po kud wšsemo-
 haucj Hospodin tento zůstane wassim ochrancem?

Můželi odepřít zemi požitků a úrod svých, řáje-li jí Pán, aby odjela se travou, květin, obilím a zbožím? — Nemusí-liž nám svítiti slunce, a role, luha, sady, lesy i háje očerstvovati vláha, řyne-li Hospodin živlům, aby milost a lásku Jeho hlásaly tvorům na zemi? A zdraví, síla, život směji-li pak obstaupiti od nás, pokud jim welí Hospodin, aby s námi byly a sloužily nám. Bůh, dárce rozumu, rady a síly, původ zdaru a požehnání, Jehož oko všude vidí, Jehož ruka všude vládne; pokud ten dělá a působí s námi, svědek bláze nám se dařiti musí. Jeho všemohoucnost doplní nedůstatek přirozené síly lidské, Jeho maudrost osvěti mráčky rozumu, jeho ruka odstraní překážky, Jeho slovo přivolá na pomoc živly ze všech končin světa: a my bychom nevyznávali, že náš nutí sám rozum, hlásati pravdu: S Bohem dokážeme svědek! Neb buď že by mlčel rozum o pravdě této: nemlčí o ní Bůh, hlásáť jí: Bůh sám o své. Ano Bůh ugištuje nás o ní tak zřetelně a zjevně, že bychom nezůstali bez hříchu, dajíce u sebe místa pochybnostem. Zdaž se svatý apoštol netáže důvěrně: „Gesli Pán s námi, kdož proti nám? Svědek mohu v tom, kteráž mne posilňuje. Bůh gest, kterýž působí v nás i chtějí i dokonání dobré vůle své; — zagisté svědka dostatečnost nasse z Boha gest.“ Ani knih písem svatých nemusíme otvírat, pokud jen oči svých otevřeme, a obrátíme zřetel na dějiny a události kteréhokoliv věku neb národu.

Nebo negjau-liž děginy tyto knihau, we kterěž
prstem Božím zapísáno gest; gať mocným gest
Hospodin? A hle wizme Noema! Průduchy nebes
i země se zotwíraly, aby u wodách zahynulo
hřisné pokolení lidské; a hle, Noe obřál na wo-
dách; gemu neubližili žiwlowé rozlícení, nebo
Bůh byl s ním. Newymluwný Moggjš s holj
pastýřstau postawil se před Karaona; on welel
králi, i ač se zpauzel hrdý panownjř, Moggjš
wywedl. národ z otroctwí na swobodu, nebo
Bůh byl s ním. S holj a mossničtau pastýř-
stau wysšel mládenečý Dawid do boge s Go-
liášferu; a hle! gediným kamínkem stáčen gest obr,
— nebo s Dawidem bogowál Hospodin. Celau
noc pracowali rybáři Gallilegšstj na gezeře Ge-
nesaretském nabarmo: a hle sotwa že t. pohyb-
nutj Páně rozestřeli sítě, gíž ge nemoňau téměř
z wody ani wytáhnauti, a lodičky byly preplněny
rybami. Z rybářů Gallilegšských stali se učennjci
Kristowi, kterjž opuštiošše wssecko, šli za Kristem
libi lowit. A hle, čeho swět newiděl, čeho ne-
dowedli ti neyřlawněgšši mudrcowé řjmšstj a řečtj,
dofázali prostičtj rybáci Gallilegšstj; swět ge pro-
následowál mukami a žaláři; oni vyháněni z měst
a fragín, trápeni a mordowaní gšau od židůw
a pohanůw a hle, hlas gegich rozessel se po
wssech končinách země, učení gegich stalo se zá-
konem národůw; řjž, kterjž žwěstowali, učiněn
gest chlaubau mudrcůw, okrasau forum knjžat a
králůw. Odtud patrné a žregmé, že člowěk s Bo-
hem dofáže wssecko. Bez Boha nic: s Bohem

wšsecko. Netraťme času, nečinme frošůw zby-
tečných a marných; bez Boha nežádějmež ni-
čehož, s Bohem konejme wšsecko.

Možgimáni.

a) Boha se báti gest, nic dobrého, co činiti
máme, neopaušstěti. — Bázeň Boží nepochází
ze strachu trestu aneb ze žádoſti odměny, nýbrž
z lásky. — Toho gebiného se bogme, bychom
ničeho wjce se nebáli, než Boha. — Kterať
řrowj nepohnuté zůstane, řbož se cedrowé bauřj
strachu otrášagj. S. Řehoř. — Bázeň Boží
nenj nic smutného, nýbrž gest pramen radoſti.
Žkuste gi meble a uwidjete, gařau útěchu, gařau
radoſt a rozkoš a gařý pořog pořtytuge. S w.
Tomáš de Villa nova. — Nejgisteřgšj wěc
gest, ničeho se nebáti, leč Boha. — Blahosla-
wený člowěk, ne ten, řbož mnoho wj, nýbrž
řbož se Hospodina bogj. Řbo chce maubroſti a
uměnjm naplněn býti, a ř wřchu wšsech ctnoſtj
dořpěti, nech ať začne u bázně Boží; neboť ona
gest pořilau duře, řwětlem rozumu a naděgj
řpaſenj. S. Wawřinec Juřt. — — Ničeho
se nemáme tať báti gařo moci, řterěž nelze odo-
lati, a maubroſti, přeb řterauž se nelze řřřyti.
Ž gať by gř se neměl řeby báti toho, gemuž
neřchází ani ořo widaucj wře, ani ruřa mořaucj
wře. — Bázeň gest woda; neboť řchlazuge
hořkoſt těleřných žádoſtj. — Bázeň Boží gest
neřlepšj řřřp, řterýž uřmřcuge těla žádoſti, aby

duch spasen byl. Bázeň Boží gafo protiged
 očistuge ode wšech hříchů. — Bázeň Boží
 gest gafo wjtr sewernj. Nebo gafo wjtr se-
 wernj desťte rozhánj, mračna zapuzuge, potwěťj
 wygasňuge, zeměplazy hubj, a z wody led dělá:
 podobně tať bázeň Boží rozhánj desťte tělesných
 rozkošj, a zapuzuge mračna tělesných myšlenj.
 — Geden z těch služebnjů, kterěz Bůh wysílá,
 aby syny marnotratné zpět přimolali, gest bázeň:
 druhý, naděge. — Zkusil gsem toho w prawdě,
 že ničjm nemůžeme sobě milost zýskati, zachowati
 a zase zýskati, gafo řbyž neustále w pokorě a
 w bázni před Hospodinem fráčjme. — S. B e r-
 n a r d. — — Kdo swětěgšj gest a maudřegšj
 než ginj, tenť se taťe wjce bog; neb čjm wyšse
 stogjme, tjm hlubšj gest páb. Práwě tito bý-
 waji pochautkau ďáblowau, poněwadž zlych gest
 mnoho, a neugbau mu bez toho. Salamaun
 pabl, a Dawid muž podle srdce Božjho pabl.
 Bogte se tedy prosjm wás, bratřj milj. — Bogte
 se milj bratřj, bogte se, nebo blahoslawený gest
 člowěk, kterýž se Hospodina bogj. — S. J a r o-
 l j m. — — Gafo Bůh co trpělitwý Dtec welmi
 dobrý gest: tať podobně co welebný saudce gest
 strasslitwý. — S. C y p r i a n. — — Bog se
 Boha, a nebudeš se lidj báti. Přjtomná bázeň
 plodj wěcnau bezpečnost. — S. A u g u s t i n. —
 Kdo se Boha bogj, nepotřebuge se ďábla báti.
 S. A m b r o ž. — Nesnadno se žádost w uzdu
 pogme, kteráž nemá bázně, S. K l e m e n s A l.
 — — Kdo se Boha bogj, podoben gest městu

na hoře flogijmu, a zděmí obehnánému, z gehožto pohledu bezbožnj duchowé se třesau. — Bázeň Boží gest ostrý meč, kterýž wšedky glé žádosti wyřezává. Bázeň Boží gest studnice žiwota, zbraň dusse, dusse ochrana, dusse ředitelkyně, dusse škola. — Mezi ptactwem nebeským newwětšij gest orel, a mezi žiwjraty země lew: mezi syny lidstýmí wšak ten, kdož se Boha bojí. Co bodáka a meče se tedy bázně Boží uchopme. S. E f r e m. — — Nic se newyrowná bohabognému, neboť on přemáhá wšedko; snažte se tedy o to, byste bázeň Boží měli — Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina. Toť gest pravé blahoslavenstwj; wšse ostatnj gest marnost, stjn a paubé gméno, ať to ge bohatstwj, aneb mocnost, aneb těla usslechtlost, anebo peníze. Wšse to podobno gest listj padagijmu a stjnům předbážejcjm. — S. Jan Zlatoustý. — Toliko bázeň Boží, kteráž mysl řídí, neprawost zapuzuge, a newinnost opatřuge, trwagjci dává sílu. — S. Chrysolog. — — Maudrost má dwa kořeny, totiž bázeň a lásku. — S. Bonawentura. — Nenj žádné swobody a žádné pravé radosti mimo bázeň Boží a dobré swědomj. Tomáš Kemp. — —

b) Chceš zbohatnauti? Měj Boha za přítele, a budeš nad jiné wšedky bohatšijm. Sw. Jan Zlat. Nenj jiného gména pod nebem daného lidem, strže kteréz bychom měli spaseni býti. Ef. Ap. Wšse máme od Krista, a Kristus gest nám wšijm. Zádáš-li ránu gléčiti: gest lékařem.

Žimničnau=li palčimostj gšī trýžněn: gest pramenem. Neprawost=li tǝžj tebe: Onǝ gest sprawedlnostj. Potreben=li gšī pomoci: Onǝ sǝla. Smrti=li se bogjš: On gest žiwot. Taužjš=li po nebi: gestǝ cestau. Utjřáš=li před temnostj: Onǝ swětlem. Gledáš=li potrawu: pořmem gest On. Gofoli žádáš, a čehožkoli ti potřebj, w Něm nagdeš. Sw. Ambrož. Wšsečen žiwot Krista na zemi gest zrcadlo ctnosti. Sw. Augustin. Wššjm se stal Kristus wšsechněm: chubý chubým, bohatý bohatým, plačej plačejm, lačný lačným, žizniwý žizniwým. S. Jan Zlat. Nadarmo se namáhá zjřtati ctnosti, kdož gich nehledá u Krista, ale ginde. S. Bernard. Chceš=li mǝti podobǝ s Kristem, musjš dle přjkladu Kristowa žiw býti. Žádáš=li mǝti společenstwǝ se Swatými, ode wššj zlosti a neschetnosti očistǝž srdce swé: neboť dwůr nebeský pogme jamé toliko swaté a sprawedliwe, bezelřné, newinné a čisté. S. Jarom. Bůh gest neydořonalegššj wzor, gemuž má býti podobna duře člowěka. Sw. Bonawentura.

Wždechnutj.

Čať gšī se swatý Žene Nepomucký w službu Boží a wyhledáwánj spasenj duřšj lidských uwázal a gim oddal, ani w neymenššjm od swého předsowzetj gšī neodstaupil; my gsme se gestě s nepřitelem duře naššj až do wplytj řwe nepotýkali; ale od dneřka raděgi čcme wřědu řew až do

poslednj krůpěge wylýti, než wíce hřěšiti a Boha rozhněwati; — aby dobří z nás dobrý příklad w dobrém měli; zlí pať aby právem a spravedliwě nám coby zlého aneb podezřelého bylo, předhobiti neměli; na posměwače wěcí dobrých a nábožných dbáti ani ohlížeti se dofonce nebudeme. Swatý Jene Nepomucký, prawý následowník Syna Božího, který wšsem dobře činil, a negen Lazara, u kterého s učedníky swými často hostem býwal, z mrtwých wzkršil: ale i Malchowi, genž Geg w zahradě Getsemanšké gjmal, ucho uzdrawil: negen za učedníky a swé wěřce; alébrž i za swé protivníky se modlil — tak i Ty bez rozdílu a bez ohledu osob, wdom a sirotků gš se ugjmal, gsa králowšským almužníkem; čím opuštěněgšším tjm štědregšším gš býwal; a nyní s nebe swau přjmluwanu swatau pomoc wšsem swým ctitelům w chudobě, a nemocch, w aužkostech šformauceného swědomj, w těžkostech těla i duše, w nebezpečenstwj cti a dobrého gména, w hodině smrti, slowem we wššj potřebě ššastnau pomoc wyprošugeš, i swým hancům milost prawého poňanj od Boha wygednáváš: wyproš nám tu milost u Boha, abyčom do ššlěpěgj tak slawných a swatých od dneššta wštaupili; bjdným ššutečnau pomocj — a poťud nemůžeme — radau, dobrým slowem byli nápomocni; těch, genž ššiwdu a na cti a dobrém gménu utrňanj trpj, zmužile se zaššali, a šš nepřátelům swým byli wljbnj; slowem wžby pomáhali bližnjmu, a ššiwdu nečinili žádnému.

Ty gŕi, swatý Jene Nepomucký mrtvol tělo své s žádostmi geho, aniž co lahodného neb rozkošného gŕi připustil sobě. Kdo ale nás wyswobodí z těla tohoto? Ale co sobě nařkáme? My gsme sami své bdy a swého nešťěstí příčinau; domělého nepřitele swého nenáwidíme, a pravému lahodíme; my gsme sami sobě tím neywětšim nepřitelem, genž se w nebezpečenstwj zahynutí uwádíme, když tělo své neporádně milujeme. Ale nynj — wypros nám sílu od Boha, swatý Jene Nepomucký, budeme proti tomu nepříteli bogowati, a dŕjme nepřestaneme, dořawadž geg nestřetíme; wšsecky ťmyšly ťvé na uzdě držeti budeme, aby rozum nad nimi panowal; půwod smrti duše našj, neporádná k tělu láska musí umřít, aby půwod života duše našj Kristus w nás mohl žít býti; uřawicně sebe samých nenáwiděti budeme, abychom Boha a sebe náležitě milowali. Swatý Jene Nepomucký, za obrácenj a spasenj wšsech hřjšňjů wraucně gŕi se na tomto swětě modljal; my nehodnj utrhugeme se do Twé swaté přimlwy — a gakož gŕi to činjal zde na swětě — pros a oroduj za nás na wysofti před Božskau welebnostj, aby nám Otec milosrdný — Syn welice lastavý — Duch swatý nesmírně dobrotiwý, wšsecky naše nepravosti odpustil. — Swatý Jene Nepomucký, neobáwal gŕi se leč Boha uraziti, protož také bedlivě gŕi se hřichu wystrjhal — ale my gsme Boha k spravedlivému hněwu popudili. Kam před twáři Twau se utečeme, kde se skrýjeme? — Tyš wšfude ó Bože

přítomen ; kterého jsme lastavým Otcem mlti nechtěli, ten nyní našim přisným saubcem učiněn gest. Přigmi nás pod swúg swatý plášť a mocnau ochranu, ó swatý Jene Nepomučý — neufrygeš-li Ty nás — nezastaupjš-li Ty nás, wyhrage na nás a nad námi snad nepřitel člowěka — bábel — a z ruřau rozhněwaného saubce upadneme w ruce geho, my nešťastnj ! Swatý Jene Nepomučý, tys se nebůwěřowal sobě samému, ale gebiné gfi se zpoléhal na Boha, s gehožto pomocj hřichů gfi se wystříhal. My křehčj, gať snadno a lehce padáme ! Ty o Bože widjš a znáš našj řazdobennj slabost a křehkost, že bez Tebe nic dobrého činiti, ba ani Tebe wzýwati nemůžeme. Pros za nás, swatý Jene Nepomučý, před Božřtau welebnořti, aby nás Bůh swau pomocj neopauřřtel, s námi we dne w noci byl a přebýwal. Swatý Jene Nepomučý, w důřřtogném swém úřadu tať welice gfi se ponížil, uznáwage bez pomoci Božj slabost a nedokonalost libřtau, že gfi se za toho neymenřřjřho pořřládal, s řhubými a opowřřenými lidmi rád obcowal a rozmlauwal ; wypros nám u Boha tu milost, ať nehodnost swau náležitě poznáme, a že od twáři Božřké řtrže nășe mnohonásobné prowiněnj a hřichy řatwřřeni býti jsme řaslaužili. Wřřeřřo rádi podřřtaupjme, gen Ty, Bože a Pane, řůřřtaň s námi ! Pořřilni nás w tom přeřřewzetj — přjmluwau řwatého Jana Nepomučého, tať řařřto pro nás potupený Řežjřři !

Bože ku pomoci mé wzežři: Pane ku pomoci mé přispěš. Takť Bohu w aužkosti wolám; proš Boha za mne swatý Jene Nepomučý, by Bůhť spomoženj mému neprobléwal. Negsme dostatečni smýšleti něco ob sebe, tjm méně něco dobrého mluwiti neb činiti gafo ze sebe; proš za mne swatý Jene Nepomučý, by Bůhť sám mé myšlenj, řeči i skutky uwebl, abych dostatečným se stal na Boha gednau na věčnosti patřiti; ať gest Bůhť wšseho mého konánj počátek a konec. Než gfi swátost swěcenj kněžstwa na sebe přigal jmatý Jene Nepomučý, w saufromném gafo wystaupenjm ze swěta Boha za radu a pomoc gfi prosil — a když pokussenj w příčině swatých tagnosti wyžrazenj gfi trpěl, a Pánu w obět lžbeznauť mučedlnictwj gfi se wydati strogil; do Staré Boleslawi gfi putowal, tam se do ochrany Božj, a Kobičky swaté se poraučel, stálostť utrpenj mučedlničěmu od Pána Boha si wyprose; proš za mne, obtud gfi Ty sily nabył, abych i gáť Bohu útočisstě své bráwal, tam obtud i gáť posilněn bych wšsečo přetrpěl, co Bůhť mi uložil. W čas mučenj a trápenj twěho swatý Jene Nepomučý, nepřestala usta twá od wzywánj těch neyswětěgšjch gmen Ježíšse a Marie; chci i gáť po wšsechy bny žiwota swěho we wšselikém trápenj a bolesti dle twěho příkladu Ježíšsi a Marii se poraučeti. Předneš Gim prosbu mau sw. Jene Nepomučý!

M o d l i t b a.

Bože můj a Pane Angelů, kterýž duchy své vysíláš k strážení lidské, obětujeme Tobě těch blahoslavených duchů zásluby, jakož i zásluby věrného služebníka Tvého svatého Jana Nepomuckého, jenž pro svou neposkvrněnou čistotu anjelem nazván býti zasloužil. A poněvadž On mnoho tisíc lidí v rozličných těla i duše nebezpečnostech opatroval, a od světské hanby chránil: uděl nám srze orodování Jeho, angelické těla i srdce čistoty, abychom od časné i věčné hanby zachováni byli. Spolu popřeg všeho toho, čehož srze tuto pobožnost pokorně žádáme, aby to bylo k většší Tvé cti a k spasení duše naší. Račiz to učiniti milosrdný Otče srze Syna Tvého, Pána našeho, Ježíše Krista, Amen.

P i s e ň.

1. V svatoslavném chwalme mnohozvučnou bratři, Boha nevyššího dnes! sluby Jeho, Jana z Nepomuku, pocti vstupující k nebi pleš. — 2. Jak smrt jeho Bůh si obliboval, zřegně svědčil k jeho oslavě; hrobu jeho zácně korunoval hvězdami v plamenné Ultavě. — 3. Janovy mrtvolky jen se třnuly, mnozí nebyli se zbavili, silnou k němu důvěrností lnuše, zbaví zaš od Boha nabýli. — 4. We chrámu do hrobu uložený slavně od svých bratrů

ctihodných stíval se wogin Kristůw, ozdobený
wěncem zářačů přewýtečných. — 5. Tak se
walně w swětě rozšířila powěst o něm na wše
končiny; wraucj úcta Jana welebila pro zásluhy
a geho činy. — 6. Tisícero srdce zbožných přegj
z hrobu tělo drahé wyndati; wřelým citem tužbu
pronášsegj, swaté geho kosti zljhati. — 7. Při
bebliwém wšeho wyšetření ctitelům nábožným
i radosti, teď nastává hrobu otewření w hla-
wním chrámu s welkau slawností. — 8. Wj-
tejte, ach! kosti drahocenné! Wjtejte, ó swaté
ostatky! Po stoletích žijt wás nezdrobené gestif
dušj pocit přesladký! — 9. Kdož nepoznal,
Pane wšemohaucj! Twůg zde sprawedliwý swatý
šaub? Wyhle! gazyl čilý a žiwaucj, co zářačný
reka Twého aud! — 10. Žena sšlakem těžce
poraněná w geho čest se přisně pohřžj, w Bohu
plěsá, gestif uzdrawena gebnau dobau we swé
lewici. — 11. O dceru, wlnami pohlcenau
i Janu snažně matka wzdychala, a hle! přes
hobinu pohřžženau žiwau opět w plesu obgala.
— 12. Na přjmluwu téhož Mlučedlnjka Bůh
wšselikau giž odwrátil straš; ctnostmi wznesšeného
Tagemnjka cirkew zdobj swau, i nassj wlast. —
13. Kdo sem i hrobu Jana z Nepomuku srd-
cem nessálebně putowal, zkusil powůždy diwotwor-
nau rufu: gaž gi Bůh při Swatých zgewowal.
— 14. Tak se wraucnost i Němu w libu množj,
až se swět wessŕeren ožývá: Jan gest Swatý!
Jan gest přitel Božj, blaze, kdo ho strážcem
nazývá. — 15. Na to weleslawně za Swatého

Otec Římský Jana prohlásil, nowau tauto per-
lau nebeského rád rytířstwa stívoštně ohrášil. —
16. Od té doby předaleko pège w cirkwi čest
se geho wěhlasná; w geho sláwu též se Bohu
děge na oltářích obět wššespasná. — 17. Protož
radugme se, Wlastencowé! Wraucnost w plamen
rozněcug se dneš! Wigme wěnce, pėgme písne
nowé, k nebesům i swatý wstugug pleš. — 18.
Hospodine! oša milostného s twých nábožných
otců newzbalug! O pro mušy wlastence swatého
dusse nasse stále ochraug! — 19. Abychom se
w Tobě zradowali, Bože! nečistěgšich we ple-
sich, wěkowěchnau chwálu Tobě wzdali s nassim
Zástupnjem na nebesích. Amen.

II. N a u č e n í.

1) Chceš-li škody ugiti: hleď gazyř na uzdě
mjti. 2) Chceš-li za Kristem do žiwota wgiti,
mušš swůg řřž nésti, a za nsm giti. Ano 3)
Smrti Páně rozgjmánj, weče člowěka k spasenj.

1) Zdá-li se pař komu z wás, prawj sw.
apostol Jakub 1, 26, žeby byl nábožný, a wššaf
w úzdu nepogimá, nezřocuge gazyřa swého, ty,
řteřž téhož nečinj, pomlauwá a odsuzuge, ale
swodj srdce své: toho marné gest náboženstwj.
Porozumjwáš z tohoto prawidla, že dle gazyřa
twého i twoge náboženstwj a wjra posauzena
bude. — Wššicni mluj, žřjďka řdo mlčeti se

učí; .a wišak mlčeti wětšij wěc gešt než mluwiti; nebo mnohé mluwenj, prawj sw. Pjimo, nebýwá bez hřichu: kdož pak zdržuge rty swé, opatřenj gešt. Weliké uměnj gešt, dobře mluwiti, toho wišak nedogbeš, leč se naučjš mlčeti. Mjrnost tedj w mluwenj i w mlčenj zachowati se musj. Maubřj člowěf mnoho se rozmyšlj, co činiti má, blázen pak, plnj gešt řeči. A proto chceš-li lidem milým býti a twé duši méně škoditi, buď mlčenlivj. O, byš o sobě řeci mohl, co Dawid w Žalmu 38. „Rekl gšim w srdci swém: Dstřjhati budu cest swých, obcwanj swého, abych nezhřešil proti prozřetelnosti Božské gazykem swým. Položim ústům swým stráž — pogmu w uzdu ústa swá, když se postavil hřijšnik proti mně — dořawadž bude bezbožnik w štěstj přede mnau.“ Snadnj welice gešt pád gazyka: kdykoliw uzdu gemu gen dost málo pauštjme, tuť o čest bližnjho se otjrá, brzy nad giné chlubně se wynášj, tuť bližnjho uštěpačně pomlawá, tuť zuřiwě nad njm se potřásá, tuť úlisnjmi slowy do posměchu neb do škody uwěsti ho ušluge; tuť zapotřebj gešt, abyš položil ústům twým stráž a pozor dal, aby žádná řeč glá newycházela z úst twých. Gakbychom w řeči wždy se chowati měli, předeřjal národůw učitel swatj Pawel w listu swém ku Kološjenšjmu 1, 6. „Neč waffe, gwlášť w náboženstwj f newěřicjm — wždyčy w mlo ti budjž — wždyčy budiž přjgemná, a gako solj osolená, chutná, s rozumnosti a rozřašnosti ipogená; a tak po-

slauſagjejm přigemná a užitečná, ne něgať žwawá,
 hlaupá a netrefná, kteraužby náboženstwí frě-
 ſtanſké w potupu přigiti mohlo — abyſte wě-
 děli, kterať máte gednomu každému odpowjdati.
 Kdo pánem geſt gazyſka ſwého, panuge taťe nad
 wáſſněmi ſwými. Mlčení wzbužuge ſ modlitbě,
 a modlitba ſ mlčení; kdo uſtawičně rozpráví,
 znamení geſt, že prázdny Boha aneb rozumu;
 a protož žřjwka, ponjženě, prawdiwě, rozumně,
 a ſpiſſe w čas potreby rozprávěg. Nemluw bez
 potreby, nemluw proti láſce [bližnjho; mluw
 w upřimnoſti a ſproſtnoſti, mluw bez nádher-
 noſti, mluw tenkrát, když potřeba geſt mluwiti,
 mlč, když potřeba geſt mlčeti. Gať gazyſka budeš
 ſwého užjwati, tať ſe mji budeš; nebo z owoce
 dobrého úſt ſwých, prawí Piſmo ſw. gedenkáždy
 naplněn — naſycen bude dobrým; a kdo ždr-
 žuge řeči ſwé, rozmyſlně, řjwko a nelecōſ mluwí:
 — učený geſt a opatrný — ukažuge rozumnoſti,
 a kdož geſt drahého — ſtudeného ducha, — ne
 prudký a ne wzteklý — ten geſt muž umělý —
 rozumný. Taťe i blážen bude-li mlčeti, a doſudž
 mlčj, za maubrého gmjn býwá: a doſudž za-
 wřeně drží rty ſwé, za rozumného. A protož
 w paměti mēj naučení Ducha ſwatého, genž dj:
 Oſtrjhejtež ſe tedy od reptání, kterěž nic ne-
 proſpíwá, a od utrhaní ſſanugte gazyſka, nebo
 řeč zatmělá na prázdno nepŕgde: úſta pať, kteraž
 Ihau, zabjgegi duſſi. — Náſledug tedy ſſlěpěge
 Pána a miſtra twého, w němž až do třidceti
 lét wěku geho, že geſt mluwil toliko gedenkrate

swaté Ewangelium zmjnfu činj. On také mu-
 čedlnjkům swým mnohomluwnost, čím wjce ne-
 užitečné rozprávky zapowěděl, řka: Aleť wasse
 budiž: gest, gest — ne, ne. Když potom kázati
 počal, tak opatrně řekl, že ačkoliv od bezbož-
 ných Fariseů wždy štetřen býwal, wšak w řeči
 polapen býti nemohl. Horliwě mluwil, když se
 wěcj Božských dotýkal, gažož učedlnjci do Emaus
 gdaucj toho pocjtili a zatusili; žbaliž sroce nasse
 nehořelo w nás, když s námi mluwil na cestě
 a otwíral nám Písina; wážně mluwil když hřjchy
 trestal a káral: Kdo z Boha gest, slowo Boží
 slyší, protož wy neslyšíte, že z Boha negste.
 Přigemně a milostiwě, když zarmaucené těšil:
 Pogďte ke mne, kterjž pracujete a obtíženi gste,
 a gá wás občerstwjm. — Na ten způsob swüg
 gazyk zprawowal náš zástupce, swatý Jan Ne-
 pomučý. Horliwým byl a wýmluwným, když
 slowo Boží kázal, neb lid wyučowal, z hřjchů we
 swaté zpowědi káral, nebo o wdowy a sirotky
 utištěné se zastáwal: když wšak o čest bližnjho,
 a zgementj swatých tagnostj zpowědnjch se gednalo,
 tuť nemluwným žústal tak, že nebe, země, cjr-
 kew a celý katolický swět geho swatý neporussený
 gazyk gažožto swaté mlčenliwosti nástrog do
 dneška nexpobožněgi ctj. Ty tedy člowěče, polož
 stráž rtům twým; ničemných řeči — lehkowážných
 šprýmů, hanebných a nestydatých pomluw a řeči
 zdaleka se warug. Přičiň se, abyš gazykem swým
 ani Boha neurážel, ani bližnjmu neubližowal.
 Pro Boha a o Bohu často rozprávěg, sebe ne-

wynáſſeg, bližnjho neboſtatky newygetug, flewety nečin ani nepřigimey, ſlowem: málo mluw, mnoho mlč.

Můg Bože, uděl mi toho wzácného umění, kterým bych gazyl ſwůg k twé wětſſi cti a ſlávě, k ſpaſení mému, i mého bližnjho dobře řjdití a užíwati uměl. Uděl mi láſky twé, abych Tebe ſamého milowal, a Tobě ſamému nehraděgi mluwil, naplň mne duchem ſwým, abych mravné mlčení wždy zachowal; neboť Ty gi ſe naroditi ráčil, kdž noc neytiſſi panowala, a wſſedko w neyhlubſſi tichoſti pohřženo bylo.

2) Slowo kříže, prawj ſw. apoſtol Pawel w ſwém prwnjm pſanj ke Korinthſkým 1, 18. — to geſt učení to, že Kriſtuſ pro náſ na kříži umřel, a že Kriſtuſ ukřížowaný geſt základ naſſi wjry a hlawa naſſe, — těm zaqitě, kteříž hynau — newěřejm a tudy bjduým a neſſaſtným, bláznowſtwj geſt, — za blázuowſtwj ge poſládagj: těm pať, kteříž ſpaſení doſahugj, to geſt nám, moc Boží geſt. — — Bezpochybj že maudrým býti chceſ, buď trpělíwý. Netrpělíwý, náhlý cłowěť činiti bude, ſnadně ſe dopauſſtj bláznowſtwj; trpělíwý pať geſt mnohau opatrhoſti ſprawowan; kdo pať netrpělíwý geſt, wymyſſuge blá uowſtwj ſwé. Chceſ-li wládnauti duſſi ſwau? W trpěliwoſti ſwé, dj Wán Ježíſ, wládnauti budete duſſemi ſwými; trpeliwoſti a ſtáloſti, ſtálým w dobrem ſetrowánj oſtoge proti wſſemu nebezpečnſtwj, a život ſwůg lépe a bezpečněgi zachowáte, než kdbyſte ſe mně a učení mému zpronewěřili. Chceſ-li

býti aučastným přispovědi Božích, buď trpělivý; trpělivosti vám zagisté, dj swatý Pawel, potřebí gest: abyšte vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbeného spasení. Chceš-li hrozného saudu se nebáti, buď trpělivý; protož trpěliví buďte bratři, dj swatý apóstol Jakub, až do příchodu Páně. Chceš-li býti podobný Kristu, buď trpělivý; poněwadž teby, prawí w swém listu swatý apóstol Petr, Kristus trpěl za nás na těle, i wy také týmž myšlením ohražení, ozbrojení neb opatření buďte, to gest, i wy také příkladem Kristovým tělesná sauzení pro geho učení rádi přijmýte. Chceš-li za krátké zbegšší sauzení sobě slávu věčnou zjisti, buď trpělivý; nebo toto nyněšší kratičké a lehké sauzení nasse, prawí swatý apóstol Pawel w swém druhém listu ke Korinthům, přewelmi weliké věčné slávy břímě, přewelikau, přehognau slávu, gafo welmi wážnau, na odpor sauzení u nás a nám působí. Slowem, chceš-li do života věčného wjiti, musjš swůg kříž na sebe wjiti a za Kristem giti. Duf zagisté Ewangelistau swatým Mataussem prawí: Chee-li kdo za mnau přijti, mým učedlníkem býti a zůstati, zapřij sebe sám, a wezmi kříž swůg a následug mne; t. g. nehleď sebe a užiteků swých, když o to činiti, k čemuž gá webu, k témuž se celé přiwíň a odday, mně wěren buď, byt to i s nebezpečnstwím weliké bjdy, až i té nehohawněšší smrti giti mělo. Duchu můg, co-liw gsem dojawád trpěl aneb trpím, nic není proti tomu, co gsem zlého zaslaužil; nic není proti té slávě a odplatě, kterau, když wolně trpěti budu, i

proti tomu zlému, kteréhož jsem se dopustil, očekávati mohu. Protož nebudu-li trpěti, nesmažu hříchů a pokut věčných; negsem hoden učeblnjšem Ježíšowým býti; neponesu-li můg kříž — nebudu kralowati s Ježíšem. Poněwadž tedy hříšnjš gsem, musjm trpěti w čase — abyš netrpěl wěčně; není cesty z radosti do radosti, z štěstj do štěstj: nýbrž gediná cesta gest z radosti do žalosti, z rozkoše do trápenj, z štěstj do neshěstj. Trpěti tedy chci pro Ježíše, trpěti chci s Ježíšem, trpěti chci od Ježíše; trpěti budu pro Ježíše a s Ježíšem, když trpěti budu ke cti Boží bez reptánj, dobrau myslj, stále a laskawě; trpěti budu od Ježíše, když geho neshwětěgšj wůli se oddám, abý na mne uložil gať mnoho ráčj. Wezmi tedy na sebe dusse má kažbý kříž, gaťožto od Boha poslaný. Daleko geg hledati nepotřebugeš, ten k nalezenj gest w palácch i w sprostých chalaupkách. Bůh, kterýž chtěl wšsecky lidi spasiti, wšem také kříže zaopatřil, žádný zagistě bez kříže spasen býti nemůže. O bys dusse má poznáwala užiteť kříže! Kříž zagistě odtrhugé náš od wěcj těchto pomjgegjcjch, wzbužuge budaucjho žiwota žádost, činj náš směle proti smrti; kříž náš spogený s Kristowým křížem smazáwá nám nasse hřichy, wywodj nad nimi lžtost, a zdržuge od budaucjch; nic tedy není nad kříž užitečněgšjho a slawněgšjho. Gaťá to sláwa něsti kříž za Ježíšem, aučastným býti kříže Kristowa; wšsecko trpěti s Ježíšem, ukřížowán chci býti s Kristem, abyš mohl kralowati s Ježíšem: neboť wjm, že toho on miluge, toho s křížem na-

wšstěwuge, nemám-li řjže, negsem gemu milý. Žádná ctnost nemůže býti bez řjže, gafo i žádná zásluha bez trpěliwosti; cokoliw tedy zlého a odporného na mne přichází, posláno gest od Boha. Bůh dobrý gest, protož wj, co mně k spasenj slauží; Bůh nestihlý gest, protož widj wšsedco, co snáššim; Bůh sprawedliwý gest: nemohu tedy proti wěčné sprawedlnosti reptati. Kdykoli, tedy řjž snáššim, Bůh se mnau lástau spogen gest, a gá s njm w trpěliwosti; wykaupen gsem řjžem, spasen také nebudu gebiné řjžem. Udam z ráge wyhnán gest pro rozkoš, gá syn geho spasen býti nemohu, leč skrže řjž. Nemožná wěc gest, bych chtěl žiw býti bez řjže, an Wykupitel můg žiw byl i umřel na řjži. Newinný neytěžšši pokuty za hřjchy trpěl, a gá, který gsem newjce hřjchů spáchal, chtěl bych býti bez trestu; trpěti tedy budu w tomto krátkém čase, abych dosáhl blahoslawenstwj wěčného. Znam to, že swatých mučedlnjků přeukrutná trápenj, swatých wyznáwačů bđenj a modlenj, swatých panen zdrženliwost, a cokoliw Swatj a Swětice Božj w tomto swětě ctného činili, aneb zlého trpěli, wšsedco giž pominulo, a oni požjwagj wěčné slawy Božj. Napotom tedy w každém řjži na mého Ježíše hleděti budu; On wesele a rychle wstřjce šel zástupu So gmagjcmu, a na mne i wšsedky mé spolukřesťany zawolal: wstaňte a pogǔme, a Petra když Geg chrániti chtěl zakřjfl, řka: Kalich, kterýž mně dal Otec, nechceš abych geg pil? Slowem, gafo owce k zabiti weden gest, a ústa neotewřel. W řjžjch patřiti budu i na mého

swatého Jana Nepomuckého, jenž mučení i smrt pro Boha a swatou zpověď nehybněliwěgi nesl. — — O, swatý křži, ó swaté gednořaždé saužení a zármutku na mne přicházegjci wás wždy čtimě a wolně přigjmati budu, proto že wás tak přigjmal můg Wykupitel, a wšicni Swatj a Swětice Božj. S wámi zasnauben gsem při křtu swatém, řdyž gsem bábla a wšech skutků geho se odřekl, a na proti tomu řu křži Kristowému se přihlásil. Wy krotte smysly moje, abych do hříchů wice nepabl, a buďte mi zádatkem žiwota wěčného!

3) Pamatování a rozgjmání přehořkého umučení Páně wšech Swaté a Swětice Božj do sláwy nebeské přiwedlo. Samé to pomyslenj: Bůh člověk Kristus Ježíš wšech trpěl, osladilo jim nehykrutěgšj chudobu, nehyhrozněgšj smrt, i wšech protiwné od swých nepřátel snášeti. A tudy na znamenj, že swatý Jan Nepomucký z rozgjmání ukřžowaného Syna Božjho mukám ukrutným, i konečně smrti pro zachování swatých tagemstwj se podrobil, od swých ctitelů s křžem w ruce držejm a na něj pobožně patřejm wyobrazován býwá. Nemůžes zagisté aučinliwěšjho a užitečněgšjho naučení k dosáhnutí nebe naleztí nad častá, myslj a očima na ukřžowaného Pána patřeni. We wšech tedy konáních, křžjch a nedostatech patř na ukřžowaného Pána; trpíš-li od nepřátel a gazyků zých utrhanj, pomni že on pi-ganem wjna, společnjtem hřjssnjků, Samaritanem ano i zločincem nazwán byl; saužj-li tebe chudoba a nedostatek domácj, patř na n ychudšjho w swětě,

kterýž nemage ani, kdeby hlavu sklonil, nahý na
 kříži umřel; trápi-li tebe nemoci a zdрави ne-
 dostatek: patř pro spasení tvé na učiněného muže
 bolesti, na němž od paty až do vrchu hlavy
 není zdravého místa. — Říž svatý gest kaza-
 tedlnice tvého Mistra a Spasitele, jenž tebe ode
 všech hříchů, poctiž upřímně ho poslauchati a
 pozorovati budeš, daleko odvrátiti může. Nahý na
 kříži všicj káže zagisté proti peysse, celé tělo ztrý-
 zněné, na kříži hřeby přibyté a umjragjci, proti
 rozkošem tělesným, hříšným, žizeň palčiwau trpi-
 ci, žluči a octem wíce k posměchu nežli k obcer-
 stweni napágený, káže proti obžerstwí: slowem Pán
 na kříži všicj káže proti všem hříchům a ne-
 prawostem, pro které, aby tebe od pekla vykoupil,
 umřiti ráčil. W duchu swém usmysli sobě takto:
 kdykoliv na Tebe uřizovaný Pane buď duchem
 neb očima tělesným w obrazu tvém patřím,
 wždy se užasnauti musím, že jsem Twému životu
 můj život nehmeyš odporně stráwil. Ty gfi ná
 swětě plnil wůli Otce swého nebeského, konage mé
 spasení: gá pak wždy plnil jsem wůli swau; we
 wěcech pomjgegjcich wyhledáwage marné kočánj.
 Ty gfi snášel trpělivě od swých negen nepřátel,
 ale i swých wlastnjch fraganů, a swého wlastnjho
 učedlnjka nehmětšj pronásledowánj: gá zatím i to
 nehmětšj odporné slowo pomstiti jsem dychtil;
 gá často ráte s reptánjmi proti Tobě, aneb ale-
 spoň s nehmětšj netrpěliwosti nesl jsem moze
 zaslaužené nedostatky: an Ty nehmětšj chudobu
 pro mne gfi na tomto swětě wywolil. Ty gfi

miloval nás wšfecky, proto že gš pro nás wšfecky umřel: gá pať gšem miloval gen ty, kteřj mně k mé rozkošsi, k pohodli aneb užitku slaužili. O neymilegšši a neymladšši Ježíšši! wjce gš trpěti nemohl, nežli gš pro mne trpěl a snesl: ždaliž i gá též pro Tebe w tomto swětě nemám trpěti, ždaliž w rozkošsech žde žitwu býti přáti sobě mohu. Na nebi ani na zemi nenaležám podobné te mně lásky: wšak také mé zlosti a neprawosti žádného podobenstwj newjm. Nic není nad Twau dobrotu, wšak také nic nad mau k Tobě newděčnost. Budiž napotom po wšfecky dny žiwota mého mým neylepššim a neydražššim příkladem, wyučug mne můg Příkazateli! z twého swatého kříže, abych obdnesska w prawdě s twým wywolným apostolem wyznáwati mohl: „Odstup ode mne, abych se w čem giném chlubiti měl, gediné w kříži Pána našeho Ježíše Krista, strže něhož mně swět ufrizowán gest, a gá swětu.“

Sto ž g i m á n j.

Z chyb a náruživosti swých wzdělá si schody k nebesům, kdožkoli usiluge podrobiti ge sobě, a nawykl miti ge za podnoží. S. Augustin. — Gazyk není ti dán. abys úštěpký twými hryzl své bratry: ale abys Bohu díky wzdáwal. Z oči i ústa i sluh dal nám proto Bůh, aby wšfecky úby naše slaužily Gemu, abychom slyšeli, což Geho gest, abychom což Gemu libo, mluwili, což Mu libo, wždy činili, chwálu Geho ustawičně prozpě-

wowali, a wssemi obyčegi wzdáwali Mu díky. Nic není dobrého, což se neděje z lásky. S. Jan Zlatoústý. — K trogimu účelu člověku dána jest řeč, totiž aby Boha chválil, bližního wzdělával, na sebe žalował. S. Bonawentura. — — Chceš-li míti podíl s Kristem, musíš dle příkladu Kristowa žiti. Žádáš-li míti společenství se Swatými, ode wšší zlosti a neschetnosti očistiž srdce své: neboť dwůr nebeský pogme samé toliko šwaté a sprawedliwé, bezelstné, newinné a čisté. — S. Jaroljm. — — Bůh jest neybofona-legšší wzor, genuž má býti podobna dusse člověka. Tento Boží obraz má se otisknauti w dusi lidské gafo způsobu pečeti we wostu. S. Bonawentura. — — Swatí šnaží se šwatými býti, a nikoli šwatými toliko se zdáti. — S. Alfons. — — Chceš býti šwatým: w životě šwém buď na sebe přísný; co se tkne giných dobrotiwých. S. Jan Zlatoústý. Nešetř-li je chaulostiwě hříšník sám, ušetří ho Bůh. Sw. Ambrož. — — Málo prospěgi slova beze skutků, ctnost ale bere slow welmi mnoho. Sw. Wawřinec Jušt. — — Blázen je měnj gať měšic; maubřý pať neginačj se pro strach, nehýne násiljn; newynášši se, fdyž mu šštěšti kyne, nemalomyslnj, fdyž pohromu trpj. Šde jest maubrost, fde ctnost: tamf i šlaloš a udatenštwj. Nechť se wšse wůkol měnj, maubřý wždy jest pewné myšli, co muž w Kristu dofonalý, ztworzený w lásce, wfořeněný u wjře. S. Ambrož. — — Sprawedlnost jest duchownj přichylnost,

kteráž každému přislussnau hodnost přisazuje, k
 vyššim wážnost gemj, k rowným sobě mjrně se
 má, nižšij w kázni drží, Boha poslauchá, neau=
 honnost vlastnj offetřuge, nepříteli sshowjwá a
 nuzným štědře ubjly. S. Cyprian. — — Na
 utrhače dřiw než se naběgj, přikwačj hanba a ho=
 řekowánj. S. Jaroljm. — — Strže mnohá
 sauženj musjme wjiti do králowstwj Božjho. —
 Skutk. Ap. — Sauženj gest to, genž pýchu na
 uzbě drží, wšsecku leniwoost a ospalost zapuzuge,
 trpěliwoosti učj, a nicotu wěci wezdegšjch ukazuje.
 S. Jan Platoústý. — — Otewři tu ney=
 wětšij knihu, a ukaž mi genom gebiného Swa=
 tého, genž by nebyl nesl břemene kříže. S. Je=
 roným. — — Hora Kalwarie gest nebi bljže
 než mlékem a strbj oplýwagjci úbolj Jordánské,
 kdež byla města Sodoma a Gomorha. K nebi
 webe spjše utrpenj nežli štěstj. S. Frant. Sal.
 Čjm wjce na tomto swětě býwáme stjženj pro=
 následowánjm, chudobau, mocj nepřátel, neb fru=
 tými nemocmi; tjm wětšjch odměn dosáhname
 po wzkříšsenj w životě budaucjm. S. Jeroným.
 — Trápenjm stjženi, ztrácjme wěci wezdegšj: ale
 sauženj pokorně nesauce, rozmnožugeme wěci ne=
 besté. S. Řehoř. — — Člowěku dán gest ob
 Boha gazyt, aby mluwil prawdu, aby chwálil a
 welebil Boha. — Mně na dussi swau kuge a
 brausj zlosyn, gežto se newběčně a potupně rauhá
 Bohu. S. Jan Platoústý. — Kdožkoli sobě
 libuge we lži, pozbude wšseliké wážnosti, pozbude
 wšseliké wjry, nýbrž i w nenáwist se uwebe i u

Boha i u lidí. S. E f r e m. — — Nepřátelům náležej odpauštetí; s Kristem zagiště nemůže býti w swornosti, kdožkoli s křesťany žije w neswornosti. S. A u g u s t i n. — — Memni, že bys nebyl vražedníkem, gestliže bližnjho přemlouváš k zlému. S. A u g u s t i n. — — Welikau zagiště gest poťutau, neoťaušseti na swětě žádného trestu za hřích. — Ten toliko přeplyne šťastně moře tohoto swěta, kdož má za loďku kříž. S. A u g u s t i n. — — Winy býwagj trestány prowiněnjmi, a wzrůst samých neprawosti stáwá se mukau hříšníkům. Slzy strauffené litošti gačo hauba obmýwá tebe z hříchůw. S. K e h o ř. — Milowník rozkošse není milowníkem Božim. O r i g e n e š. — — Gedinau žiwota wezdegššjho dořonalošti gest, abys se nišdy nepokládal za dořonaleho. S. J a r o l j m. — — Gá widěl lidi směle k mluwenj, nešetřné a hogné w řeči, nemohaucj sněšti odporu; i prawil gšem: Ten kdož mnoho mluwíwá s lidmi, málo mluwíwá s Tebau, Bože můg! S l o w a p r a w d y z k n i h y n á r o d ů a k r á l ů. Střežte mlčenj we chrámu, poněwadž mluwí tam Kristus o wás s Bohem i s angely; pokořte se před oltářem, poněwadž se konáwagj na něm weliké tagemštwj. S l o w a p r a w d y. — Menj lepššjho gačo protiwemštwj trpěti pro Krista. Že byl Pawel wytržen do třetjho nebe, proto nepokládám ho tolik za blahoslaweného, gačo geg blahoslawim přjčinau ořowůw. S. J a n Z l a t o ů š t ý.

W z b e d n u t í .

Stjím Tebe a zvelebugi, Tebe wzhýwám a pozdrawugi o swatý Jene Nepomucký; za patro-
na Tebe zwolugi, srdce své Tobě obětugi, měšskane
nebeský. Wzhledni na nás, přigb k pomoci; chraň
nás wšudy dnem i nocí, náš wěrný ochránce;
čest, jméno dobré zastáwey, ruffiti ge hancim
nedáwey, přemocný obránce. Ty genž w životě
swatosti, po smrti stkwěl se gasností, slavný mu-
čedlníku. Pomož ať w nauzi, aužkosti aneb w
zlosti nezahyneme, swatý zpowědníku; zwláště pať
řdyž bude mjiťi dusse naše z těla wygiti, ať w
prawé srauffenosti. swátostmi zaopatření, wšech
neprawosti zbaweni, skonáme w Boží milosti.
Mezi tať slavnými českými ochranci gfi w pře-
weliké cti swatý Jene Nepomucký; život twůg,
práce twá Tebe oslawila, gaťož i důstognost hlaw-
ního kostela. Dbogj swět dáwá chrálu a sláwu
Janowě hodnosti, gať mlčenliwého cirkwe zpo-
wědníka země česká zplobila mučedlníka. Řdyž
manžela swého, muže zlobiwého králowna Jo-
hanna napomínala z zlého, we wšij wšak iag-
nosti, lásce, upřimnosti: gaťo lew sápal se ne-
moha toho sněsti, gať proti králowně tať proti
Janowi; obtud rozličné k zřáze hlebal přjčiny,
a žádal wyzwědět gegi winy z Jana, z kterých
ona gemu se řdy zpowjďbala, řdyž i na sebe
s pláčem žalowala. Jan bj mlčenliwý ku králi
zmužile, newjm gá nic zlého o králowně milé;
byť byť třebaš wěděl, nesmjim to wyzraditi, neb-

tagnost zpowědi zapovídá mluvit. Na to dán
 gfi Jene do žaláře, wězenj, strz škřípec, mučenj,
 nucen gfi k mluwenj; když ale nic nemohlo se
 zwěděti, dán gfi w čas noční do řeky k shozenj.
 Tut Janowo tělo hwězdy oswojily, a swaté mlčenj
 slawné učinily. Lid se mnohý sessel, mage z toho
 radošt, chwálil na wýsošti Božj diwotwornost.
 Kanownjci pražští s welkau uctiwostí twoge sw.
 tělo s obzwláštňj slawností na hrad gsau přinesli
 do chrámu hlawnjho, a položili do hrobu počest=
 ného. — O, před nebem slawný mučedlnjku Božj,
 strz twé zásluhy wypros s nebes zbožj, bychom
 wssični spolu hanby wěčné ušly, a strz prawau
 zpowěd do králowstwj nebeského přišli. Swatý
 Jene z Nepomuku w sláwu Páně gfi wessel, že
 gfi zatagil hříchj krwj Kristowau obmyté; ty=
 ranna srdce dalo Tě w řeku whobit, newin=
 nost toho mlčenj Pán Bůh swětu dořádal, když
 hned po twém utopenj hwězdy nad tebau ukázal;
 gméno twé wznišlo na horu, oslawen gfi na wý=
 sošti. Nepřemožené mlčenj zde chwalte wssični
 lidé. Deyž ať o bližnjm mluwjme, když láska
 mluwit káže, deyž ať o bližnjm mlčjme, láska
 když ústa wáže. Odpust Bože nasse winy při=
 mluwau Twého Jana, ať gest wšsem tagjcjm
 zhogena dusse rána. Zapuď hanbu i zlaú powěst,
 swaž Ty utrhačúm ústa, láska ať panuge zhusta.
 Swatý Jene, drahý poslade a sláwo negen měst
 pražských, nýbrž celého swěta, wypros nám mi=
 losti u Hospodina, abychom čas života wezdeg=
 sšjho užitečně tráwili, a někdj šťastně w Pánu

usnuli. Kterak weliký gŝi před Bohem swatý Jene Nepomucký, genž gŝi wždycky sláwu Boží wyhledáwal, a gméno geho strže smrt swau slawné učinil. Weliké zagisté gest gméno Twé swatý Jene Nepomucký; neboť gedentáždy chwálj Tebe a ctnosti Twé welebj. Weliká byla Twá swatý Jene k Bohu láska, kterau gŝi uŝtawičně po něm taužil, a pro čest geho swüg život wynaložil. Dobrý bog gsem bogowal, běh gsem doŝonal, wjru gsem zachowal, naposledy složena mi gest fortuna sprawedlnosti, kterauž dá mi Pán w ten den sprawedliwý ŝaudce. Nadug se na wěky swatý Jene Nepomucký, genž gŝi do nebeských stánek přigat, a nynj w Bohu nasse potřeby časné wybjš, přispěg nám swau mocnau přjmluwau!

Modlitba.

Bože můg a Pane Serafjnůw, kterj Tě milugj láŝkau nehynraucněgŝŝj, obětugi Tobě těch nehohorliwěgŝŝjch duchů záŝluhy, gaŝož i záŝluhy wěrného ŝlužebnjka Twého swatého Jana Nepomuckého, který gaŝo něgaty zemŝtý Serafjn láŝkau k Tobě plápolal; wjce muŝ a trápenj žábage podŝtaupiti pro Tebe. Deyž abychom milowali Tebe Pána a Boha nasseho, wŝŝj cti a láŝky nehohodněgŝŝjho, a bližnjho nasseho pro Tebe; bychom wždy w lásce a miloŝti Twé žiwi gŝauce, w nj taťé život tento pozemŝtý ŝkončili, a na Tebe u wěčném životě twář w twáři patřili, a s swatými Angely, kterjž widě=

njm Twé božské twáři se nasytiti nemohau, chválili a milowali na věky. Spolu popřeg všeho toho, čehož strže tuto pobožnost žádáme, a co gest k většij cti a slávě Twé a spasenij dušij našich. Amen.

P i s e ň.

(Gato: Buď od nás všech pozdravený a pochválený.)

1. Slyš, o Bože, nasse hlasj, nasse wolánj, přigmiž obět wděčných srdc, wraucné zpjwánj; njmž Twau, Bože, moc' welebíme, w Swatých Twých Tě nábožně ctíme, a tak Tobě líbiti se wěrně snažíme. —
2. Předstawil gfi nám za příklad Jana swatého, muže wznešenými ctnostmi ozdobeného, on se w naší wlasti narodil, rodičům nábožným swěřen byl, on hned w mládosti si všechno dobře oblíbil. —
3. Wěkem maudrosti prospjwal ctnostný mládenec, neporuffený zachowal čistoty wěnenec, rodičům tak k potěšenj byl, lidem se a Bohu zalíbil, pobožností swau giných k ctnosti powzbudil. —
4. Swaté powolánj své wždy před očima měl, pro nabytj umělosti neustále bděl, tauž pať trwanliwau pilností dosahowal prawé maudrosti, hogně mu též žehnal dobrý Otec s wysošti. —
5. Ozdoben maudrosti prawau kněžstwí wywolil, by w něm Bohu a bližnjmu příkladně slaužil, wěrně konal své powinnosti, a vyhlažowal neprawosti, byl gest wěrný vůdce bližnjch k dokonalošti. —
6. Zaemstwi swaté xpowědi wěrně

zachoval, protož mučy a bolesti ukrutné wystál, co w zpowědi slyšel, nezgeril, tať hněw krále na se uwalil, nočnym časem ř utopenj s mostu šhozen byl. — 7. Ach, takowau odměnu wzał Jan kněz horlivý: oslawil wšak newinného Bůh spravedlivý, Wltawa geg na břeh wložila, gasnost hwězd se nad ním zaskwěla a Pražanů hogné množstwj hneb šhromážbila. — 8. Tělo swaté stkwj se w chrámu Wjta swatého, neporuffený byl gazyf kněze wěrného. Množstwj wraucjch chwátá ctitelů, na hrad Pražský ř swatému hrobu, milostj nabýwá hogných až po tu dobu. — 9. Duch wšak geho oslawený w nebi přebýwá, a ctitelů wěrných chwála se zde rozljbá; přigmiž nasse wraucné zpjwánj, wyproš u Boha smilowánj, a posilni náš ctitelů Twých ř následowánj. — 10. Ať synowské powinnosti wěrně konáme, Bohu milau službu wždyčy sluffně wzdáwáme, tať budeme w této časnosti, prospjwati w dofonalosti; duffi drahau ozdobowat zpanilau ctnostj. — 11. W dospělegššjm věku našsem buď nám příkladem, ať Tě w swatém obcowánj wždy následugem; tať se budem Bohu ljbiti, bližnjmu za příklad slaužiti, a ř čemuž gsme zawázáni, wěrně plniti. — 12. Deyž nám zwlášťě Ducha prawé lásky ř bližnjmu, ať wšsemožně pomáháme rádi nuznému. Tať poslady šhromážbugme, hodných zásluh dosahugme, a odplaty za to wěčné w nebi dogdeme. — 13. Wyproš, ať Tě následugem w trpěliwosti, řdyž bolehnau trpké na náš žitwota strašti; tať dogdem w nebi

oslaweni za snessené zde utrpení, a budem, wlastenče swatý, Tobě podobni. — 14. Když budeme umíratí, neopauštěg nás, ať bog smrti bogugeme šťastný, pros za nás. Slawného tak bogdem wjtězstwj. Bůh nám pomoc sešle s wýsosti, odplatí i sprawedliwým gich wšedky ctnosti. — 15. Protož k Bohu s důwěrností se utíkejme, milosti že neodepře, šlně dausejme, neb za příklad Jana předstawil, na zemi i w nebi oslawil, ctitelům též geho wěrným nebe připrawil. Amen.

III. N a u č e n í.

Čtení wětšijho štěstí než býti služebníkem Božím.

Remaudrým byl by čeledjn nebo dělník, gežto, moha sobě dílo i pána po chuti wybrati, dal by se do služby, kdež hořem a bjdau platí hospodář pracovníkům. A přece, bych toho člověk na své oči newiděl, s tíží mohl bych uwěřiti; a ay nelze přehlédnauti nescíslné hegno lidí, gežto pohrdše pánem storchowané moci, dobroty, lásky plahočí se w bjdném otroctwí, z něhož jim nepogde giného nic, leč hoře, smrt, zahynutí. D kdyby se chtěli gen lidé rozmýšletí, kdyby se prwé potázali s rozumem, newolilí by zagisté, gať woljwagí — newolilí by službu otroctwu, w níž bere dusse zřázu na wěky. Křesťané pohrbagí

Bohem: swět, rozkoše, poškady a statky geho, bývají pány gegich, kterým otročí dnem i nocí, od kolébky téměř až k samému hrobu. O, když byste pomněly buďte zaslepené, že vezbegši po-
blauzeni své zaplatíte věčností; byste pomněly na to, pokud geště můžete odvrhnouti od sebe pouta otroctá, kterými swět a hřích váže vás, pokud nenastal večer, pokud Pán hotov gest, přigmouti vás do díla na winnici své. A wšak marné přání, pokawáde budau se lidé mámiti zlopo-
wěstným bludem, gakoby život služebníkům Bo-
žích naplněn byl samau hořkostí, a gakoby rozkazové Páně byli břemenem otroctým. Prohlédneme-li k věci samé, přesvědčme se snadno, že není wětšjiho štěstí, než býti služebníkem Božím, a sice poněwadž gest Bůh dobroti-
wým Pánem, rozkazy Jeho gsau sna-
dné a blahobárné, odplata u Něho ne-
wýslovná a gístá. — Na smrtebném loži s weselau twáři osvědčowal swatý biskup Tomáš přítomným: Wěřte mi bratři! na swětě nic není wzneseněgšjiho, než slaužiti Bohu. A co tu prawil slawný tento sluha Boží, gest žípau prawdau a blaze každému, kdožkoli mage gi srdce proniknuté, Bohu wěrně slauží, činí co swědomí káže, miluge Toho, kterýž prwé milo-
wal geg.

Neníť zagisté wětšjiho štěstí, není po smrti wětšji slawy, než slauti a býti služebníkem Bo-
žím. Nemůžeť pať o tom pochybowati nikdo, powáží-li že gest

1) Bůh dobrotivým Pánem všeho světa. Netřeba dořazovati, že gest nad námi nebe, a země pod nohama našima; zbytečné byloby dořičovati moc a dobrotu Páně. Boha slušně nazýváme Pánem všeho světa; cožkoli gest, powstalo i trvá gebiné slowem a vůlí jeho. Vše, co widjme, dosvědčuje nám, že gest mocný a nestonalá že gest dobrota jeho. Ano cožkoli na nás dobrého, a čím vládneme, gest Jeho milosti, Jeho darem, w Něm zagisté žigeme a hýbáme se i trváme. Dnš gest swrchovaný onen král nebes i země, gežto Syna swého gebnorozeného wydal na smrt, aby wykaučil služebníka. A slaužiti u takového Pána, kterýž gsa swrchovaným půwodem všeho světa, gsa všemohaucjm panownjkem na nebi i na zemi, kterýž gať otec bdi a pečuge o všeliký twor lásky své: kdožby to za štěstj nepohládal? — Bohu slaužiti, smělo by se nám zdáti malým štěstjm? Dnikoli; křesťan !owšem wětšjho nezná; slaužiti Bohu, gest mu tolik, co králowati; gest mu rozkošj, sláwau. Kdož toho nezkusil, gať dobrým gest pánem Hospodin všemohaucj, ohlédni se a optey se těch, kdož znagi ze zkusfenosti, gať blaze gest mu slaužiti. Gá ti genom na gebnoho ukáži, gestif to Polykarp, swatý biskup Smyrnenský. Gle, wiz toho, bez mála stoletého starce, an skljčen ořow, dostogně postawil se před vládařem, strogjcm se, wyřknauti nad ním ortel smrti. Radost swjtj mu ze zrakůw, srdce plesá w něm. Nadarmo doléhá prokonsul, welesluhowi Páně, aby

potupil Krista. „Šest a osmdesáte let Gemu flaužim, wece stareček důstogný, a nic zlého mi neučinil. Šterak mi možná rauhati se králi, genž mne wykaupil.“ Tu máme svědectwí z úst muže hodnowěrného. Bohdedyž by nás rozpálil příklad geho, abychom ze zřusšenosti své giným hlásati to mohli s ním, gať blaze gest flaužiti Bohu, gežto gest lástka wšsemohaucj. — Ano blaze gest Pánu flaužiti, nebo

2) Rozkazowé Geho gsau snadnj a blahobárnj.

Tu se prawj něco, čemu půl swěta, ne-li docela wesskeren swět, postawj se na odpor. Ano wjme dobře, že swět a tělo prawbu tu upjratí nawyfly. A wšak byt odporowal wšsechen swět, prawda zůstane prawdau, a slowo Páně neomylným svědectwím gegim. J nenj-liž to slowo Páně, genž bj: Gho mé zagisté gest slabké a břimě mé lehké. Ano kdo zná slowo Páně a prawbu wáží z pramenům tohoto slowa Geho, kdo wěří Bohu wjc, než tělu a swětu, onť musí celau dušj hlásati wšsechněm: snadnj k ostrjžání gsau rozkazowé Boží, a kdož ge ostrjžá, potofowé pokoge a blaženosti prýstj se mu w srcei, blaho rozléwá se wůkol něho. Rozegběte se po wšsem swětě, i tažte se dušj wěrných, gežto w zákoně Hospodinowě libost magjce, dnem i noci ostrjžagi ho; gběte, tažte se gich, zbaliz gsau gin těžkým břemenem příkázání Páně? Ať gá wjm, co wám odpowj každá z nich; každá z nich odpowj wám se sw. Tomášsem: „Nenj wětšj

utěchy, není radosti milejší nad službu, nad
 ostrýhání rozkazů Božích. Vízte tam tu swa-
 tau p a n n u, kterážto celé srdce své panenstvé
 zasvětila Spasiteli: není-liž newinná gegi twář,
 gasné gegi oko, každé slovo, wsselité hnutí gegi
 důkazem, že blahoslawený gest, kdožkoli srdce
 čisté ostrýhá? Vízte tam toho s y n a, genž naučiw
 se milowati otce svého i matku swau, příklad-
 ným žiwotem po dneš ctj gméno a památku
 gegich: newidíte-liž, která se mu wygasňuje
 zrať, když pomní, že gest hoden lásky a pože-
 hnání rodičů swých? Vízte toho s t a r c e, gestto
 sedě podle cesty, žebře. Na twáři geho není
 widěti hoře, ačkoliw ubohý mrzák o berlách se
 wlcce na žebrotu. Dtažte se ho, čím to, že
 ho ni chromota, ni žebrotu netýž? O, kdybyste
 mu nahlédli do wnitřnosti, zwědělibyste, že ho
 blaží wědomí: „Gá nesu kříž swůg bez winy,
 nesu ho za Kristem Pánem.“ Ano ptejte se, počnauce
 s mládenečným mučenníkem sw. Stěpánem wssedch
 těch rekůw, gežto z lásky ku Kristu P. wylili krew,
 ptejte se gich; tažte se sw. D n b ř e g e apo-
 stola, genž wise na kříži do třetjho dne, nepřes-
 tal welebiti lásku Kristowu; tažte se swatého
 J ě n á c i a, genž mage býti rozšápán dravými
 šselmami, nemohl se dočkati té chwile; tažte se
 sw. W a w ř i n c e, genž pečen gsa na roští,
 s gasnau twářj za wrahy své i za cirkew se
 mobilil; — ano tažte se těch mužůw apostol-
 ských, gežto wydawšše se přes moře, rozhlašugj
 Ewangelium mezi diwochy na pausťich, zdaliž

gim byl těžký zákon Páně, a gá wjm, že prwé než dowebau to wyslowiti ústa, gasný usměch wám dosvědčj: Oho Páně že gest slabě, břjmě Oeho lehčé. Než, netřeba se wám ničoho ptáti, netřeba probjratj se nám z zemi do bran nebeských: giž tu na zemi gedný pohled do zákona Páně ugistj nás, žeť gsau rozkazowé Boží snadnj a blahobárnj. Ši gest w řeči lidské slowo, či wysšel z úst kterých řby rozkaz milostněgšj, než gest slowo a přikázanj Páně: Milug Boha, milug bližnjho, milug sebe? A hle, cožkoli řby poručil neb zakázal nám Otec nebeský, w těchto slowech se zawjrá: láska gest počátek i konec zákona Páně. Dosssem nesmjme sobě tagiti, žeť nám welj Hospodin milowati negen otce i matku, bratra, sestru, přítele, dobrodince, alebrž i wrahy a protivnjky, welj milowati řjž a protivenřtwj, welj zapjratj sebe a warowati se swěta. Než, co z toho? Neufládá-liž láska, nedjm, ř přáteli ale ř protivnjkům menřjch obětj a namáhánj, — než gič žádá zářř a nenáwřř? — Nestogi-liž méně potu a tram-pot pořora než hrdořř a nádhera, řřjdnost méně řřnež obžerřtwj, tichořř méně než hñew a řwáry, řědrořř méně než lařomřtwj; ano slowem ctnořř terářoli méně než neprawořři? Melžeť mi tuto wážitj a rozbjratj wěc, o njž mám gřřtotu, že, by lidé toliř práce a potu wynaložili na ctnořř a řlužbu Hospodinowu, co gič wěnuřgi neřřstem, země bylaby giž dáwno rágem. O blaze, utě-eně bude na zemi, až w obcých a po řřaginách

pracovitost, střídmost, pořádk, přívětivost, útrpnost, tichost, snášlivost, láska vytisťne lenivost a povalečnictví, chlať a obžerství, hrdost a nádhery, necitelnost a laťomství, hněvy, zášťi, nenávist. A křesťan, ugíťtěný o tom o všem netoliko vlastníma očima svým a lebrž i slovem Božím, mohlby gínat saudit, leč že gsau přikázání Hospodinova snadná a blahodárná? J nemust-liž tedy křesťan za štěstí sobě pokládati, že mu lze Bohu slaužit? Ano on to musí, a sice tím více, poněwadž gest

3) Odměna služebníkům Božím i gíť i newýslovná.

Co Bůh sljbil svým věrným, co jim dobyl a připravil Kristus, dobře nám známo. My zagíť známe, co čteme w knize písma swatých, že pobožnost ke všem věcem gest užitečná, magíci zasľibení žiwota, kterých gest nyní, i budoucích; wjme, že čehož oko newidalo, ani ucho nesľýchalo, ani na srdce newstaupilo, připravil Bůh těm, kterých Geg miluji. Že Bohu věrně slaužil Noe: zachoval geg Hospodin, když byla potopa zalila okřsľek zemský. Že věrně slaužil Bohu Abraham, požehnal Hospodin statkům geho, a zemi, tefaucí medem a mlékem, dal za dědictví potomstvu geho. Že věrně slaužil Bohu Josef, wyswobodil geg Hospodin z rukau bratřích záwistivých i z úkladům hanebné Putifarfy, a žalářem wymekl geg k sláwě a panování. Žeť věrně slaužil Bohu Dawid, koruny královské a milosřdenství dostalo se mu od Hospodina.

Ze wěrně Bohu slaužil Tobíáš, neopustil geg Hospodin ani w slepotě geho, ale anjelem Saffaelem geg i syna k štěstí přivedl, i slepému starci zrak nawrátil. A my, widauce tyto a tisícere podobné úkazy, nemusíme-liž přilnauti celau wj-
 rau k slowu Páně: „Synu můj! nezapomínej se nad zákonem mým, a přikázanj mých ať ostrěhá srdce twé. Dlauhost zagisté dnůw i let žiwota i pokoge přidaj tobě. Bůh to gest, genž do-
 kládá: Sláwa i čest i pokog každému činjcimu dobře. Bůh sám to gest, genž služebnjky své wybjzj k radosti, řka: Radugte se a weselte se, neboť obplata wasse hogná gest w nebesjch; neboť sprawedltwj wegduw do žiwota wěčného, a radosti dofonalé, kterěž gim dobyl Kristuš, niřdo neobegme od nich.“ O, kž bychom do-
 kázali skutkem že neznáme wětšjho štěstj, než gest býti služebnjky Páně. Skutek nechť dokáže swětu, že toho štěstj žádáme, po mzdě té dychtjme. Kdož w této službě, wytrwey w nj, řdo negst, neměškej hlásiti a dáti se k nj. U krále nebe-
 stého, pokud máš dussi w těle, wždycky se pro tě mjsto nagde, a z těch, řdož mu slaužj, posuď niřdo si na něho nestýřkal; každý ale musí chwá-
 liti Geho dobrotu a lářku. J ty budeš gi sobě chwáliti, gať mile poznáš Geho wůli a swůg úkol. Hospodin gest lářka — On tě práce ne-
 přetjžl, nemožných wěcj od tebe nepožádá. Ho-
 spodin gest Pán bohatý a štědrý, we službě Geho nic ti nebude řcházeti; Hospodin gest Pán wšsemohaucj, On bude nad tebau bdjti, prawice

Geho dowede tě proti wšsem nepřátelům ubrá-
 niti, aby ti neusskodil zlostinj. — Gle, On ti
 řyne, On tě wolá, On wolá náš: a my bychom
 wáhali — nessleri? Dostup to, pogďtež a služme
 mu wssični, služme Hospodinu, padněmež před
 Njm na twáři swé, a srdce swá odewzdehnež
 Gemu. Řidjce se zwykem swěta, musili bychom
 pohrbnauti Hospodinem a swrchowanau lástkau,
 že swobody wydali bychom se otroctwji; oddawšse
 se celau dušji Bohu swému, budeme moci na
 Něho uwrhnauti wšselikau péči swau, a hleda-
 gje přede wšsim sprawedlností a králowstwji Bo-
 žjho, usilugje gako horlwi a wěrnj služebníci
 o čest a sláwu Hospodinowu, zkusíme, že druhé
 bude přidáno nám. Pogďte a wizte, co wšse
 Boží dowede prawice! — prawil wůdce lidu
 ustrassenému Iisraelskému, utjagjicmu mořem čer-
 weným před Faraonem, w patrném znamení to
 dnes poznáte, obratke tagjcjm k němu se srdcem!
 Zaplesejme i my hlasem a slowem, modlitbami
 — chwalami, welebme a chwálu Gemu wzdá-
 wejme! Gemu srdce tepaucj wzdáwey djky wřelé!
 Milosrdný gest a slitowný Pán Bůh náš; mlsých
 poždwihugeť Geho prawice mocná, w prach py-
 šnými metá. Gako nemluwnátko milowná matka
 chová a ošetrüge: tak nad lidem slitowal se
 Hospodin; odpustil gemu zaslepenj a newděť.
 Gaf moený gest Bůh a welebný! Blesku a
 wichru welel: žiwlowé slowa Páně poslussni bez
 problenj proroka Eliásse zwoleného wytrhnuli
 obtud z wezdegssich obytl a přenesli do sídla.

blahého. — Wztekle hlobagici láska pozemská w
člowěka nábrech oheň zažehá; ona dechem spa-
luge zde prawé blaženosti počátek. Pauhy lásky
Boží paprsek ale mírně zahřívá srdce, a trusty
mu odnímá, a smutku zahánj stín wšeliký, a
nehasnaučim ge ožáruge gasnem. Gle w den
někdy blahoslawený znouu Bůh s nebe sessle
plamen očistkowaci, gafo gazyky ohně živého na
swé plémě nowé, gež On ob wěčnosti obljbil
sobě. Za ty gazyky ohniwé prosme, at staré
wsse pomijj, a wsse se obnowuge w té říši
swaté. — Gest weliký Bůh — Pán: geho země
i obloha sláwu ohlasugj: slýcháš gi w hučcej
bauři, widáš i w gasnotě oblohy hwězdne, strassně
gewj se hromem, chuliwým — w letu třiw-
litého blesku dějj plamenem, ale živěgi gestě
tlukauci srdce ti ohlasuge Boha nestonalého
welebnost, foyž f Němu pohledneš s dowěrau
prose o slitowánj. — — Nestonalý, gediný,
wssemohauci Bože! o Tobě swědčj hwězdy a
nesčetných spolu na swětě dimná bytnostj twár,
podstata, přirozenost, a přede wsšim sám člowěk
rozumem nadaný a wůli samowládnu! A Tobě
se on gediný f Bohu powžnášj gedinému! Sám
wtělený Spasitel swětla n prawdy nebeské wjře
nassj žjstal na wěky wjtěžstwj. Buď tomu smjr-
cowi — nebes Synu sláwa. Ze stinu smrti
On wymodil nás f gasnotě dennj, f Bohu ge-
dinému, prawému a nestončenému. Sláwa Tobě
Synu Boží — žeš gafo tam Wogžjš od otroc-
twj frutého — twroých a těžkých paut oswo-

bobíl svůj lid — a podivně geg ob záhuby
 chráně, hlubinau morštau otevřel tu spáse mu
 cestu, — wyprostiteli všeho mĳra, genž ob za-
 hynutj hrozného a záhuby věčné lidstvo celé
 pať wyswobodil. Ztraceni jsme my všickni blau-
 dili, sem tam rozpláštěni, gafo stádo na pausťti
 bez pastýře. Přišed sám podstaupil dobrowolně
 trest rodičů prwnjch; zděděnau winu lidstwa ce-
 lého wzaw na se, trpěl a umřel. Kdož tě wy-
 mážj dno maudrosti Boží? Kže-li gen Bohu —
 člověku věčný smjřiti hřjch proti Hospodinu?
 Lidské winy smjrece na věky gest genom On!
 Zwelebugte wy národy země Spasitele! Dbore
 světa klaneg se mu w uctě a bázni; neb genom
 On dokonal djlo spasenj člověčenstwa! Proroci
 w hoři neyhľubšjim, když utěchu ohlassowali lidu
 zarmaucenému a stjsněnému, tu w čase pať na-
 rodim se z Panny přicházj žábaucj Spasitel, uče
 prawdě živé, wykonává spasné skutky: neb, ach,
 wiše na dřewu kříže umjrá! Slawný wjtěz ale
 wstává z mrtwých a ozáren neymyššji welebau
 wstupuge k nebesům plesagjcjm. Cihle suché
 dřewo kříže, na němžto pněl, zelená se náhle, a
 k obloze roste, a rozwebené ratolesti rozkládá po
 zemi; strom ten pautnjku usľému tljci čelo
 chladi, a pořm hladowému podává, žiznicjho
 napájj, tať že podivně posilněu wšše pořád se
 nese k záhwězdě řjssi nebesťe, kdež spogený s
 Otcem Syn a Duch swatý, dárce milosti, Trog-
 gediný všemohaucj Bůh sám na věky wládne!

Rozgimání.

Chceš-li zbohatnauti? Měj Boha za přítele a budeš nad jiné všechy bohatším. — Nic není lepšího než trpěti pro Krista. — Nic není svěťejšího nad gazýf, který w neštěstí Bohu díky vzdává. Menší zágisté chabnější než gazýf mučebníkům: obogi flegné foruny dogbe. — Rozkoš svěťká gest sice kratičká: bolest ale gdaucí z ní gest uřádná; za ní zágisté chodíwá i wečer i w noci, na paussti, we městě a na gafémkoli mýstě žalobník, na rozkošník na měruge ostrý meč nesnesitelnau pokutu a bážeň. Bohatstwj gest těžkým okowem lidem, kteří ho dobře užiti neumějí; onoť gest jim ukrutným nelidským tyranem. — S w. Jan Zlatoustý. — — Přemoci rozkoš, gest nehměťší rozkoši, aniž gest wětšího wítězstwj než to, kterého gme nad rozkošnictwím dosáhli. S w. Cyprian. — Dobré svědomí bezpečné bude, když tělo umře; bezpečné bude, když se dusse před Boha dostawí; bezpečné bude, když stane i tělo i dusse w den saubný před hroznau stolicí saubce spravedlivého. — S w. Bernard. — — Dobré svědomí gest palácem Božím a přibytkem Duchá swatého. S. Augustin. Nic ti nebude moci usškoditi, pokud tě gen bude svědomí chrániti. S. Řehoř. Nechceš-li býti nikdy smutným? Weď dobrý život. S. Isidor. Mení giného gména pod nebem daného lidem, strže kteréž bychom měli spasení býti. — Skutk. Ap. Wše máme od Krista P.,

a Kristus gest nám wššim. Žádáš-li ránu zlé-
čiti: gest lékařem. Žimničnau-li palčiwostj gš
trýzněn: gest pramenem. Neprawost-li tjj tebe:
Dnt gest sprawedlnostj. Potřeben-li gš pomoc:
Dnt sšla. Smrti-li se bogjš: Dnt gest žiwot.
Taužjš-li po nebi: gestif cestau. Utjkáš-li před
temnostj: Dnt swětlem. Hledáš-li potrawu: po-
trmem gest Dn. Gdoli žádáš, a čehožkoli ti
potřebj, w Něm nagdeš. — Sw. Ambrož. —
Wššechen žiwot Krista. na zemi gest zrcadlo
ctnostj. — Sw. Augustin. — Wššim se stal
Kristus wššechněm; chudý chudým, bohatý bo-
hatým, plačej plačejm, lačný lačným, žizniwý
žizniwým. Sw. Jan Zlatoustý. Nadarmo
se namáhá žjstati ctnostj, kdož gich nehledá u
Krista ale ginde. Sw. Bernard. — Kristus
wššedro wššechněm učiněn gest: chudý chubičným,
bohatý boháčům, lkagjej lkagjejm, lačný lačným,
žizniwý žiznicjm, sštědrý magetným. W žaláři
s chudákem gest; s Magdalenau pláče, s apo-
stoly hoduge, se Samaritánkau žiznj, na paussti
lačnj. — Mifdo ti Krista neodegme, — pokud
se mu jám neodegmeš. Sw. Ambrož. Ty-li
chceš giti? — Gá gsem cesta. Ty-li se flamu
lešáš? Gá gsem prawda. Umřjtí-linechceš? —
Gá gsem žiwot (bj Kristus). Smrti hoden gest,
kdožkoli nechce žiw býti Tobě Kriste. Kdožkoli
Zebau nenj maubřý, nemaubřý gest. — Sw.
Augustin.

W z d r c h n u t i.

Swatý Jene Nepomucký! buďse twá do věčné slávy uvedená již radosti nebeské požívá; orodug za nás, abychom i my s tebou a se všemi wyvolenými na Božstau twár patřiti, a s nj se radovati mohli na věky. Swatý Jene Nepomucký! když jsme tvé věrné pomoci v potřebách našich zkusili, i budoucně nás neopouštíš, potěš nás v našem zármutku, pomoc nám vyžádej v naší nauzi, ode všeho zlého nás chraň, v nálistech zastávej, a pros za nás u Boha, abychom v milosti jeho stále živi býti i umříti mohli. — Swatý Jene Nepomucký! až půjdeme, abychom Pána nebe a země, a samau welebnost Boží přigali, učin twau přimluwu, abychom náležitě připraweni k němu přistaupili. Nechť ať za nás orodugi zásluhy tvé a twá horlivost, s kterau jsi ty někdy ten chléb angelský požíwal, abychom dle příkladu tvého ničehož neopustili, co k přigetí tak welikého hosta přísluší. Swatý Jene Nepomucký! ty jsi swau smrt, ku které jsi se vždy připravowal, duchem prorockým předzvídal, a před tou nocí kdež jsi twůg život skončiti měl, Bohu, Marii Panně a swatým patronům českým v Staré Boleslawi jsi se pod ochranu poraučil: my pak v hodině naší smrti žádné potěšdomosti nemáme, tebe prosíme, wygebnej nám u Boha, abychom dle příkladu tvého k šťastné smrti každodenně se hotowili, a sřze mocnau přimluwu twau ji

dogiti zaslaužili. Swatý Jene Nepomucký! tyš twého času almužníkem při dvoře královským byl; když my nyní tebe za pomoc žádáme, nezapomeň na své každodenní, ruce k Bohu vzta-
hující a spinající žebrať, kteráž my osobně
jsme; vzpomeň na úřad svůj, vstup za náš
před radu Boží, vypros nám u Boha, by-
chom wnuknutím jeho od našich dobrodinců pro-
dušti i tělo obdrželi, což k naší potřebě dostačuje;
tak se nám staň strze Ježíše Krista Pána na-
šeho. Amen.

Modlitba.

Bože náš a Pane Cherubínů, které js-
ti znamenitau moudrosti a rozumem obdařil, obě-
tujeme Tobě těch Duchů zásluhy, jakož i zá-
sluhy věrného služebníka twého swatého Jana
Nepomuckého, který v svém posledním kázání
duchem prorockým naplněn, bídny stav budaucí
království českého s wyléváním hogných slz
předpověděl; uděl nám spasitelné bázně, kte-
ráby nás od hříchů zdržela, a od věčného ohně
zachowala. Spolu popřeg všeho toho, čehož
strze tu pobožnost žádáme, a co jest k větší cti
a slávě tvé, a spasení dušti našich; rač to
učiniti milosrdný Otče strze Syna twého, Pána
našeho Ježíše Krista. Amen.

P i s e ň.

1. Muži swatý, Bohu věrný! gegž oslawil
Hospodin, k Tobě chwátá lid důvěrný s nábož-

nosti z wšech fragin. Tyš okrasa našij wlasti, zdoba cirkwe wessleré; i Tobě plyne w zbožné slasti wěrné srdce kde které. — 2. Razateli, tagemniku, hřijstných bušij wjtečný! stálý Kristum bogowniku, a wjtězi statečný! K hrobu Twému putugeme, bychom wšichni nabyli, an ctnost Twau obdivugeme, swaté z Tebe posily. — 3. Mládeneček autlogemný giž gš Bohu slaužiwal, rodičům i wšem přigemný denně w ctnosti prospjwal. Rýžby každý w své mladosti pjil, gaš Ty Boha ctjt, nezrušenau newinnosti Tworci wždy se zaljbit. — 4. Učenj paš hlubokému w školách snažně se oddaw, wýhost tauženj swětšému dal gš, — kněžstý zwolim stam. S gašau tu hle gš wěrnosti swatý auřad Ty konal, s gaš plamennau horlivosti slowo Boží zwěštowal. — 5. Pochybnému wěrněš rabil, mdlého w wjře stwřowal, srdcem bolným hořkost slabil, zatwřelcům zhrožowal; chudým štědre gš rozdáwal, nužným bjdu ulewil, pohaněných čest zastáwal a newinných obhágil. — 6. Život wedls přisný, tuhý; nehledal gš hobnosti; dosáhnuw přede dle zásluby, newznášel se s hrdošti. Sláwy Boží i rozššřenj pokorně gš gi přigal, a bližního i obhágenj welemaudře užjwal. — 7. Králowny paš bohabogné učiněn gsa zpowědnjč, wzkládal gš ke ctnosti hogné w srdce gegi krásný wznič. Zatjm trále žárliwého wášeň hrozná obgala: Tebau zwědět, co čof geho w zpowědi Ti wyznala. — 8. Daru štkowných záslubenjm láká, gestliž wyzradjš; wšak i krutým potřýguě-

njm hrozi, pač-li zatagjš. Ty wššaf před njm plný stogjš myšlj neohroměnýč; dary zhrbna, se nebogjš muč Tobě přistrogenýč. — 9. Tu se kwapně rozlštila w králi ljném kalná krew: Tebe zhladit — poradila frutoš, bezbožnost a hněw. Tak Tě swrhli zde konečně do wln prudké Wltawy; před Bohem wššaf zde i wěčně doššels eti a ošlawy. — 10. Ty gšl gedna z ratolestj, genž při kmenu zůstala, a od Krista se rozvěšti žádnau mocj nebala. Kžž nám možná následowat w takowé Tě wěrnosti; Boha stále zwelebowat roznjčenau zbožnostíj. — 11. Pouč nás gen w pravé době, a co šluffj, mluwiti, častěg wššaf i uzbu sobě na swá ústa wložiti. Od ktiwého promluwenj odweš nás i ode lšti; ochraň nás od pohaněnj, hanby a zlé powěšti. — 12. Oštrjhey od wššeho zlého Twau přjmluwau nassj wlaš! a od krále nábožného odwrat powžby kažbau straš! Wšley Tebau požehnánj swatý Jene na nás Bůh! a po tomto putowánj k Bohu utweš Twüg nás duch. Amen.

IV. N a u č e n í.

Služebnjš Božj nemšže slaužiti tomuto swětu: a služebnjš tohoto swěta nemšže slaužiti Bohu.

Na wěceč swětšých lpi stále gen swětáková hřjssná mysl; pozor ať tebe péče domácí od cje wzneššeného neoddálj. Gašo letnj slunce

na uhle sewernjm střehlau kůru nerozpauští le-
 bowých ter a puštin: tať geho srdce nezahřívá
 ani prawdy nebeské gasný blest, až umře do-
 konce a na wěky střehne. — Mnoho počínáme
 za dnů swé pauti pozemské, mnoho ničenného
 zbe děláme, hlebáme, a že gšme na cili, mylně
 myslíme; zatjm swedeni tělesenstwjm ob něho
 wíce se oddalugeme. To za newěru pyššnau náš
 gest loš! Wypubim do mráskoty člověka z ráge
 Twůrce na čas geho žiwota, dal mu za wůb-
 řyni wjru. Swětlo gegi s nebe nám zářici
 tauhy pozemské tmu proniká, a to gen gebiné
 náš k cili promáží; neb webe náš k gebinému
 Bohu, k wěčnému, prawému. Kráčegme wždycky
 za njm — nasse pomůže nám k tomu wjra!
 W žiwota knize náš wšech gméno se září! Ne-
 bogme se; Boží náš rámě z každé nauze wy-
 swobodí; zachowámeli smlawu a zákon. — Wy-
 sofo člověka duch tauží po stezce životnj; w sebe,
 kolem sebe a wzghůru k wěčnému pohljži swétlu,
 a srdce swatými plnj se mu pocity ctnosti, gest-
 liže tjm rozum oswjcen poznáwage prawdu,
 důstognau swobodau k dobrému nakloňuge wůli.
 Až ta bytost rozbiľná od těla prachniwělého —
 duch — bušse nemraucj kam utjká? Blažený
 duch na mohutných perutích požalétnul k nesko-
 nalému. Člowěk ochotně obewzdává, cokoliw na
 zemi swým zowe za cjl swatý, žiwota wlastnjho
 nešetří, ni toho, což dražšjho mu gest, nežli žiwot;
 wšse to wěrně obětnge, i by pať se tiché zaf-
 wácelo se srdce. O, ctnosti wznessená, důstogná

oslawowánj. Mez gedíný Syn člowěta twau tu zatemňuje zář; onť božstwý skrýwal na smrtebném těle lidském; on se ponížil sám dobrovolně, a lásky slitowné pln, služebníkowu wzato na se twář i naše mloby snášel, do smrti pak poslussen, spasného to, do smrti třžje!

Kdyby wššicni lidé na swětě byli prawowěrnj, dofonalj a nábožnj křesťané: tu by arcí bylo možná i Bohu i swětu slaužiti: poněwadž by swět ničeho nepožadowal, leč co Bůh sám giž rozkazuje; tenkrát by mezi službau Boží a mezi službau tohoto swěta nebylo žádného odporu, ano plněním swaté wůle Páně přigjmal by také swět obslauženj swé. Tať to ale není: negsau na swětě wššicni lidé prawowěrnj, dofonalj a nábožnj křesťané; a z toho giž můžeme poznati, že se wůle newěřejcěho, bludného a hříšného swěta s nesywětěgšj wůlj Boží nesrownáwá, a žeť tedy služba Boží stogj na odpor službě tohoto swěta, gaťož i služba tohoto swěta že na odpor stogj službě Boží. —

Služebnjš Boží gest ten, kterýž wessťeren Boží i cirkewnj zákon mile, ochotně, auplně, wžbyčty a z lásky k Pánu Bohu zachowáwá, a kterýž spolu pilen gest w přigjmánj swátostj, aby w pobožném životě stále setrwal. Kdož se ale takto zaswětil službě Boží, není způsobným, aby zároveň slaužil tomuto swětu; chce-li se ale přede uwážati w službu tohoto swěta: nezachowá se ani swětu ani Bohu.

Služebnjš Boží se nezachowá tomuto swětu:

poněwadž swět wšellikau službu Boží za bláznostwj pochládá. — Widj-li se ale Boží služebník tomuto swětu bláznem: nelze, aby se mu líbil, aby se mu zachował. Bůh žádá od služebníků swých, aby měli auplnau křesťanskau wjru, nepochybnau křesťanskau naděgi, upřímnau křesťanskau lásku.

Swět ale naproti tomu žádnému newěřj, než sobě toliko, w ničoho nedauřá, než toliko we swau wlastnj pomoc, a mimo sebemilensťwj nic newj o lájce. An ale swět žádnému newěřj, než sobě toliko: proto nemá prawau křesťanskau wjru w žádné uctiwosti; gemu gest wjra gafo newěra, prawda gafo lež, swětlo gafo tma. An ale služebník Boží hági wjru proti newěře, an zastáwá prawdu proti lži, an wychwaluge swětlo proti temnostem: pochládá ho swět za posetilce a za blázna. Widj-li se ale Boží služebník za příčinau wjry tomuto swětu býti bláznem: nelze aby od něho přigat byl do služby, anebo aby se obětowanau službau gemu zachował a zalíbil. Poněwadž tedy nelze na gebnau i wěřiti i newěřiti: protož také nelze slaužiti zároveň i Bohu i swětu. Chceli fdo ale přec oběma stranám poněkud aspoň wyhowěti: ani tenkrát se nezalíbji tomuto swětu. Meboť šhlebáli při něm swět dost malau náklonnost, žeť se ucházi o přízeň a o milost Boží: giž bude se gemu posmjwati, giž bude gjm pohrbati, giž bude mu spjlati posetilých a bláznům.

Gafož se ale služebník Boží nelíbji tomuto

světu, tak se ani Bohu nelíbí; uchází-li se také o přízeň a o lásku tohoto světa, považuje to Bůh za newěrnost, a newěrný služebník se mu líbiti nemůže. Bůh žádá úplnou oddanost ode svých služebníků, a chce aby přestávali na jeho přízni, na jeho milosti, na jeho lásce. Arona si vyvolil Bůh za kněze, aby mu obětoval ve gměnu synůw Izraelských: Aron ale služebník Boží chtěl se také zalíbiti hříšnému lidu a udělal mu modlu. Tím se zalíbil hříšnému lidu — wzbudil ale proti sobě spravedlivý hněw Páně. a za trest newěsel do země zaslíbené.

Že takový obojetný člověk Bohu se nelíbí, snadno se poznává: poněwadž Boha žádný neoflame, kterýž zpytuje ledwí a srdce člověka. Zdáti se ale bude mnohému, že se aspoň tomuto světu zalíbí, když se Bohu newěrným stana, hříšnému světu znamenitau službu proufazuje. Z počátku se mu zalíbí owšem: počkajme ale genom kratinký čas, a shledáme, že i tento ofsetný svět geg z této obojetnosti a newěrnosti trestati bude.

Tu se mu řekne: Pravíš o sobě, že gš služebníkem Božím: a předce t wůli nám nechodíš do kostela, swátosti nepřijímáš, neswětíš dne swátečnjho; t wůli nám přestupuješ meze střidnosti, rád poslaucháš nečisté řeči, nápomocen gš t oflamání bližnjho swého, přiswědčuješ te li; pro zist se dopausstíš hříchu, a z bázně stlady časné potlačuješ spravedlnosti: gafým gš to tedy služebníkem Božím? An gš byl Bohu

newěren, newěren budeš také nám: a protož twé služby nemůžeme potřebowati. A tak sšledá tento obogetný člověk, kterýž se i Bohu i světu zalíbíti chtěl, že se nezalíbil ani Bohu ani světu. Gatož služebník Boží nemůže slaužiti tomuto světu: takť stegnau měrau služebník tohoto světa nemůže slaužiti Bohu. —

Služebník tohoto světa gest ten, kterýž časný žití považuge za neywětšji štěstí, a tělesnau rozkoš za swrchowanau blaženost; a kterýž za tau příčinau wšech možných sprawedliwých i nesprawedliwých prostředkům užívá, aby žitíu časného i rozkošji tělesných dostel. Rozpomene-li se ale takowý člověk, že buďse geho gest předce nesmrtelná, a žeť ani bohatstwím ani tělesnými rozkošsemi na wěky blaženau býti nemůže; následowně že potřebí gest, aby se giným způsobem o gegi spasení staral: nebá-li takowý člověk nastrže wýhošť tomuto hříšnému světu a glým žádostem geho; nemůže zároveň býti služebníkem Božím: Neboť zůstává-li geho srdce rozděleno mezi Bohem a mezi světem: nezalíbí se ani Bohu ani světu. Služebník tohoto světa nezalíbí se Bohu: poněwadž mu neslauží upřímným srdcem, anebo poněwadž mu slauží posstworěným rufama. Běda wám zákonníci a fariseowé, pokrytci; nebo gste podobni hrobům zbjleným, kteříž se zdáji lidem zewnitř krásni, ale wnitř gsau plni kostí umrlčích a nečistoty. Přichází-li služebník tohoto světa, aby s přetvářením se wlaubil do služby Boží: na newyněš

protivný gest neysvětěgššimu Hospodinu, přisnému
 zpytateli ledwý a srdci lidský, tak protivný, gafo
 zákonnjci a fariseowé, nad nimiž Spasitel světa
 toliferau bědu wyřknul. Kdo ze služby tohoto světa
 k Bohu přichází, — komu se služba tohoto světa
 zprotiwila, a kterýž nyní chce wěrně slaužiti Bohu :
 — nebať-li ale prwé wýpowěd tomuto světu, a
 neočistil-li se dřiw ode wšech poskwrn, gimiž se
 we službě tohoto světa znečistil, t. g. neučinil-li
 prwé dofonalého pořánj : ani tenkrát nemůže geho
 služba přigemná býti Bohu : poněwadž mu slaužij
 nečistýma rukama. Gať může býti Bohu milá geho
 almužna, když gj uděluje z cizjho, nesprawedli=
 wým způsobem nabytého statku? Gať může býti
 Bohu milá geho zdrženlivosť, když geště nepři=
 šel s Marij Magdalenau, aby slzami swými umý=
 wal nohy Páně, a zlíbané aby mazal bráhu ma=
 stj? Gať může býti Bohu milá geho láska, když
 geště nenaprawila, což dřiw pokazila geho záwist?
 Gať může býti Bohu milá geho střidmost, geho
 půst, když geště nenaprawil toho pohoršsenj, kte=
 réž dal domácjm a známým swau nestřidmostj,
 swým obžerstwjm? Gať může býti Bohu milá
 geho trpělivost, když geště newystawěl, newzbělal,
 nenaprawil, což prwé zhaubným hněwu geho o=
 hněm stráweno, zřaženo a wnitwec utwedenó gest?
 Gať může býti Bohu milá nyněgššj geho trpělivost
 w dobrém, když geště těch powinností, kteréž na
 mnoho let geho ljný duch proměškal, nenaplnil?
 anebo aspoň když horlswau ljtosti w swátostném
 pořánj prominutj a odpusťtění od Boha nedo=

sáhl? Nedopustil-li tomu Hospodin, aby mu Dawid stawěl chrám, poněwadž byly ruce geho posskwrněny krwí nepřátelskou, ačkoli wšedky wálky webl z rozkazu Hospodinowa, ačkoliv neprolil ani krpěge newinné krwe: gať dopustí teprwa Hospodin neyswětěgšší, aby mu slaužil člowěk, na gehož rukau chlipí mnohá ohavnost, kteréz se prwé dopausttěl, a z kteréz se po tu dobu prostředkem pokání neočistil. Nemůžet Bohu přigemným služebníkem býti, kterýž prwé nedal dofonalau wýpowěď ze služby tomuto swětu, t. g. doťuď neučinil dofonalého pokání: negistým a nestálým se také profáže w započaté službě Boží. Protož také swědčí zřusťenost, žeť takowí lidé, genž prwé slaužili hříchu, s dofonalým pokáním ale odflábali, swěta se odřici wáhagice, žeť se naposledy nawrátili opět w službu tohoto swěta, a že se mnohem wětších dopausttěli neprawosti, než na počátku. S gsau poslednj věci tohoto člowěka horšší nežli prwnj. —

Widauce, žeť nelze nagebnau i Bohu i swětu slaužiti, na čem se ustanowíme? Ustanowíme se na tom, což nám gest prospěšněgššího. Budeme-li Bohu wěrně slaužiti z celého srdce swého: protivensťwí budeme sice snášeti od tohoto swěta; wšak Bůh bude našim potěšitelem, našim ochran-
cem, a za wšedčo swým časem postačitelnaui náhradaui. Bude hogným obplatitelem na wěčnosti, a i na tomto swětě lastawým Dtcem, kterýž nás opatří wšim, čehož nám potřebí k zachowání žiwota tělesného.

W důvěrných prosbách k Bohu slitujícímu se w nauzi na kolenau s lástau kořme, a že nabeme pomoc pať i útěchu, se důvěřugme. Márodové oslawugte Boha, gitro zpanilejší wzegbe po střídě dnů a nocj; i nenastane wjce saumrať aniž noci hrůza po něm; ofu osloněnému sblá se na věky nestonale blaženosti otewrau, gichž nám Syn s Otcem a swatým Duchem ondy milostně ustanowil. Gať sljbil, sám on přigbe pať opět, a z hrobu náš probudim, potwolá w onu říši přegasnau, kdej nesmrtečlnost fyne nám a radost nehynaucj!

Ř o z g i m á n í.

Mač se člowěče shánjž po tolikerých věcech, i hledáš statkůw pro duši swau, rowněž tať gaťo pro tělo? Milug to gedno dobré, w němž gest wšsecko dobré, — a na tom došti. — Strašti nepominau, počuť nezamiluge sobě každy to, což mu proti wůli geho nemůže obňaťo býti. Sw. Augustin. Chceme-li se ušlawičně radowati, máme k tomu mnoho příležitosti. Uchopjme-li se za gisté ctnosti, nic náš nebude rmutiti. — Ma žemi bog tobě člowěče ustanowen gest, a w nebi dá se ti fortuna. Několik dnj gest ti běžeti, a wěčné odplaty bogdeš. — Sw. Jan Zlatoustý. — Lásta gest tau neyšladší mannau. — Sw. Bernardin Senenšťý. — Těch, kdejžkoli gsau w pokojí s Bohem, a wždy z celého srdce říkagj Otci: Buď wůle twá, — nezmožau nižádné boge, aniž

mohau gim uffklobiti nátišty. — S. Leo. — —
 Před Bohem není ten wzácněgšijm, kteréhož uro-
 zenost rodu nebo důstogenstwj světské schwaluge,
 alebrž zbožnost wjry a swatost žiwota. — Sw.
 J a r o l j m. — — Osi-li křeslan, Kristu wěr, wě-
 řjě-li Kristu, skutky doswědč mu wjru. — Smrti
 se nebogjm, aniž se děšjm umřjti, owšsem ale bo-
 gjm se žle umřjti. — Neplač umjragjcjho, ale
 žigjcjho w hřjšjch. — Lépeť gest diwoké šelmě u-
 pabnauti do chřtánu, než tyranowi přjwětjwau
 řečj zražegjcjmu od wjry. — Sw. J a n B l a-
 t o ú š t ý. — — Kdo zápasj, máť se čeho nabjti:
 kde zápas tuť i fortuna. — Sw. A m b r o ž. — —
 Glowěka nestworil Bůh k tomu, aby swěho toliko
 prospěchu si hleděl, alebrž byl ku prospěchu mno-
 hým. — Sw. J a n B l a t o ú š t ý. — — Kuka
 chuděho gest poslabnice Kristowa; cožkoli přigal
 chudáť, přigjmá Kristus. Deyž tedy chuděmu zemi,
 aby se ti dostalo nebe. — Sw. P e t r A w.
 Ražbau chwjlkú, kterauž neznamenáš, žeby lepšjím
 se stal, poslabey za ztracenau. Nesslastný lid Božj
 neumj w dobrém s tauž swornostj a s gednoce-
 nostj státi, gakauž mjwagi žlj we zlém. — Sw.
 J a r o l j m. — — Nebudeme-li dbáti o dušsi, ne-
 podařj se nám zachowati tělo. Menjť pať dušse k
 wáli tělu, owšsem ale tělo učiněno gest pro dušsi.
 Nišdo nezpolehey na zásluby swé, nišdo nezaufey
 pro hřjchy swé. — Sw. J a n B l a t o ú š t ý. —

W z d e c h n u t j.

Oať milý a přigemný gšl byl Bohu swatý
 Jene Nepomucký, že Duča swého Tobě udělil,
 a učinil Tebe welikým diwotworcem země české,
 ano celého swěta. Bylt gšl rozkoš gediná Boha
 Otce — wyproš nám tu milost, by se Bohu i w
 náš dobře zaljibilo. — Swatý Jene Nepomucký,
 Tyš byl se wššim řizenjm Božjm tať spokogen,
 gať kdybys byl sám wššedko dle swé libosti wy-
 wolil: wyproš nám u Boha tu milost, aby Bůh
 s námi činil, co se gemu libj; nebo nemůže než
 dobré býti, cokoliw nám učinj. Chce-li, abychom w
 temnostech byly, budiž znouu pochwálen; gestli w
 swětle, budiž znouu pochwálen; nawšstjwj-li náš po-
 těssenjm, duš Gemu chwála; — gestli zármutfem,
 buď podobně pochwálen. Rádi chceme pro Boha
 trpěti, cokolli na náš dopustj, bez rozdjlu z Božj
 ruky přigmeme zlé i dobré, sladké i hořké, wesele
 i truchliwé, za wššedko, co se nám může přihoditi,
 Bohu se chceme poděkowati. — — Swatý Jene
 Nepomucký, wyprosen gšl byl Marij Bannau a
 darowan swým rodičům, protož tať ob swětšých
 zaneprázdněnj gšl se oblaučil, a gediné Bohu slau-
 žiti gšl hleděl: wyproš nám tu milost, ať we wšše-
 likém našsem powolánj, zaměstfnáni gsauce tohoto
 swěta pracemi a záležitosťmi — nezapomeneme
 na Boha — ať wššedko, co činjme a konáme, w
 Bohu se počjtná a skonává; a čehož žádá od náš
 Bůh — ať znj Jeho swatý rozkaz ljběžně w u-

sſich naſſich. — — Swatý Jene Nepomučý, Tyš
 ſrdce — duſſi a celý život ſwúg obětował Bohu,
 Boží hlas gſi wſſude ſlyſſel — protož lichomet-
 něho hlasu — a wábenj tohoto ſwěta gſi neſly-
 ſſel; wyproš nám tu miloſt u Boha, abychom i
 my co máme a s čím wládne — wſſude ſlyſſeli
 hlas Boží, — Bohu z celé duſſe s Apoſtolem
 ſwatým odpowěděli: že nechceme žiti býti, leč
 w Tobě — „žito gſem giž ne gá, ale žito geſt we
 mně Kriſtuſ“ — že chceme a ſi přegeme, aby
 wſſedky naſſe žádosti a taužebnoſti ſměrowaly k
 Otci nebeſtému — nad to oſtatně že nic giného
 nežádáme. Táhni náš k ſobě, ó Bože láſto naſſe,
 my chceme k Tobě běžeti. — Swatý Jene Ne-
 pomučý, žito gſa i umjrage ſpogen gſi byl s
 Bohem. Ach, gať dobře geſt přidržeti ſe Tebe ó
 Bože; neb ſkutečně oſuſugi, že ſdo ſe přidržuge
 Tebe, geben Duch s Tebau býwá; — wyproš
 nám tu miloſt, ſwatý Patrone, — aby wáha-
 gicj a ſchowiwagicj Bůh náš s ſwau mocnau
 láſkau táhl a k ſobě wolal, abychom poznali —
 že Boha zjſtati — geſt neywětſſim zjſtem na nebi
 i na zemi. My budeme k Tobě, ó Bože, wždy ſe
 wſſi ſrdce důwěrnosti wolati: Tyš Otec náš, my
 Tebe obgjmáme, a Tebe ſe neſpuſtíme, poněwadž
 gſi Otec náš. Dey nám podjl ſtatku, který nám
 přináležj; wſſať ale ó Bože — Tyš podjl náš,
 giného žádneho nežádáme, giného mji nechceme,
 leč toho, kterého gſi bal ſwatému Patronu na-
 ſſemu. — — Swatý Jene Nepomučý — Ty
 gſi ſe wždy gaťo hodný ſyn k Bohu Otci zachy-

wal: — i my chceme býti Božími negen slauti, ale skutečně býti, — tof bude to neywětšij štěstí pro nás — a to nebude žádná naše opowážliwost, — neb Ty, ó Bože, gšl nám dal moc, gšl skutečně býti. Dopomoz a nakloň k tomu přimluwau swau před Bohem srdce naše — swatý Jene Nepomucký!

M o b l i t b a.

Bože můj a Pane trůnů, na kterých gafo na trůnu sláwy a stolici welebnosti Twé dlíš a přebýwáš: obětugeme Tobě zásluhy těch předůstogáných duchů, gafož i zásluhy wěrného služebníka Twého, — Jana Nepomuckého, — který raděgi bohatstwím a wšším sobě obětowaným důstogenstwím pohrdl, přetěžké muky snášeti a smrt podstaupiti umolil, než aby swěřené sobě w zpomědi tagnosti byl wygetil. Deyž pokorně prosíme, abychom i my wšsedky kříže a protiwenstwj trpělitwau myslj pro Tebe snášeli, a zemšťými wěcmi pohrdnauce, ustawičně po nebestých taužili. Spolu popřeg wššeho toho, čehož šrže tuto pobožnost žádáme, a co gest k wětšij cti a sláwě Twé a spasenj důššij našich. Stačíž toho učiniti milosrdný Otče šrže Syna Twého Pána našeho Ježíše Krista, Amen.

P i s e ň.

1. Pobožnau piseň k chwále twé, swatý Jene, zazpíwám, ať duše má se wywznese k pa-

tronu, gegžto wzjwám. — 2. Žiwot twüg krásný, příklad dá my swaté powinnosti, ze srdce, genž se k Bohu zná, wždy taužit má po ctnosti. — 3. Nebeská zář zvěstuje nám, twé narozenj šťastné; kteréhož Bůh wywolil sám, za swědka prawdy spasné. — 4. Osa geště autlý mládenec, dalš wý-
host zlému swětu, panický wywolilš wěnec, giž we
mladosti kwětu. — 5. Co pastýř dobrý pěstugeš
swé owce w pobožnosti, a wěrně lid wyučugeš,
křesťanské powinnosti. — 6. Sříštníka srdce ka-
menné obměčugeš k poňanj, že se w litošti strau-
šfené, wracj k Bohu we lkánj. — 7. Král Wá-
claw zbauřen wášnji zlaui, chce tagné chřichy zná-
ti; — Tyš wšak hotow pro wjru swau, žiwot s
radošti dáti. — 8. Wědau tě k mostu s wzteklo-
stj — Ty s gasnau twáři krácjš, a s swatau tr-
pěliwostj, mučedlničau smrt snášjš. — 9. Srawé
wlňy přigimajj. twé tělo w rozpěněnj, a lastawě
tě ljbajj, wrahům na zahanbenj. — 10. S hwězdy
s nebe sstupujj, k slawnému pohřbu twému, a
na hrob twüg ukazujj, lidu užasnutému. — 11.
Před trůnem Boha žiwého, swé wjtězstwj teš zpj-
wáš, a mzdy žiwota ctnostného, na wýsošti poží-
wáš. — 12. O, wzegři očem příteli, z té wýsošti
nebeské, na swé pobožné ctitele, na náš fragany
česté. — 13. Hag cti naši před pomlutowau, by
wždy byla šetrjna, když záwist ctnosti do prsau,
ostré hroty zatjną. — 14. Wypros nám srdce la-
stawé, genž bližnjho nesaužj, upřimau lástau k
němu wře, po blahu geho taužj. — 15. Naplň
nás, swatý fragane, při zpovědi litoštj, bychom za

hříchy zpáchané, se táli s strauffeností. — 16.
 Gen tať tebau wžby wedení, na cestu prawé
 ctnosti, i my budeme spaseni, tam něby na wě-
 čnosti. — Amen.

V. N a u č e n í.

Obětug we službu Boží tělo své, i duši swau.

Kdokoli zná potřeby srdce a bídu libšau, nic se diviti nebude, wida s gašau radošty plé-
 šawá cirkew roť co roť w Bohu, nowě naroženém
 Spasiteli swém. Kdo by se tu neradowal, wida
 otewřené poslady štědré lášty Boží? A wšak ne-
 bylo na swětě křestana, gežto hlauběgi byl pocí-
 til, horliwě ohlaššowal nesmírné toto bohatštwj
 milosrdenštwj Páně, snažněgi k wděčnosti wybjzel
 gať apošstola národům swatého Pawla. Ano tento
 wymolený apošstol to gest, genž při každé příleži-
 tosti — důstogně wykládá, gašau milošty náš Pán
 Bůh beze wšij zásluhy nassj obohatil w Kristu
 Ježíšsi; on to ustawičně připomíná každému z nás,
 aby život swůg zcela přetwořil w obraz nowého
 Adama, — Krista Pána, — aby hříchu zemřel,
 hříchu giž neslaužil. Protož bratři — tať prawj
 swatý Pawel — prosim wás šrže milosrdenštwj
 Boží, abyšte wydávali těla swá w obět žiwau,
 swatau, Bohu libeznau, rozumnau službu swau.
 A nesrownáwexy se s tjmto swětem, ale napravwte
 se w nowotě smyslu swého, abyšte zkusili, která

gest wůle Boží dobrá, dobroljbezna a dofonalá. Deyte lásku za lásku, obět za obět, wydeyte sebe samých we službu Boha Spasitele swého, gakož i Kristus sebe samého wydal w obět pro spasení wasše. Obětug křestane! Aposťtol Páně tě napomíná, obětug we službu Boží tělo své, dussi swau. Ta bude obět w prawdě žiwá, swatá, Bohu ljbezna a rozumná; ta bude obět, gatau od křestana žádá láska Boží. —

1. Prosim Wás pro milosrdenstwj Boží, abyšte wydáwali těla swá w obět žiwau, swatau, Bohu ljbeznau rozumnau službu swau. Slyš teby křestane, pro milosrdenstwj Boží, žádá tě swatý Pawel, abyš o b ě t o w a l t ě l o s w é w e s l u ž b u P á n ě ! Gakoby chtěl říci: Pomni ó dusse křestanská, kterakého milosrdenstwj se ti dostalo w Kristu Spasiteli twém! Pomni, že i pro twé spasení seřtaupil Syn Boží s lůna Dtce swého, že ponížil sebe samého, přigaw na sebe podobu lidskau; — pomni, že i pro twé hřjchy nastaupil cestu křjžowau, trpěl pod Pontským Pilátem, zemřel i pohřben gest! — Pomni, že i za přjčinau twého wyřtaupení wydal swaté tělo své w bolestnau obět smrti na křjži. — Pomni dále, že milost Boží beže wšši zásluhy twé ku swaté cirkwi tě powolala, k té cirkwi, gegjžto hlawau gest Kristus sám; i což pak newjš, tjm tělo twé že učiněno gest audem Kristowým? — Pomni, že táž milost Páně na křtu swatém tě obmyla, poswětila, osprawedlnila we gměnu nassého Pána Ježíše Krista, a w Duchu Boha nassého! i což pak newjš, tjm že audo-

mé twogj stali se chrámem Duchá swatého? A hle,
 pro toto mnohonásobné milosrdenstwj Boží, pro-
 kázané nám, wece apóstol, prosíme wás bratři,
 abyste wydávali těla swá w oběť žiwau, swatau,
 Bohu ljbeznu, rozumnu službu swau. Pama-
 tugte, že Kristus pro wás přigal, za wás wydal
 tělo swé, i nezdrahětež se, podobně wydati těla
 swá we službu Boží! Pamatugte, že těla waffe
 poswěcená gsau, že auby Kristowými, chrámem
 Duchá swatého že učiněna gsau; i wydejtež, od-
 dáwejtež ge tedy, komu náležegj; wěnujtež ge w
 oběť žiwau, swatau, Bohu ljbeznu, rozumnu
 službu swau. Tu wššak se tážeš, kterakým by způ-
 sobem slusno bylo, tělo swé za oběť klásti we
 službu Páně? K této otázce na rozličných místech
 odpowjda Apóstol, když dohládá: „Kteržž gsau
 Kristowi, tělo swé ukrýžowali s hřichy a s žá-
 dostmi; když přikazuje: „Nekralugž tedy hřich we
 smrtelném těle, abyste poslauchali žádosti geho;
 nebo budete-li podle těla žiwi, zemřete.“ „Neopj-
 gegtež se, neboť opilci králowstwjm Božim wlá-
 dnauti nebudau. Naplnění buďte Duchem swatým;
 neboť ukázala se zagisté milost Boha Spasitele na-
 šeho wššechněm lidem, učej nás, abychom odře-
 knauce se bezbožnosti a swětšých žádosti, střizliwě,
 sprawedliwě a pobožně žiwi byly na tomto swětě,
 a protož nesrownáwejte se s tjunto swětem“ —
 „nemilugtež swěta, aniž těch wěcj, kterěž we swětě
 gsau. Nebo wššecho, což we swětě geš, žádost očí
 geš, a žádost těla, a pýcha žiwota, a ta nenj z
 Boha!“ Kdo wššak tělo swé za chrám Bohu za-

svěcený považuge, tělesné žádosti své pokáním a
 zapíráním sebe samého krotí; — kdo hříšností
 svých aubů nepovoluge, věda, žeby hanobil auby
 Kristovy ve vlastním těle svém; kdo se naučil
 s žalmistou Páně odvracovati oči své, by newi-
 děl marnosti; kdo umí trnem ohrazovati ústa své,
 aby neslyšely řeči hříšných; kdo umí brániti ga-
 zyku, aby mu z úst, ze srdce newycházelo aniž při-
 cházelo do života, cožby nestřídmosti slaulo; kdo
 ořem a sluchem, ústy a gazykem Krista hledá, o-
 svědčuje, že každým aubem sluší slaužiti Kristu,
 náleží oslawovati Boha svého: ten zagisté tělo
 své wydal w obět žiwau a swatau, Bohu ljbezna-
 u a rožumnau službu swau. Nebo právě prawj
 swatý Augustin, gať mile člowěk Bohu se zasvě-
 cuge, a světských žádosti se odřiká: prawau oběti
 Boží se stává. Když těla swá zapíráním káráme,
 z lásky k Bohu nepovolugeme aubům svým, aby
 hříchu a neprawosti slaužily, nýbrž posvěcugeme
 gich k ctnosti a nábožnosti: i kdožby tu pochy-
 bowal, že Bohu obět přinášíme. Ano žiwá i
 swatá, a tudíž Bohu ljbezna gest tato obět, po-
 kuš žiwau wjrau a swatau láskau wbení tělo
 své we službu Boží klademe; — obět tato slušně
 i rožumnau službau sluge, pokuš při tělesném sebe
 zapírání ani sarisegské přetvářenosti se nedopaušti-
 me, aniž přenáhleným týráním těla svého, slušné
 meze kážně křesťanské nepřekročugeme. S což by
 nám také platno bylo, tuhým postem, nočním bdě-
 ním, a wšelikými zewnitřnostmi mrtwiti auby
 své, kdybychom na obnowení duší svých zapomj-

nagjce, klamně se domníwali, že wšedca služba Boží, wšedca powinnost křesťanská záleží pauze w zewnitřnjch skutcjch. Obětugjce těla swá we službu Páně, hleďmež toho wždy pamětlíwi býti, že i sluffno i dlužno gest:

2) Bohu Spasiteli obětowati dušse swé.

Tak tomu radj swatý apostol, an prawj: „Nesrownáwejte se s tímto swětem, ale napravte se w nowotě smyslu, aby gste zkusili, která gest wůle Boží dobrá, dobroljbezna a dokonalá.“ — Negeďnejtež gafo mnozi synowé tohoto swěta, kteři na očistěnj, přetwořenj, poswěcenj a wěčné spajenj dušsi swých nedbagj, — modlitby a nábožnosti si newššimajj. — pokory a mjrnosti, trpěliwosti a poslussenstwj neznajj, — milosti a lásky Boží hledati nechťj. Tito ubožáci zagistě nijdy nezkusili, která gest wůle Boží dobrá a dokonalá. Nebo ta gest, prawj sw. Apostol: „ta gest wůle Boží — poswěcenj waffe, wůle Boží gest to, aby gste swleknauce starého člowěka se skutky geho, oblékli na se nowého, kterýž se obnowuge k poťanj podle obrazu, wzoru, příkladu, toho, kterýž stwořil geg.“ Tak mluwj a řáze nám Duch Páně. J pomněmež tedy a powažme, gafau úlohu milost Boží wyřázala dušsi našsi. — Dušse stwořená k obrazu Boha swého, powolana k spravedlnosti a k swatosti, wykaupená Kristem, poswěcená Duchem swatým, prawé blaženosti dogjti nemůže, leč we službě Boha Spasitele swého! Tak gest úloha gegj, aby prostřed-

kem milosti Boží z hříšných vazeb svých se vy-
 brala, věrným následováním Páně milost w sobě
 rozpoznala, — smyslu svého neustálým napra-
 vováním w obraz svého Vykupitele se přetvo-
 řila, a ode dne ke dnu w křesťanské dokonalosti
 prospívala i rozmáhala se. Tomu-li věříš; i
 nechť se tedy nezdráhá buďse twá, dáti se we službu
 Spasitele svého; wstaň a wymrhni ze sebe kvas
 hříšný, naprav buďsi swau w nowotě smyslu;
 wstaň a rozdrť okowy hříšné přiležitosti, napra-
 wíš buďsi swau w nowotě smyslu; wstaň a bo-
 gug zmužile proti hříšné natyklosti, a napra-
 wíš buďsi swau w nowotě smyslu; wstaň a braň
 se proti náwalům zlého pokušení, a napravíš
 buďsi swau w nowotě smyslu; wstaň a uč se s
 Kristem ponižowati, s Kristem se modliti, s Kri-
 stem pracowati, s Kristem trpěti, i napravíš za-
 gisté buďsi swau w nowotě smyslu; wstaň a po-
 uchyl se s Kristem na pausť, obrať se s Njm na
 horu Olivetskau, wydey se za njm po cestě kří-
 žové; a napravíš zagisté buďsi swau w nowotě
 smyslu; wstaň a wezmi Krista do srdce svého,
 wezmi Geg na mysl swau, wezmi Geg na gazýř
 swůg, wezmi Geg na ruku swau, wezmi Geg w
 život swůg: a tať napravíš zagisté buďsi swau
 w nowotě smyslu, a pať nebudeš žiti giž, nobřž
 Kristus bude žiti w tobě. A wšak takau mě-
 rau zrenáhla swlečeme sebe „hněw, prchliwost,
 zlost, zlořečenj, mržkau řeč, nečistotu, chlipnost,
 žádosť zla a lašomstwj, swlečeme starého člo-
 věka se skutky geho,“ oblečeme buďsi swau gafo

wymoleni Boží swatí a Bohu milí w srdečné milosrdenství, w dobrotivost, pokoru, mírnost, trpělivost, snášejíce jeden druhého a odpausťejíce sobě wespoleť jakož i Pán odpustil nám, ano takau měrau zkusíme pať zagistě, která gest wůle Boží dobrá, dobrolibezná i dokonalá, zasvěťme duši swau w službu žiwau a swatau, ode dne fe dnu pať prospjwati budeme w maudrosti a milosti přede twářj Boha Spasitele našeho!

Než ale, gakkoli by duše twá, milosti Boží obohacená, wzchůru se wznáššela, a žiwau obětj swých skutků dobrých Bohu se zalíbila: pomni vždy na slovo Apóstola Páně, genž náš napomíná, řka: „Prawjm sřze milost, která dána mi gest, wšsechněm, kteří gsau mezi wámi, aby nesmeryššeli o sobě wíce, než slusj jmesšleti.“ Bog se saubůw Božjch, a uč se milost Páně ukrýwati rauchem pokory a ponjženosti. „Gsa w milosti i na to pomni, kteraf bjdný a nuzný býwáš bez milosti.“ Nic tedy za weliké neměg ze wšsech wěcj, kteréž konáš. Nic se tobě welikým, nic drahocenným, nic podiwu, nic wáženj hodným býti nezdey, nic wysokým, nic opravdu chwálibečným a žádaucjm, coby nebylo wěčného. Oblibug si nadewšse prawdu wěcnau, swau pať přewelikau chatrnost stále w oššklivosti mjmey. Ničehož se tať nebog, aniž se čeho wíce warug, gako neprawosti a hřichů swých. — Slowem, hledme dokonalost darů Božjch dospědčiti a zachowati dokonalau pokorau; nebo se Bůh protiwuge pyšným, pokorným pať uděluge milosti své. — Pamatugme se, že gsme

wššični audowé gebnoho těla, totiž cjrkwé; ge-
 bnoho Krista magjce, z gebnoho pramene wážjce
 wššični swětlo a sílu, prawdu a milost, dar a
 dokonalost swau. Gsaue pať gebni druhých au-
 dowé w Kristu, — žiwý pobyl máme geben na
 skutčch dobrých druhého, žiwého aučastenstwí máme
 mezi sebau wespoleť, tať že geben ze zásluhy dru-
 hého obohacen býwá, a geben druhému modlit-
 bau a dobrými skutky swými k blahu napomáhá.
 Protož prawj swatý apóstol, abychom niťby o
 sobě wjce nesmeyšleti, než slusši smeyšleti. Newj-
 meť zagistě, kde gaťáši dusse nábožná w tiché chý-
 žici swé i za náš obětowala modlitby, práce, kříže,
 a gaťěoli dobré skutky swé, tať že snad wjce ge-
 gjm orodowánjm, gegj zásluhau, než přičiněnjm
 naššjm milosti Božj nám se dostalo; i nechťěgme
 tedy o sobě wjce smeyšleti, než slusši smeyšleti.
 Naopať pomněme, že gebno tělo gsme wššični
 w Kristu Pánu, a tudy raděgi pilni buďmež,
 darů a milostj swých tať wěrně, abychom užj-
 wali, aby lze bylo, modlitbau a dobrými skutky
 swými i bratřjm swým ku wěčnému blahu napo-
 máhati; napomáhati hřjššnjkům i sprawedliwým,
 kněžjm i wěřcjm, žiwým i mrtwým! Nebo wššični
 gebno tělo gsme w Kristu Ježjšši, — genuž tělo
 a dussj obětugeme wespoleť, abychom žiwau a
 swatau, Bohu ljbeznaui a rozumnaui oběti byli
 a žůstali na wěky wěšm!

N o ž g i m á n j.

Člowěť zrozený pro nebe žanedbává se, gestli se w něm záhy nerozněcugi gistry Božstwí. — Sybilla náboženstwí. — Gle! na prodeg gest králowstwí Boží, kup ho, chceš-li, a na welikost ceny dlaho se neohlžeg. Bohatstwí-li se miluge: tam nechť se střádá, kdej nehýne; čest-li se miluge, tam gi měg, kdej nehodný ctěn nebýwá; život-li se miluge, tam nechť se hledá, kdej ho nekončj smrt. — S. Augustín. — — Statky negsou prawým bohatstwím ale ctností, gež swědomj s sebau přinášj, aby zbohatlo na wěky. — S. Bernard. — — Nestřádey sobě statků leč těch nebeských, gichžto wýnosy gsau stálé, wěčné a bezpečné před wšselikým swěta přjkorjm, gichžto ani rez nefazj, ani krúpobitj neničj, ani wedro nepražj, ani ligawec nehubj. — S. Cyprian. — — Wíž, králowstwí Boží gest na prodeg; chceš-li, kup ge. Dostaneš ge za to, co máš; neptej se, mnoholi máš, dey sebe a máš ge. — S. Augustín. — — Naděge odměny gest potěchau w práci. — S. Jarolm. — — Wěrným swým bude Bůh wšsecko we wšem; rozumu úplným swětlem, srdci úplným pokojem. — S. Bernard. — — Ten gest bohácem, kdož bohat gest w Bohu. — S. Cyprian. — — Nižádná wěc nenj Bohu přjgemněgšj, než gako kbyž wšsechněm život swůg wěnugeš pro dobré obecné. — Ku spasenj swému peči o spasenj bliž-

nich připogme, obzvlášť proto, poněmadž ten, kdož přestává na svém spasení, nebá o spásu jiných, ani sám své dožiti nemůže. — S. Jan Zlatoústý. — — Poslad nemywážitelný gest lásta k Bohu; bohat gest, kdo jmu wládne: kdožkoli ho nemá, gest chudákem. — S. Basilius. — Těžší pokuty není nad trest svědomí. Chceš-li tedy nikdy nebýpati smutným, buď cnostně žít. — S. Isidor. — — Lásta gest wětší než wjra a než naděje; onať wpuště nad kterékoli gednotliwé dobrodiní, nýbrž i nad mučennictwí. — Lásta to, gežto w nebesích u Boha s námi na wěky trwati bude. — S. Cyprian. — Lidi máme milowati, a wšak ne tak, abychom milowali i gegich chyby. — S. Tomáš Ak. — — Člowěka učinil Bůh, chybu učinil člowěk: milug tedy co učinil Bůh, člowěka; mēg ale w nenáwisti, co učinil člowěk, totiž chybu. — S. Augustin. — — Lásta přikrývá lidské wady zlatýma řjblama. — S. Jan Zlatoústý. — Lásta gestit swazkem bratřstwa, zařladatelskau pogitelskau a utwřzowatelskau pokoge. — S. Cyprian. — — Nepamatugi, že byl žlau smrti zemřel, kdož s radostí konáwal řutky lásky. S. Jarolm. — Len gest boháčem, kdož bohat gest w Bohu. — S. Cyprian.

W g d e ch u n t j.

Swatý Jene. Nepomučí, škrže Tebe Bůh také ty nezatwřzelegší hřjšníky k prawému po-

řánj obrátil; wypros nám tu milost, abychom
 zlost našich hříchů náležitě poznali, a gich srdečně
 oplakávali, aniž dříve ob oplakávání gich pře-
 stali, dokud živi býti nepřestaneme. Svatý Jene
 Nepomucký, nepřemožený rytíři Krista Ježíše,
 genž gš po obdržení wítězstwí nad králem Wá-
 cławem z řeky Wltawy slawně byl wyzdwižen,
 nyní pať po čase k weřegnému uctění z hrobu
 twého gš powýšsen, od wšseho lidu ctěn a wá-
 žen, eyhle my nehodni gména twého etitelowé
 chceme sláwu twau wšsemožně rozhlašowati a
 rozššírowati: Ty pať buď u Boha našim oro-
 downíkem, aby nás we wšsech potřebách, gestliže
 naše žádosti proti geho cti a sláwě a spasení dušši
 našich nečelj, milostiwě wyslyšel. — Svatý
 Jene Nepomucký, dušše Twá do wěčné sláwy
 uwezená giž radošti nebeské požíwá: pros a oro-
 dug za nás, abychom i my s Tebou a se wšsemi
 wywolеныmi na Božstau twář patřiti a s ni
 se radowati mohli. Wěčný dědici nebeských ra-
 došti, wypros nám pať u Boha tu milost, aby-
 chom tau silau a wytrwalostj Boha gako Ty
 milowali, a tať spoludědictwí nebeského se zau-
 častnili. Lásku naši nemá žádný rozlauciti na
 wěky; w ničem giném se chlubiti a honositi ne-
 chceme, gediné w Tobě, ó Bože náš, a w křži na-
 šeho Pána Ježíše Krista, gako swatý Jan Ne-
 pomucký w ničemž se nechlubil, leť w Tobě a w
 umučení a smrti Kristowě. Svatý Jene, Ty
 gš Boha gať ústy, tať wšsemi Twými skutky
 chwálil, a ta chwála byla přjgemná a milá

obět Bohu: Tvým příkladem probuzeni, pravíme: Vzhůru buďse má, chval také ty Pána, nebo gest nesmírně dobrý, velký a nestončené chvály hoděn: ano všedky buďse mé mocnosti, všedyna audůw mých pohybowání at Tobě chwalu wzbdawagi; cokoliw pomyslíme a promluwíme — nadewšedko to gfi, ó Bože chvály hodněgšji. — Ty gfi swatý Jene Nepomucký w čas umučení swého pokoge myslí nepozbyl, protože gfi s Pánem Ježíšem odpočinutí nalezl u prostřed trápení a bolesti, že i Ty — gafo Pán Ježíš — nic giného gfi nehledal, než co Otec nebeský chtěl, a že gfi se proto odewzbal Bohu. My pak gsme hledali na zemi we všem stwoření pokoge a odpočinutí, a nenalezli gsme w nich leč bolest a trápení ducha. Na tebe pak, ó Bože sotwa gsme wzpomenuli — a hned gsme toho pokoge a utěšení myslí nabyli, kterého nám žádné stvoření, ani všedken swět dátí nemůže. Zcela se tedy w luno twé Božské prožřetelnosti uwrhugeme; totot gest a zůstane odpočinutí naše; to gsme sobě wywolili; tuť přebýwati budeme. Žiwot twůg, swatý Jene, byl gafo Syna Božího žiwot w Otcí nebeském, a proto srdce Twé přebýwalo w Bohu. Ty, Bože, gfi žiwot buďji nassich, kž geg nřby neztratíme; my nechceme žádné hnutí nassého těla, žádné pohnutí ducha a myslí trpěti, kteréby nemělo býti poble Twého zalíbení wlastního; gen pro Tebe — gafo Jan Nepomucký — chceme žiwí býti — pro Tebe i umřiti.

M o d l i t b a.

Bože můj a Pane panovníků, který jsi věrného služebníka Tvého Jana Nepomuckého na veliký svjcen v církvi své postavil, abyž v hlavním chrámu Páně svatého Vjta kanovníkem, královským zpovědníkem, královským almužníkem učiněn byl, a on v tom dobrolibeznavu vůli Tvoji vždy věrně plnil: vyuč nás, pokorně prosíme, té hlavní ctnosti, abychom ve všech činech našich, a v gaskoli těžkých a žalostných příhodách, vždy co nebydofonalegi svau vůli s Tvoji nešťěgssj srownávali, a od této žádným způsobem se odtrhnouti nedali. Stačiz to učiniti, milosrdný Otče, strze Syna Tvého, Pána našeho Ježíše Krista, Amen.

První píseň.

1. Muži Boží oslavený, v Nepomuku narozený, zástupce, ochrance náš, blaze nám! že na věčnosti, stíhají se záře tvé svatosti, an se k svému vlastencům znáš! — 2. Sotva vyprofila tebe, Maria tvé matce s nebe, k gegjmu potěšení; již se plamenové žňali, genž twau slávu zvěstovali, na Božské poručení. — 3. Záhy vraucně plápolala, lásta k Bohu nestonala, v srdci kněze nového. S kazatelskou horlivosť, rozšivalš hned sime ctnosti, k slávě Boha velkého. — 4. Dtcovskou tebe kážni twogj, na cestu se k nebi strogj mnohá duše ztracená: Sama královna v té době,

otvřít své srdce tobě, chtěj tebou být vedená. — 5. O by se král v pobožnosti, gi byl rovnal v každé ctnosti, nižto libu světila, nikdy by nebyl mohl chtít, zrádně hříchy vyžvědět, které tobě svěčila. — 6. Však ať hrozí, mušy strogí! Tvá tu buďse pevně stogí, trýzně se nestraňuje; gať ti hogně Bůh odplatil, řdyž gi život v řece ztratil, záře hvězd oznamuje. — 7. O, vyproš nám té milosti, bychom věrní Bohu, ctnosti, život svatě trávili, a tam někdy na výsoch, s angely ve společnosti, Boha věčně chválili! — Amen.

Druhá píseň.

1. Cy! příklad v dobrém stálosti, zrcadlo mlčenlivosti, tys Bože sám ukázal nám na Janu v pobožnosti, a muš trpělivosti. — 2. V něm ráčilš nám osvědčiti, kterať se má slib držeti, a gať ty chceš, by kněžstvo též, v zpovědní povinnosti, Janovy mělo ctnosti. — 3. Král vsedku sílu našabil, by zpověď královny zradil; svatý však Jan nepřekonán tagemstvi držel stále, pro wiru, ř Boží chvále. — 4. Tu král celý roznícený, vši mocj svou ozbrogený, brzo hrozil, zaš chlácholil: Jan zůstal věrný svému předsevzetí pevnému. — 5. I hned v žaláři mučený, a podobněmi pálený; pro mlčení, v utrpení, na rozkaz krále zlého, shozen z mostu Pražského. — 6. O wjtězi z Nepomuku, nad námi drž mocnau rufu! Twěť gest gméno, vyhlášeno, okrasau země české psané v vlasti nebeské. — 7. Času ř řeči — a ř ml-

čení, opatrnosti w řízení, náš vyučug, ať auřad swůg, spravedlivě konáme, a pilně zastáváme. — 8. To nám uděl, Bože s nebe, zač Jan prosí, i my tebe: Potěš ty náš, po každý čas! Vyslýš naše wolání, pro jeho přimlouvání. — Amen.

VI. N a u č e n í.

Pauhé gméno křestan nespasí žádného.

Šať daleko sahá paměť lidská, nikdy geště neprospěla před Bohem Iháři lež; a wšak nikdy mu nespokojwá wíce, nežli když sám sebe šálj a swědomj swé chce oklamati. Nebylo-liž to práwě příčinau žalostné zřázy starších a kněží, písmákůw a knížat židowských, že porušení gsauce kwasem šarisegským a milugice lež wíce než prawdu, pokrytectwjm swým podwáběli sebe, oklamávali národ? Uly na to, což swětlemě ohlásil a wýslowně došwědčil Kristus, netřeba odpowjdati: owssem ale tjm wíce sluší želiti, že plémě zaslepencůw, milugicjch onu slepotu, newymřelo posud ani mezi námi. Lisjcowé — millionowé lidi plésawagi u gesli Betlemských, ljbagi na welký páteř křže, scházegi se do chrámůw, hrnau se k spowědnicjm, obstupugi oltáře, bigi se w prsa, modli se, postji se, hlásji se ku Kristu, gmenugi se katoljky, kladau se w duchu i mezi wywolence: awšak bohužel p ý ch a, fterauž se wyppinagi nad bližního; I a f o t a

ķterauž objragi ěhubáky; lež, ķterěžto se nešťjtj; p o m l u w y, w nichž sobě libugj; m ſ t i w o ſ t, ķte-
rážto gím wře w ſrdcech; obžerſtwj a opil-
ſtwj, ķterémuž howěgi, toto-li negſau důkazy žge-
wne, že flamem záhubným ſami ſebe ſſálj? O,
ķdo takto žiw geſt, ſwobj ſrdce ſwé, toho marné
geſt náboženſtwj. Kých by tedy nám, kých by tedy
každěmu, ķdožkoli ķreſtanem chce ſlauti, ráčil do
ſrdce wſtaupiti ſám Duch ſwatý, aby ge proniřnul
hlaſ, gjmž welj apoſtol ſwatý Žákob: Buďtež či-
nitele ſlowa a ne poſluřači toliřo, oſlamáwagjce
ſami ſebe. Ano o to bychom přede wſſjm, dnem
i nocj měli proſiti Pána, aby oſwjtíl, aby před
oſlamáwánjm ſebe ochránil, aby důſtogné ućinil
náſ, netoliřo ſlauti nýbrž i býti wyznawači gména
Ěeho. Paubě gméno ķreſtan, flam, ķterým ſe ne-
ſſleěetnjř za ſprawedliwěho poſlábá, niřoho geſtě
neſpařil, neſpařj; aby miloſtj Boží mohl ſpařen
býti ķreſtan, aby geg mohl uznati za ſprawedliwěho
wſſewěbaucj ſaudce žiwých i mrtwých: ř tomu
třeba geſt tři giných wěcj; ř tomu třeba:

1. o dořonalé poznánj wjry Boží
peěowati;

2. při wjře Kriřtowě pewně a wě-
ně ſtáti;

3. wjru ěiřtým ſrdcem a lářkau
žtwaržowati.

Neznám wyznamněgřřjho gména, ķterýmž na-
žywán býti může ělowěř, než geſt ſlowo ķreſtan;
ano za blařoſlaweněho muřjm poſlábati, řohožkoli
že ķreſtanem geſt, uzná Spářitel nář Kriřtuř. A

Gšauf toho přičiny rozličné: s ugifftěnjm řici se může, že negen mělká, nedokonale, pšwrchnj zna= most, nýbrž i hrubá nepowědomost wjry gest ža= lostných wýgerwůw těchto pramenem neposlednjm. Uneb gaky tě to bím, hody-li pastýř na stádo kame= nem dražšjm než celé stádo? — prodá-li sproštá= češ za bjdný papjreš prauteš z ryžjho zlata? — powrhne-li perlau, diamantem neginaš než gako šlem neboli oblátkem? Až někdo si nedowede wá= žiti, čeho nezná. Někdo se neudrží na cestách ctnosti, někdo nedowede Duchem Božjm dokonale poswětiti duše své, někdo neswjtěžj tak snadno nad bludy a hřjchy tohoto žiwota, leč paš-li poznal, žamilo= wal sobě wjru Božj. Může pozneymež teby, po= zneyme dokonale wjru Božj, paš zagistě někdo z nás, leč by čtěl žůstati nespšedjetnjšem, nebude moci leč gj sobě wážit i ctiti. Ano poznawšse wjru dokonale, naučjme se tudjž užjwati gj, aby přispěla nám k poswěcenj žiwota, i nabudem ne= gedněch pohnúteš, abychom gaš slusšj na křesťany:

2. při této wjře Kristowě pewně a wěrně státi.

Každěmu z nás powědomá gšau zagistě slowa Spasitelowa, genž bj: „Kdo setrwá až do konce, spasen bude.“ „Budiž wěrný až do smrti, a dám tobě forunu žiwota.“ „Kdo swjtěžj a bude ošřj= hat i až do konce skutkůw mých, dám genu moc nad národy.“ Žřetelno i gisto, že u wjře Kristowě třeba wytrwati, že při nj wěrně a pewně musš. státi, kdožkoli žádá křesťanem slauti, nýbrž i býti. Wjm dobře, že nečinjm křiwdy tomuto wěšu, weda

si nářek, že nestálost u wjře, rozwiřlanost a wřtawost w nj gest neposlednj mezi neřestmi, gimiž tiřjcowé řřestanůw řali gměno swě, zabjgegi duře, zarmucugi Krista. Gedni wiřlagi se u wjře Boži, poněwadž nepoznali gegi moci a řrášy; ginj opět odwracugi se od prawdy, hlářané cjrkwj, poněwadž ge mýli tu zly přiklad nezřárných řatoljřkůw, tam bezbožné útržky a úřměřřky řchyřalých protiwjřkůw; ginj přewřáceného řrdce swěho žářostmi zmjtáni gsauce, gařo třřtina řlácená wětrem, řchopni gsau, což byli welebeli wčera, zapřiti dneř; — ano ten hláři se řu Kristu, pořuř může dliři ře Spasřitelem na řáboře, a wřřař opauffti ho, gař milé mu řyne řán, by řřel ř njm do řethřemane aneb na řolgotu; onen pořuř gest mezi bratry oddanými řristu, drži se řice žářona wjry, mezi nezřabohy wřřař neřřřiti se, poslauchati raubánj a posmjwati se řlowu řáně; — ten wyžnáwá, welebj wjru w řostele, wyžnáwá gi toliřo přeř řnězem, wyžnáwá, pořuř mu to neře řest, řhwálu a žiřř; zapřrá gi wřřař, gedwa že wyřřel že řwařtyně, zapřrá přeř protiwjřky řáně. A řřestan, wida řařowěto a podobné horřři wěci, může-li, pořuř gest w řrdci geho giřřa řářky ře řristu, řářky ř bratřjm, může-li prawjm, ginář leč ř bořřij patřiti na neřest ořawnau, řteráž na tiřjce duřři giž přiwedla ře žláze, a gařo řař wřřol ře rozežřrá? — řjm wjce řeby má i muřř řněž obžwlářřře ža řěčřto dnů ž celé duře řobě žářati, prořřiti, uřřilowati, horřřiti, aby řrdce rozwiřlaná ři wjře, bywřře ořřwřcená žnářmořři Boži, wěřně a

pewně při wjře této Kristowě stála? Newidomec
 to widj, kteraf se wšech stran boráži se hned
 na cirkew, hned na wjru, kterauž uložil hlásati
 swětu Kristus. Wygbi si na ulice měst, wegbi
 na místa zábaty, wstúp do přjbytkůw lidských,
 poslauchey řeči, uwažug skutky, nahlédni do srdci,
 obrať zřetel na mnohé spisy, knihy, nýbrž i o-
 brazy tohoto wěku, nehrubě mnoho gich nagbeš,
 w nichž by se wjce méně neobgetowal odpor,
 newzbuzowala, nerozněcowala nenáwist k wjře
 Kristowě, newybízelo se k útokům na Sion, na
 hrad našeho spasení, na cirkew Boží? Gestli
 potud chceme dogiti sláwy a blaženosti wěčné,
 wůbec třeba nám, wěrnými býti Kristu, a to po
 wšechy dny života swého až do smrti, gestli nám
 třeba wěrné stálosti a pewné wytrwalosti w bogě
 dobrém: wjce než gindy gest nám třeba nynj.
 Nuže, komu brahá buše a milé spasení, slyš, kte-
 raf tu wolá, nýbrž musj slowy Ducha swatého
 wolati cirkew: synowé, posilňte se a zmužile ge-
 dnejte w zákoně, nebo w něm slawnj budete;
 hběte, stúgte u wjře, zmužile sobě počinejte. —
 Sle millionowé bratři našich posilněných milosti
 Páně, prožili život na pausstjch, w žalářjch, w
 mučenjch i na popratiwstjch, dali swětu důkaz,
 že ani smrt ani život, ani angelé, ani knížatstwo,
 ani mocnosti, ani nastáwagjei věci, ani síla —
 že nigaké stwoření, nigaká wěc nemohly ge ob-
 laučiti od lásky, kteráž gest w Kristu Ježíšsi. Ži-
 wot a smrt těchto oslawených miláčkůw Božjch
 budiž wzorem, příkladem našim! W hoři a w

radostech, mezi přáteli i mezi protivníky, netoliko poň náš láska k ně, nýbrž i kde protivník proti nám se pohybuje, v hoři, v radostech, v životě veřejném neméně než v chrámu a v domácnosti své, v každém postavení, ve všech případech stůžeme gať státi máme, pevně a věrně, vsude a vždycky řídíme se slovem Kristovým, slovem Božím stůžeme při výře té, kteráž ztvořená slovem, zpečetěná krví Syna Božího, jest základem spasení, pramenem našeho blahoslavenství; toto stane se našim benediktivem, stane se gím, paťli

3. v jru čistým srdcem a láskou budeme stwrzovati.

Neboť co platno, v jru sebe lépe znáti, sebe zřegněgi k ně se hlásiti, paťli bys gi nehleděl nositi v čistém srdci, nehleděl ztwrzovati životem svým? V jra bez skutků jest mrtvá, a mrtvá v jra nemůže duši dáti života, nemůže spasiti člověka; v jru mrtvau, v jru bez lásky máť i báběl, neboť praví sv. Písmo: i báblové věřj a třesau se. A protož vyžývá náš svatý apoštol a praví: „Buďtež pať činitelé slova a ne posluchači toliho, oklamávající sami sebe.“ Že chce svatý Jakob, aby každý, kdo chce křesťanem slauti, a nábožným netoliko zdáti se, nýbrž i býti, srdce zachoval čisté od poskvrn tohoto světa, láskou pať stwrzoval v jru svou; za tau příčinou oswědčuje: „Náboženství čisté a neposkvrněné u Boha a Otce toto jest: nawštěmowati sirotky a wdovy v sauzeních gegich, konati což

welj zákon lásky, a neposkytnutého sebe ostri-
 hati od tohoto světa; za tou příčinou přirovná-
 vá člověka nečinícího podle zákona lásky Boží,
 posetilci, kterýž beze všeho prospěchu w
 zrcadle se sblíží. Ano, čím člověk co čím, měg
 sobě wjru peronau gafo gest stála, na kteréz
 wzdělal Kristus církev swau, měg sobě známost
 vůle Boží, gatauž magi angelé, — nemage srdce
 čistého: wěz, že neuzrješ Boha; nemáge lásky, a
 nedávage gi na gewo skutky, pamatug, že prwe
 moře se stane sushinau, než ty dosáhneš spasení
 a blahoslawenstwj. Z nač medle by nám byl
 život wezdegši, kdybychom tudíž wěčné sláwy
 neměli dogiti? Co by nám prospěla wěčnost,
 kdyby hoře wěčných mrákot, kdyby vyhnaní od
 Boha stalo se našim dědictwjm? Strassná to
 odpowěd k těmto otázkám; hrozněgši wšak gest
 osud člověka, před kterýmž zůstanau zawřeny
 brány nebeské, gehož zawrhne, gehož musí zawr-
 hnauti Pán, poněwadž w srdci, poskytnutém
 hříchů tohoto světa, nebylo, nemohlo býti oprav-
 dowé, skutečné lásky. Nuže tedy, potuď nám k
 tomu zbývá čas, usilugme, ať může náš při-
 gmanti k sobě do sláwy Otec náš nebeský. Při-
 gmagje w tichosti, přigmagje wděčně slowo
 Boží, kteréz ukazugje cestu k nebesům, může spa-
 siti nás, hledme nabyti dokonalé známosti wjry,
 zgewené, zpečetěné, zůstawané nám Kristem; wjra-
 ta budiž nám prawidlem, kterýmž bychom se ři-
 dili, budiž zrcadlem, w kterémž bychom se sblí-
 želi ustawičně, aby nezůstalo štkwrny nigafé na

srdecjch nassich. Znagjce wjru — gsaue neto-
lifo posluchači slowa, nýbrž i činitele, pať zagi-
sté nigakau měrau, a byť wůkol nás tisjcowé
pohrdšše Kristem, kořili se modlám bludůw, po-
střwrňowali se nečestmi tohoto swěta, myť bohda
nikdy duššj swých gimi nezprznjme, kolenau swých
před nimi neohneme. Potrpěwšše na zemi, po-
swětrowšše život wezdegššj lástkau Boží, dočáme se
té chwile radostné, kdezto nám bude dáno š wj-
těžnými zásluhami nebesšťanůw rozpěwowati pjsen
wěčné chwály Hospodinu, kterýž krmj swau wy-
kaupil, a milosrdenstwj swého dů stogné učinil náš!

Sto žgimánj.

Po tomť poznagj libé, že gste mogi učedl-
njci, budete-li mjtí lástku gedni k druhým. —
S. Jan Ew. — Nikdo se práwě negmenuge
křestanem, leč ten, kdož se, pokuď mu možná, w
mravech podobá Kristu. — S. Gyprian. —
Kristus Pán gmenuge lid swůg owečky, aby kře-
stán w newinnosti owečtám se rownal; nazýwá
lid swůg beránky, aby wyznáwač geho w krot-
kosti a tichosti prostosrdečně gim se podobal. —
S. Gyprian. — Křestanem gest w prawdě ten,
kdož každému profazuje milosrdenstwj, k pražádné
nesprawedlnosti se neklonj, cizj bolest ejtj, gaťo
swau wlastnj. Křestanem prawým gest, kdož ne-
hledá cti před lidmi, ale aby oslawen byl před
Bohem i angely; kdož wezdegššjmi wěcmi po-
hrdá, aby dosáhl nebesťch; kdo nedopaustj, aby

před ním utištěn byl chudý; kdo nužným pomáhá, a cizím plácem sám probuzen bývá k pláči. — S. Augustin. — Dobře čin, kdo za bližního se modlí; lépe však kdo mu pomáhá. — S. Josef Kal. — Městi lásku k bližnímu nechť spíše zvěstují dobré skutky nežli gazdy, aby bližní poznával, že činí mu dobře, geg milugeme. — S. Řehoř. — Nic nás při smrti nedoprovodí na věčnost, leč naše dobré skutky. — S. Jan a Imužník. — Nemilugeš bližního svého jako sebe samého, pať-li ho newedeš k tomu dobru, po němž sám toužíš. — S. Augustin. — Nemiluge giného, kdo nechce, aby lepším se stal. — S. Řehoř. — Menší to menší hřích vzíti tomu, kdož má, než nedati tomu, kdož nemá. Sladovým náleží chléb, kterýž ty zadržuješ, nahým oděv, který zamýšlíš, výplatau ubohých vězňův gsau peníze, kteréž do země zakopáváš. Věziž pať, že vydrážíš tolik cizího statku, což byl chtěl, mohl bys byl dáti bližnímu. — S. Ambrož. — Veliká i drahá to věc, býti milosrdným: většij to milost, než křísiti mrtvé: většij to milost, nakrmiti lačného Krista, než we gménu Jeho křísiti mrtvé. — S. Jan Platoústý. — Nikdo není křesťanem, leč kdo setrvá do konce. — S. Tertullian. — Po tomž poznají všichni, že jste mogli učenníci, budete-li míti lásku gébní k druhým. — S. Jan Ev. — — Kristus Pán gmenuge lid svůj gménem ovcí, aby křesťan w newinnosti ovcím se wrownal; On žowe lid gménem beránků, aby nápodobili

frotkost i tichost gegich swau prostosrdečnosti. — S. Cyprian. — W prawdě gest křesťanem, kdož wšechněm milosrdenstwí profazuje, gímž pražádná nespravedlnost nepohybuge, genž cítí bolest cizí jako swau vlastní: — který libšé cti nehledá, ale aby byl oslawen před Bohem a před angely; který wzdegnými věcmi pohrdá — aby dosáhl nebeských; který nepřipustí, aby w geho přítomnosti chudý byl utištěn, který nužným pomáhá, a pláčem cizím sám k pláči powzbuzen býwá. — S. Augustin. — O, křesťane chaulostivý, špatnýš věru wogin, domníwáš-li se zwítěziti bez bože, a slávy dožiti bez potýkání se! Udatně bogug, zmužile w bogi stůg! Takto bogowali wšichni gež obdivugeš, a takto swítěziliwše oslaweni byli. — S. Jan Zlatoustý. — Nikdo se právě negmenuge křesťanem, leč ten, kdo se, gať dalece mu možno, w mravech podobá Kristu. — S. Cyprian. — Nic nepospěge člověku slowy welebiti ctnost, a činy ruffiti pravdu. — Člověk má milowati což milo gest Bohu. — S. Cyprian.

Wzdechnutí.

Swatý Jene Nepomucký, genž gfi Pána Ježíše wěrně následowal, a jako On zawšechen lib, tak i ty zwláště za celé králowstwí i za své mučitelé gfi se mobilil; proš stále za naši milau wlast Boha, aby gi w samospasitedlné wjře katolické zachowal, a od nj hlab, mor, wognu a

wšedko giné zlé odvrátil; pros a orodug také za
 nás w těchto našich potřebách, i za duše w o-
 čistci pozůstávající, aby co nejdříve té slávy
 došli, w které Ty již přebýwáš. Swatý Jene
 Nepomucký, genž gšl se před swau mučedlničau
 smrti Marii Panně w Staré=Boleslawi porau-
 čel, a strže nj korunu mučedlničau obdržel, pros
 za nás Marie Panny, abychom pod Jejím má-
 teřským pláštěm wšemu pokušení, zmužile odo-
 lali, w smrtebné púte swjtězili, a koruny věčné
 slávy aučastnými učiněni byli. Swatý Jene Ne-
 pomucký, nasse řeka Wltawa, do které Tebe král
 Wácslaw wrhnauti welel, donesla Tebe k břehu
 věčné slávy, a strže to známým swěta bitwo-
 tworcem gšl učiněn byl, gehož prosby slyší Bůh:
 wypros nám šťastnou hodinu smrti, abychom bez
 strachu a bázně w milosti Boží postaweni, a w
 Twém zastání z tohoto swěta wyfročili. Patrone
 swatý, zástupce náš nebeský, ani auliskosti, ani
 ukrutnosti, ani darů obětowáním, ani muč-
 wyhrožowáním od swaté ctnosti odtrhnauti gšl
 se nedal; wypros nám u Boha tu sílu a wy-
 trwalost, abychom z ohledu lidského nic nečinili,
 coby se Pánu Bohu nelíbilo, aniž opauštěli, coby
 se gemu líbilo. My uznáváme, že gsme dosawáde
 z ohledu swěta mnoho činili, a Twau lásku věč-
 nau ztratili. Odpust nám to, Bože! přjmluwau swa-
 tého Jana Nepomuckého. — My sbládáme ze sebe
 wšedčen ohled lidský, aniž, co řeknau lidé wšce ohlí-
 žeti se budeme — nýbrž Tebe jako swatý Jan
 srdcem, ústy i skutkem wyznáwati, a Twau čest

wyhledáwati budeme — abyš nás w den poslednj, když zatwřelci a posměwači k wěčnému zahanbenj přigbau, před Otcem swým wyznal, a na prawau stranu, kde twogi požehnánj státi budau, neymilostiwěgi powolal. — Swatý Jene Nepomucký, ty gfi wážil sobě Pána Boha nad celý swět, nad swůg život, nade wšsecko, byfby i tisje životů bylš měl, rád byš ge byl obětowal Bohu; wypros nám tu milost u Boha, abychom Boha nade wšsecko milowali — a sobě wážili. Náš rozum ombléwá při rozgjmánj twé Božské wlebnosti, a wůle nasse žádá tebe milowati bez konce. — Swatý Jene Nepomucký, Tyš giného nežádal než rozlaučenu a spogenu býti s Bohem, a přebýwati s Njm wěčně; wypros nám u Boha, abychom i my s tau žádostj ze swěta tohoto odesli. — Žitau wjrau patřilš na Boha, giž zde na swětě srdce Twé ofausselo, gať slabký gest Bůh: uč nás poznáwati, že gest Bůh wšsecko we wšsech věcech, a wšsecko gest nám břemenem, cožkoli nám tento swět za potěšsenj podává, on že gest gediné blahoslawenstwj nasse.

M o b l i t b a.

Bože a Pane! mocj, strze které diwy a zraťy konáš, a znamenj Twé neywyššj moci ukazugeš, obětugeme Tobě zásluhy wěrného služebnjka Twého Jana Nepomuckého, kterého gfi

gať při narození, když z výsoťi světlo geho narození zgewilo, tať při smrti geho zážraťy oslawil, welikého ditwotworce světa učinil, a swatý gazyl geho neporuffený zachowal, poťorně prosíme: uděl nám té milost, bychom w tom poruffitelném těle dušsi swau ob wšeho hřichu neporuffenau zachowali, konečně pať wěčné sláwy došli. Spolu popřeg wšeho toho, čehož škrze tu pobožnost žádáme, a co geť k wětšsi etí a sláwě Twé, a k spasení dušsi našich. Stačíž toho učiniti milosrdný Otče škrze Syna Twého, Pána našeho Ježíše Krista, Amen.

Píseň první.

1. Pozdrawen buď, Jene swatý, z Stepomuku rozený, kwiťku ragstý pln swatostí, buď ob náš wšech uctěný: k Tobě my své žření máme, w zármutku se utíkáme, patř na Čechy zemlené, bez Twé strážce zkažené. — 2. Wíme, že gsme my nehodni, Tě o pomoc žádati; nic wšak méně život bjdný chce Twau milost poznati: w němžto naděge weliká, čini břemena wšeliká lehce a snadně nésti, Twau čest při tom množiti. — 3. Hřichy naše a nebuhy, ach gať Boha hněwaly, k přisnému trestu přivedly, když duše posstwrnily: Twá wšak na to mlčenlivosť w zpovědi a trpěliwost stud wyháň, zaháň, činit žádá pořáň. — 4. Protož, o silný ochránče! wzhladni ořem milosti, buď náš před Bohem zástupce, utroť hněw welebnosti; nebey do hřichu padnauti,

spomoz, když by chtěl sřkobiti swět falešný swau
zlořtj, ať newpadnem w temnosti. — 5. Tak
pořwěte Twoge sláwa, a swatost w našj zemi,
řterau přeb časj Wltawa zwelebila hwěždami:
geřto obloha nebestá, wybala ř spatřenj těla Twého
wsřechněm Bražanům, obřwolářřtně Twým etite-
lům. — 6. O, patrone wzneřřený, diwotworče
spanilý, pořař lářřtu, řrdce pořni wsřech nepřátel
auhlawnjch: geřto proti nám powřřtali, čeřř do-
brau ruřřit pořali; řterj chřěgj řřaziti a w hanbu
nás uwěřřti. — 7. Uděl řembleným Twé řřly,
řarmauceným bey radořř, řagatým pořřeg řwo-
body, řwých wsřechnu wyplň řádořř: bychom to,
oč řě řábáme, mohli obdrřet, woláme, řařřtaň
nás, řene řwatý, dnes ř po wsřechňy časj. —
8. Při tom řubiř pořhwálená, neřřřwětěřřřj
řrogice, řwřřřtu řagřřý, řuď uctěná, řěř ř řawná
bez řonce: Dtec, řyn, řpolu Duřř řwatý, řřaucj
gebné pořřřtaty; nynj ř řařřbau řhwřřli, řřřř řě
řene řpanilý, Amen.

Přřřř druhá.

1. W radořři ř Bohu řapleřřřte, wy boha-
bognj řěchowé, a wraucj bjřřy gemu wzřřřte, ře
řan ochřrancem wlařři řwé. — 2. Bůh řářřřřř
milářřka řwého na wěčňý ořřawřřřř čas, poř řři řřa
řetech řagřřř řeho, geň řřwadly byl, obřřřwnul
řařř. — 3. Řemocné řeny řuchá řuřřa řeř řanem
řařř ořřřwnená; a bjřřřa řřřř w pořřřbu řuřřa řřř
wřřřřřř řeřř wyneřřřená. — 4. řu wlařř řř řábá

s horlivosťi, když Jan byl w nebi oslawen; by Swatým Dtcem byl pro ctnosti i zde korunau ozdoben. — 5. Gle, Swatý Dtec s láskau wrauci swúg lid žwe, by se postil s njm; by gemu přispěl wšsemohauci; pohřžžen w modlitbách ge Řjm. — 6. Teď k Lateránu s kněžstwem kráčj, by wraucně Boha welebíl; z Čech posel prošbu tu opáčj, by Jana swatým prohlásil. — 7. A Dtec swatý nebe wžywá, by gemu přispěl swětú Pán; pak sladce z úst mu hlas zazujwá: Ať prosj za nás, swatý Jan! — 8. Tu znouu Řjma žwuf celého w radosti gesti uslyššán; a krásný hlahol k sláwě geho kol promoláwá: Swatý Jan. — 9. A wesskeren lid, úctau žnatý, pebožně wolá we plesjch: O tak za nás Ty, Jene swatý, wždy orobug tam w nebesjch, Ainen.

VII. N a u č e n í.

Kdo chceš slepoty duchownj ugiti — warug se swěta a hříchů geho — wžymey Boha o milost
Geho — pozney, milug, oslřjhey wjru Páně.

Geden z neysmutněgšjch nehubů, gedna z nehwětšjch straštj na swětě gest slepota. Ubohý slepý newj nic o kráse hwězd na nebi, rolj, lučin, sadů a tworstwa na zemi; nezná twářj otce ani matky, bratřj ani přátel; noc a tma huštá ležj mu na očjch, ležj ustawičně kolem něho. — Kdož by tedy nepolitowal srdečně onoho neschast-

níka, o kterémž praví svaté ewangelium, že když se přibližovali Ježíš a učenníci Jeho k Jerichu, seděl vedle cesty žebře? Kdož by se mu diviti směl, že volá newidomý žebřák tento za P. Ježíšem: Ježíši, Synu Dawidůw! smilug se nade mnau! Kdo by se neradowal, wida Pána, an stoge řákal ho k sobě přiwésti, a wyslyšem prosbu geho, welj: Brohledni! — A kdo z nás by sobě nepřál, aby Pán každého newidomce mocí své milosti zbawil nešťastné slepoty geho? Než pro útrpnost, radost a přání nezapomínejme, žeť gest slepota tělesná gestě učiněným sřetím proti slepotě duchownj. Glowěť raněný tauto slepotau chytá se místo pravby blubů, a místo ctnosti miluge hříchů; nezná Boha, nezná sebe, nezná úkolu svého; gemu se osřliwí služba Boží, tím wíce wšak libuge sobě w robotnictwí sata-nášowu; gemu fyne nebe, a on se žene k peflu; mluw a proš, kaž a hroz mu sám Bůh: zaslepenec newěřj; ukazug se mu radost, zgew se mu sláwa nebeská: nešťastnjš odwrátim se od nj, sáhne po wěnci, který mu podává swět, skočí po rožkossí, kterauž ho peklo wábí, až uwážna w propastech záhuby a zlázy, octne se w řjssi mrákot a temnosti wěčné, odbudž nenj wyswobozenj. A nastogte, takowých slepců, kteřj oči magj a newidj, nenj po řjdku mezi námi, nenj gich na sta, ale na tisíce. J kdožby wida takau strastj sřličené tisíce, newolal celau dušši za Kristem: Ježíši, Synu Dawidůw, smilug se nad námi, zbaw, uchraň, uchowey nás žalostné slepoty této! Než

marné bylo by nasse wolání, kdybychom léků proti slepotě této nechtěli užívati: A do čceš slepoty duchownj ugiti, warug se swěta a hřichů geho — wžýwey Boha o milost Jeho — pozney, míluga, ošťihay wjru Páně.

Málo pomůže orlu bystrý geho zrak, ač se gjm do slunce může dívat: on sám zaletí lowci na ránu, pač-li mu nawál wjtr do oči písku. — Negináf to s dusí lidstau. I tato nesmrtelná dcera lásky a swatosti Stworitelowy, gjž uloženo gest, patřiti twáři w twář věčného slunce swatosti a lásky věčné, musí oslepnauti, musí uwážnauti w osídlech zhaubce, stane se kořistí lowce pekelného, pač-li swět pískem marnosti a hřichů zrak gj zapráší. A protož, kdožkoli z nás bogi se, aby neoslepl slepotau duchownj, kdo se gj zba-witi taužíš, wiz a přichyl ucho své, slyš, uvaž, čiň, oč tebe žádám, když djm:

1. Warug se swěta, utjkey hřichů, straň se marnosti geho. Wjm dobře, že hned prwnj tento lék, prwnj tato rada má lečomu přjčiti se bude wíce, než hořká sůl nebo zeměžluč; a wšak gá spolu wjm, že spjše kulich nebo-li sowa stane se orlem, než se slepoty uchrání člověk, gežto by se newarował swěta, marnosti a hřichů geho. A mám wás přesvědčiti, že sám se nemýlím? Mohl bych z celého písma swatého swolatí sobě zástup swědků na dotwizení slow swých. Než nebubu wám připomínati, co oslepilo Gara-ona, co Samsona, co Salamauna; učiníw to ne-

dáwno, wjm, že byste řici musili: Byl to swět,
 marnosti a hříchů geho. Gáf tedy ukáží toliko na
 Farisey, Saducey a národ židowstý, o kterýchž
 bj sám Pán, že gsau slepi a wůdcomé slepých.
 A čím se stalo, že i panstwo i lid židowstý ra-
 nění gsau slepotau, kteráž byla pramenem wšši
 gegich zlázy? čím to, že zawrhli kámen uhelnj
 swého spaseni, zawřeli oči před swětlem wěčné
 prawdy, zatwardili srdce t hlasu lásky Boží, že
 hůř než Kain krwj Abelowau, posskwrniwse se
 krwj Páně, uwalili na děti, na zemi, na gméno
 swé fletbu, uwalili na sebe mufy w temnostech
 zewnitřních, kdež bude pláč a střipeni zubů? Sta-
 loť se to proto, poněwadž, gať bj písmo jwaté,
 milowali temnosti, hříchů a bludy swé, wíce než
 swětlo, milovali sláwu libstau wíce nežli sláwu
 Boží; poněwadž gať bj prorok, zaslepila ge zlost
 gegich. Ano, proto že se byli lástau srdce swého
 oddali swětu, od něhož ge chtěl Kristus odtrhnauti,
 že sobě libowali w hřissích, od nichž ge usilowal
 Pán náš odwrátiti, zanevřeli gsau krwežiznitwau
 nenáwistj proti P. Ježíšsi, aniž ušáli, pokud nebylo
 naplnjno předpowěběnj wěčné prawdy, řkaucj w
 ewangelium: Wy wstúpugeme do Jerusalema, i
 wykoná se tam wšsedko, což psáno gest strže pro-
 roka o Synu člowěka. Nebo wybán bude po-
 hanům, a bude posmjwán i ubičowán i uplwán,
 a řdyž geg ubičugi, zabigi geg. We swé slepotě
 zabili Krista, kterýž chtěl a měl milowán býti
 od nich gaťo Syn Boží, gaťo Spasitel, Pán a
 wěčný král náš. A my widauce na swé oči,

wědauce to z úst wěčné prawdy, že swět a láska k němu, láska k marnostem, libost we hříšcích geho byly příčinou této slepoty židovské: směli bychom za to míti, že gi při nás nebude, že dusse naše neoslepne, — byt se třebaš cele oddala swětu, marnostem a hříchům geho? neděymež se ničomu, nedáwemež se ani sobě swěsti! „Synáčkové mogli!“ wolá swatý Jan, „nemilugte swěta, ani těch wěcí, kterěz na swětě gsau; miluge-li kdo swět, lásky Otcovy není w něm.“ Z komuž bych měl připomínati, že právě tato láska Boží gest swjci našich dusši; kde gi není, že panuge mrákota, rozestřena gest temnost. Tohoto wám připomínati nebudu: tjm srdečněgi ale prosím tu wáš, ano tjm wraucněgi druh druhu, bratr bratra, sestra sestru prosme, pomžbuzugme, abychom warugjce se swěta, utjagjce hříchů a marnosti geho, na dusši neoslepli; ano od swěta, klamu a šalby, marnosti geho a hříchů se odwracme, se odražme. Nechť si nás wolá sebe wábněgšji piškalau k swým radowaním, nechť si nás wyzývá sebe sladšji úlisností na swé plesy, na swé hody: my mu newěrmc. Pewně ucpawšse sobě usši, zawřewšse oči před njm, pospěšme na cestu, kterauž webe Kristus učennjky swé k Jerusalemu. Odraziwšse se od swěta, wytrhšse se z wazeb hříchůw, uchýliwšse se ku Kristu, nalezneme w Něm lékare, kterýž mocj milosti swé slepému oku zrať opět nawracj. A wšak chceš-li dogiti u Krista zraťu, wjz a přichyl ucho swé, slyš, uwaž, čiň, co od tebe žádám, když djm:

2. Wzýwey Boha o tento dar milosti Jeho. Nelzeť zagistě dost často sobě na paměť bráti: bez Boha že ničehož býti ani státi se nemůže. Bez něho neroste ani ta travička na poli, nekvetě ani ten strom na sadě, nestkwege se ani gediná hvězdička na obloze: bez něho tubjž oko naše ani zraku nezachová, ani světla nenabude. A wšak wjme-li to, nač bych domo-
díl wám, ku tomu by náleželo wzjti útočiště, koho by třeba bylo wzýwati o pomoc, počub záhubné slepoty ugiti a zbawiti se chceme? Dítě zhladomělé prosjwá otce, prosjwá matky o chléb, nemocný bráwá útočiště k lékařům; křesťan ale přede wšim k Bohu; a čině tak dobře činj! Nebo nenj-liž to sám Pán Ježíš, který nás k tomu zawazuje i wzýwá? „Proste a wezmete, a budete-li zač prositi Otce we gměnu mém, dáť wám;“ ta slova, ten rozkaz, tuto přípowěd Páně zná zagistě každý z nás? A wšak wědauce, kdo nám wydal i rozkaz i slib tento: kterak bychom neměli za gisto mjti, že se nám wšeho dostane, co sljbeno gest prawdau wěchnau, ač budeme-li o to Boha wzýwati? A kdož by směl pochybowati, popatřj-li, ať wjce uedjm, na slepce wedle cesty, gehož Kristus uzdrawil. Ubohý slepec sedě podle cesty a žebře, pozdrowil hlasu swěho, wolage: Ježíssi, Synu Dawidůw, smilug se nade mnau. Že wšak, ač mu ti, kteří napřed šli, beze wšj pochybnosti protivnjci Kristowi, přimlawali, aby mlčel, mnohem wjce wolal: Synu Dawidůw, smilug se nade mnau! rozkázal ho Ježíš k sobě

přivést, a weble žádosti geho řekl mu: Prohlédni! wjra twá tebe uzdrawila! Renj-liž tu zgewno, že plnj sliby své Pán, slepci zrať že nawrátil, poněwadž ho wzhýwal. Kteraf Samuel zuřil proti cirkwi Boží; a mám snab připomenauti wám, kteraf ljtý tento zaslepenec prohlédl, kteraf pozbyl tělesné i duchownj slepoty své? Modlil se Samuel, modlil se nad njm Ananiáš: a hle z. oči newidomce, z dusse protivnjka Páně spabla slepota, nepřitel Kristum stal se sluhau geho, stal se apostolem. Renj-liž tu opět zgewno, seč gest modlitba, kterauž slepec o zrať, kterauž za něho Pána o swětlo wzhýwá bratr geho? W bludech a neřestech potácel se za mládj swého swatý Augustin. S wjte-liž, kteraf se stalo, že i tento slawný sluha Boží z temnosti k swétlu se probral? Modlitby swaté matky Moniky, wrauci wolánj dusse geho wyslyffel Pán: Augustin stal se křestanem, i učiněn gest slaupem, swjcnem, swjci w cirkwi Boží. A co tu napowědjno, opafuge se giž po wěky; každým dnem nowých přibýwá důkazů, přibude gich i při nás, budeme-li gen wěrně wolati k Pánu o dar milosti geho. Ano i my sami to zkusíme, že milostiwý gest Pán ku wšsechněm, gežto wzhýwagi geg: wzhýwagice Krista swého, dogbeme milosti, nabudeme zraťu, pozbudeme slepoty své. Než nechceš-li se sflamati we své naděgi, wiz a nachyl ucha swého, slyš, uvaž, číň, oč tebe prošim, když bjm:

3. Pozney, zamisug, o střihy wjeru Páně. Tato wjra gest weble slow swatého

Bonawentury, gaſo ono ſwětlo, kteréž ſtvořeno
 geſt na počátku; bez nj nelze poznati ani ſle-
 poty ſwé, ani ceſty z mrákot, ani zbraně proti
 ſwětu, ani léku proti wřebům neřeſtj; bez nj
 nelze ani wraucně a platně ſe modliti. Kteráž
 bychom teby mohli, neznagjce, nemilugjce, ne-
 oſtrjhgjce wjry této, ugjti a pozbyti ſlepoty oné
 duchownj, která geſt matkau mrákot, muſ a trá-
 penj pekelných? Kdyby to možné bylo, nenapo-
 minal by nás tať důtkliwě Pán: Doſud ſwětlo
 máte, wěřte w ſwětlo, abyſte ſynowé ſwětla byli.
 Gá gſem ſwětlo, a na ſwět gſem přišel, aby
 žádný, kdož wěřj we mne, we tmě nezůſtal? A
 z těchto zřegmých ſlow Páně, zba-li z nich negte,
 že wěřiti muſjš w Kriſta, že znáti, milowati, o-
 ſtrjhati muſjš poznánau wjru geho, ač nechceš-
 li zůſtati we tmách, nechceš-li zůſtati newidom-
 cem. Či myſljš, že by byl onen ſlepec wjry té
 nepotřebowal ſ uzdrawenj ſwému? Kdyby wjry
 té byl neměl, nebyl by zagisté toliť wolal: Je-
 žiſſi, Synu Dawidůw, ſmilug ſe nade mnau! ne-
 byl by zaslechl Pána: wjra twá tebe uzdrawila,
 nebyl by prohlédl a ſſel za Ježíſſem, s zaſtupem
 učennjků, welebě Boha! Ano wjra Kriſtowa to
 geſt, kteráž mrákotu bludů rozhání, ſſalbu a ſlam
 ſwěta obtrýwá, ob hřjchů obráždj, duſſi lidſké běſmo-
 ſe zraſu ſnjmá, ſrdce učjſſtuge, myſl oſwēcuge,
 žiwot poſwēcuge; wjra Kriſtowa to geſt, bez
 které ſe nelze ani Bohu ljbiti, ani ſpaſenj dogjti,
 onať to geſt, kterauž nowý den, žábaucj ſlunce
 prawdy wěčné na zemi lidem wzěſſlo a ſwjtití

nepřestane. Že wjru tuto poznal, zamilowal, oštrjhal, stal se sw. Pawel z litého zaslepence a protivníka Kristowa nad jiné slawným osvětitelem národů. Že wjru tuto poznal, zamilowal, oštrjhal, wywázl i swatý Justin z bludů pohan-
ských, a došel koruny mučennické, sláwy věčné. Že wjru tuto poznal, zamilowal, oštrjhal, stfwj se swatý Augustin jako hvězda po wessfere církwi Boží. A jako tyto swatj, jako nescíslné množství slawných služebníků Páně, gegichžto ctnostem se dímj swět, gegichž maudrost a swa-
toš swjtj nám neginaf než jako hvězdy na cestě k nebesům; z wjry této wázili maudrost, nabýli swětla, wjrau tauto učili se ctnostem, podněco-
wali se k swatosti, dosáhli blahoslawenstwj; tak i my neginaf pozbudeme slepoty své, neginaf leč wjrau dostaneme se k poznání a milování Páně, ku pramenům swětla, spásy, blahoslawenstwj. Z opácním směle slova swá: Wjru Páně znáti, milowati, oštrjhati musjš, Boha o pomoc wzhý-
wati, swěta, marnosti, hříchů geho musjš se od-
řeci, pokud ugiti a zbawiti se chceš záhubné sle-
poty své. Ano směle wzhýwám wás, wažte slova ta, prohlédněte sobě písmo swatá, progďte ži-
woty libj a děginy swěta: gáf wjm, že wssude gen nowé důkazy shledáte, kteraf paubau toliko prawdu na srdce kládl gsem wám. — A wšak což by mi bylo platno přesvědčiti wás o pravdě slow mých, kdybyste se řjbiti gimí nechtěli? Že se tauto prawdau Boží mnozi neřjbj, že gsau mnozi mezi námi, kterýmž swět ge wšfecto: ni-

čím ale duše, ničím Bůh, ničím věčnost, kteří
 v marnostech a hříšcích tohoto života mají celé
 své Kochání; že jsou lidé, že to není ani, co to
 jest se modliti; že jsou lidé, že to vyhybají se
 chrámům, téměř jako báběl kráži; že jsou lidé,
 že to o Bohu, o Kristu méně vědí, méně vědí
 než poutný Žid a Turek. Komu bych to připomí-
 nal? Vygďte sobě, obzřete v tomto čase,
 kdežto všeliká prostopášnost hanobí křesťanské
 domy, děviny i města, vygďte sobě mezi spro-
 stau i spanstilaui lůzu: a zdaž tu nenagdete ne-
 řesti, za které druhdy pohan se hanbil? Hůř než
 ta nemá tvář libuji sobě nešťastný tito zasle-
 pencí v rozkoscích, kterými zprzněno bývá již i
 to gméno: čloěk. Kdožkoli se uhybá mrzkým
 gegich radovánkám, kdožkoli dbá na čest a wjru,
 na duši, na věčnost, na Boha: sluge jim spro-
 stákem a bláznem. Neděte se másti gegich skutky,
 neděte se mániti slovy a úsměšky těchto bídnych
 bratrů svých. Litujte z celého srdce svého ne-
 šťastných těchto zaslepenců, wraucijmi modlitbami
 prosťte za ně v smilování. Oni ubozí neslyší
 hlasu Kristowa; nuže tím srdečněji za ně wzh-
 wagje Pána, neoslyštež aspoň wy hlasu mého,
 hlasu, kterým wás wolá Kristus. Pro tu lásku,
 kterauž miluje nás, wybán jest pohanům i po-
 smívání, bičování, uplávání a zabíjení pro hříchy
 naše, wybjžm, prosim, zapřisáhám sebe i wás:
 neposkvrňugme se tímto světem, odřekněmež se
 všeliké nepravosti, celau důwěrau hledejme i
 wzhwějme Pána, pevně stojte u wjře, dobrý

bog bogugme, wjru milugme, wjrau se poswě-
cugme. Nechat ſi náš wábſj přewrácený ſwět
do ſwých daupat a chrámů, k ſwým modlám a
oltářům, wědauce gaſý geſt konec geho ſſalby —
nuže pohrzme geho wábenjím, geho plesy, geho
radoſtní. Kam Kriſtus kyne, kam Kriſtus fráci,
k Jeruſalému ſe beřme, a byt čeſaly náš mu-
ky, trápenj, ſmrt na té ceſtě. My ſ Kriſtem giti,
ſ Kriſtem ſtáti, ſ Kriſtem býti, bogowati, umřjti
ſwětu a žjti Pánu, geſt náš žiſt, naſſe blaſoſla-
wenſtwj: fráčegjce ſ Kriſtem w ſwětlo wjry
geho, bogdeme ſwětla geho ſláwy!

Rožgjmánj.

Bůh miluge, a nechce nic giného, leč milo-
wán býti. — O té blaſoſlawené láſty, z kteréž
pocházejí různé mrawy, čiſté city, byſtré myſſlénky,
ſwaté žádosti, ſlawné ſkutky, hogné ctnosti, dů-
ſtogné záſluhy, wzneſſená odměna. — S. B e r-
n a r d. — Chceš bogjti radoſti? Přidrž ſe toho,
genž wěčný geſt. Láſkau nechat ſe ſtane, aby
čjnjž wlábnau gednotlívci, obecné bylo wſſechněm.
— S. A u g u ſ t i n. — Božney křeſtane důſtoga-
noſt ſwau, a Božſké účaſtným ſlaw ſe přiroze-
noſti, chraň ſe ať do dřewnj ničemnoſti neſſle-
chetným obcowánjím ſe newrátjš. — S. L e o.
— Bůh nic neporaučj, cožby gemu ſamému ku
proſpěchu bylo, alebrž tomu, komuž poraučj.
Hřjch, gežto ſe ti neofflívj při ſynu twém, ljbj
ſe tobě. — S. A u g u ſ t i n. — Wěrněgſſj a

wděčnĕgššj býwá wžbyčy služba, kteráž pochodj
 z lásky, než ta gežto se děje z bázně. — Sw.
 J a r o l j m. — Král, který, sedě na stolci, foru-
 nau ozdoben gest, nemá do sebe té spanilosti, co
 člověk, gežto rozum usadiv na trůně, gjm nad
 wšelikau nárůžiwostí wládne. — S. J a n B l a-
 t o ú s t ý. — Což giného gest člověk bez lásky
 leč uhel zhaslý, oheň zhamený své krásy. — S.
 B o n a w e n t u r a. — O, gať gsau sladké řeči
 Twé; sladššj nad med ústům mým. Swjce nohám
 mým gest slovo Twé, a swětlo stezkám mým. —
 Ž a l m 118. Menj-li Duch swatý w srdci slyššj-
 ceho: marná gest řeč kazatelowa. Žádný teby
 učitelowi nepřipisug, čemu z úst geho porozuměl;
 neboť kdyby wnitř nebyl, genž wyučuge, zewnitř
 by se gazyl učitelůw marně namáhal. Pjśmo
 swaté zwěstuge prawdu, zwe do nebeské wlasti,
 odwracuge srdce čtaucjho od zemských žádostí,
 cwičj swými temnostmi učení, a maličkým neuče-
 ným lahodj sprostinkau řeči swau. Tjm wjce se
 miluge, čjm wjce se rozgjmá. — Sw. Ř e h o ř.
 — Stěnj Božských pjsm užjwey mjsťo zrcadla;
 což ofšklivého, tjm napravug; což krásného, udr-
 žug; což krásněgššjho, čin. Neboť pjsmo gest zr-
 cadlo, ukazugje což ofšklivého, a učje, kterať toho
 napraviti. — Přebohatá gest řeč Boží, uzavjra-
 gje w sobě rozkosse wšechy; což koli bys žádal,
 rodi se ze slowa Božjho. — S. J a r o l j m. —
 Duch hledá slovo — učení wjru, — gemužby
 přiswědčil k swému naprawení, gjmžby oswjcen
 byl k poznání, o něž by se opjral k ctnosti, —

s nímž by se shodoval pro slávu, s nímž by se zasnaubil pro údobnost, gehořto požjwati pro slab-
kost. — S. Bernard. — Ne wždy mečem,
častěji i ochotnau službau přemůžeš odpůrce. —
S. Bernard. — Gest-li zlý blížnj twůg: od-
pusť mu, byste nebyli oba zlí. — S. Augustin.
— U synů swěta cenj se mnoho, fbyž nepřátely
stepjme: před Bohem toliko, fbyž ge milugeme. —
Sw. Řehoř. — Mstj-li se: gest rowněž tak bez-
právj, gafo bezprávj činiti. — Lactancius.
— Slabým opravdu a přjgemným posrmem gest
láska, kteráž pozdiwihuge umblelých, posiluge slabých,
potěssuge zarmaucených. — S. Bernard. —
Kdokoli slyssj hlas Boha wolagjciho, nechať i giné
f Bohu swoláwá. — S. Řehoř. — Láska gest
opatrownicj swatosti. — S. Jan Blatoústý.
— Medowebe ani člowěka náležitě milowati, fbož
nemiluge. Toho, kterýž učinil člowěka. — S. Au-
gustin. — Wychwalowati hřjssnjky coš horssjho
gest, než hřessiti. — S. Jan Blatoústý. —
Milost swobody uzná duch, kteréhož wáže bázeň
otročá. Což zagisté dobrého gest, slussj milowati, že
dobré gest: nikoli že fu fonánj posuta bohánj. —
S. Řehoř. —

Wzdechnutí.

Swatý Jene Nepomucký, žalář, hlad, žizeň,
oheň, muky přetěžké snássel gš trpělitwě, a fo-
nečně i smrt gafo tichý beránek gš podstaupil; a

my se hned wybáwáme w zlost, flenj a zlořečenj pro něgafé nepřigemné slowo, pro něgafau domě-
lau potupu, dosti malau a nepatrnu sřkodu; nad
dost malau učiněnu křiwdu se chceme hned po-
mstiti. O Bože! odwrac od nás takowau přchliwost,
abychom mnoho a stále zde na swětě pro Tebe tr-
pěli, wšedko zlé a protivné rádi pro Boha sná-
šeli, a w trpěliwosti wládnuli dušj swau. — O,
wěrný následownjku Kristůw, swatý Jene Nepo-
mučý, genž gš byl ku škřpci uwázán, orodug za
nás, abychom w křjži a sauženj trpěliwi byli;
wypros nám lásku k tomu, abychom se w křjži a
mnohém trápenj radowali proto, že i Pán Ježíš
na křjži newinně trpěl a umřel. Swatý Pa-
trone, který gš ne tak násiljm škřpce byl po-
wýšsen, gafo láskau wzchůru k Twému uřřizo-
wanému a oslawenému Spasiteli tažen, mučedl-
ničau smrt pro něho s radostj gša wolen podstau-
piti: wypros nám tu milost, abychom alespoň tento
krátký čas žiwota nasseho w službě Boha Spasitele
nasseho stráwili. Mezi boleštným mučenjm byl gš
swatý Jene myšli pokogné, po wystálém trápenj
neobořil gš se na katany, nebyls slyšán ani ge-
diným slowem sobě nařjkati; gať u prostřed přj-
walů rozličných protivensstwj, tak i při gasně swj-
tjcjm slunci králowstých milostj byls sobě wzby
přjtomen. Proč ale my, gať dost málo drsnaté
slowo proti nám se mluwj, neb něco protivného
se nám přihodj, myšli a pokoge pozbywáme a w
netrpěliwost padáme? Chceme nynj twého přj-
kladu následowati; bysby také to cti a žiwota na-

šeho, těch nelepších dvou věcí se týkalo, myslí pokog, ten nebeský dar ostříhati chceme. Nepřitelem těla svého gsí byl, swatý Jene Nepomucký, své smysly gsí krotil a dle ducha obcowal. A což my činiti máme? Nasse přirozenost zkažená a k zlému příliš nakloněná gest; tělo walcj proti duchu, a chce dle zbauřených náklonností pokračowati, chce hřessiti; a měli bychom gessťe tomu tělu swému, nassemu auhlawnjmu nepříteli lahoditi, geg měkce chowati, a tak šetriti, aby geg ani zlý wjtr neosaufl? Wypros nám tu milost u Boha, abychom tělo, smysly a náruživosti své mrtwili a křizowali. — Ty, o swatý Jene Nepomucký, mohl gsí bohatšwj nad bohatšwj nashromážditi, ale gentolif ze swých přígmů gsí sobě ponechal, co k škrowné wýživě potřeba bylo, ostatek gsí mezi chudé rozdal; nikdy gsí weselegšji nebyl, než když gsí štedrost a almužny své w rukau chudých widěl: tak i my dle twého příkladu k posladu tohoto swěta chceme na dobré auroky do rukau nuzných a potřebných založiti. O, gať náš běšj onen ewangelický w pekľe pohřbený twrdý boháč; gať strassliwá gsau slowa Kristowa, snáže že gest welblaudu šrže ucho gehelnj progiti, než bohatému wgjti do králowštwj nebeského. Swatý Jene Nepomucký, tělo a krew Kristowa, kterěz gsí tak často, gačožto kněz Boha Neywšššjho s neywětšji horlivosťi požjwal, Tebe nepochybně tak roznjtila a rozpálila, že gsí hotow byl, raděgi žiwot swůg obětowati a smrt podstaupiti, než tagemštwj swaté zpowědi wygrabiti; wypros nám tu milost u Boha,

abychom i my, kbyž pravého a živého Boha v
svátosti oltářní přijímáme, i tak milosti Boží
roznícení a posílení v předsevzatém dobrém ne-
pohybnými zůstali.

M o d l i t b a.

Bože a Pane mocnosti! kterés obzvláště moci
a silou i zkrocení moci temnosti obdaril, obětu-
geme Tobě zásluhy těch nymocnějších duchů ne-
beských, jakož i zásluhy Tvého věrného služebníka,
svatého Jana Nepomuckého, který mnoho duší z
osidel ďábelství vytrhl, a na svobodu synů Bo-
žích přivedl: prosíme Tebe pokorně, uděl nám
té síly, bychom všem pokusem zlého ducha o-
dolati mohli; zvláště v hodině smrti naší, aby
nepotkala nás tížba temnosti, a ruka nepřátel-
ská neuchvátila nás, nýbrž ať se nám otevrou
dvěře i životu věčnému. Spolu popřeg všeho
toho, čehož šrže tu pobožnost žádáme, a co gest i
větší cti a slávy Tvé, a spasení našich duší.
Kacíž toho učiniti milosrdný Otče šrže Syna
Tvého, Pána našeho Ježíše Krista, Amen.

První píseň.

1. Boha mého vzývám, píseň si zpívám
i potěšení, i radosti ctitelům a mým nepřátelům
i zahánbení. Já již patrona mám, a to gest
svatý Jan Nepomucký. — 2. To Bůh neplépe
wj, že celé bohatství, byla má čest, ta šrže lidí

zli, gazyl utrhačný obňatá gest. Gá giž patrona mám a t. b. — 3. Bůh na mne dopustil, wšak mne neopustil w mém zármutku, gsa wšsudy strápený, na myslí zmatený, w každém skutku. Gá giž patrona mám a t. b. — 4. Nermut se mé srdce, nenařikej wíce, w své těžkosti; ták se často stává, Bůh diwně rozbává své milosti. Gá giž patrona mám a t. b. — 5. Bůgdu teby k Otci, požádám pomoci od swatého, budu prosit geho, by přigal wěrného syna svého. Gá giž patrona mám a t. b. 6. On gest wšech saužených w swětě opusštěných otec milý, nagde tu milosti, kdo gde s důvěrností w každau chwili. Gá giž patrona mám a t. b. — 7. O můg swatý Jene, žádám poníženě, přigmi žádost: přispěg k spomožení, widjś mé saužení a mau žalost. Gá giž patrona mám a t. b. — 8. Ty gš neopšyssel, kdo gen k Tobě přissel w své těžkosti; Tě za pomoc žádal, za patrona wzhýwal s pobožností. Gá giž patrona mám a t. b. — 9. Tobě ljbám ruku, Jene z Nepomuku, má nádege; gá člowěk ubohý, Tobě ljbám nohy, Twé sflápěge. Gá giž patrona mám a t. b. — 10. O moený patrone, Nepomučý Jene, prosim Tebe, měg mne w své milosti, buď ochrancem mé cti, wyproś nebe. Gá giž patrona mám, a to gest swatý Jan, Nepomučý. Amen.

Druhá píseň.

1. Zdráw buď Jene Nepomučý, muži swatosti plný, ó plamene Božské lásky, znám gať sto-

gješ w milosti; neopauštěg své fragany, ochránce náš české vlasti; přimlauwey se a pros za nás, před Božstau welebnosti. — 2. Z Nepomuku gš zrozený, w malém Čechách městečku, pod Zelenau wycwičený, o rozmilý Wěnečku; w Zátět Twé menšší učenj, přiveds k dokonalošti; přimlauwey se a pros za nás a t. d. — 3. Pražské město má též swau čest, žeš tu wětšší umění pod wýbornými to mistry přiveds k swému skončenj; na kněžstwo byls posvěcený, nabyls též welké hodnosti; přimlauwey se a pros za nás a t. d. — 4. W starém městě kazatelem byl gš hned učiněný, a to w chrámu Páně Teynském, wšsem lidem představený; slovo Boží gš rozšýwal s neywětšší horlivošti; přimlauweg se a pros za nás a t. d. — 5. Z té hodnosti w hradě Pražském učiněns kanowníkem, wšsch chubých wdow a sirotků učiněn almužníkem; powinnost tu gš zastáwal s tau neywětšší pilnošti; přimlauwey se a pros za nás a t. d. — 6. Tagným gš též byl při dworě králowny zpowědníkem, který úřad Tebe přived, žeš byl mučedlníkem; strz tagnost swaté zpowědi wystáls též welké bolesti; přimlauwey se a pros za nás a t. d. — 7. Na rozkaz Wáclawa krále, k smrti byls odsauzený, tnočným časem k utopenj dolu z mostu hosený: tu Twá oslawená duše ubrala se do wýsošti, tam se přimluw a pros za nás před Božstau welebnosti. — 8. K Tobě nyní s důwěrností wššični se utíkáme, pospolu za pomoc Tebe poníženě žádáme: neopauštěg Twé fragany, náš ochránce České vlasti; přimlauwey

se a pros za nás a t. d. — 9. Wypros wjru a naděgi, též prawau k Bohu lásku, ať gsme živi na tom swětě bez wšeho hřichu swazku; stůg při nás silný ochraňce, buď nám příkladem Twé ctnosti; přimlauwey se a pros za nás a t. d. — 10. Glad, mor, wognu, jiné tresty sprawedlnosti Božské, pros, by odwráceny byly od nassj wlasti Česté: cjsaři a králi země, by dal Bůh zdrowj a štěstj, přimlauweg se a pros za nás a t. d. — 11. Posledně prosíme Tebe, o swatý kanownjku! šrže mlčenlivost Twého zágračného gazyku: gméno dobré nám ochraňug, poťanj nám wypros, před saubcem wěčným orobug, k sláwě wěčné dopomoz. — 12. Neporussená nádobu, ó přeswatý gazyku! opatrug nás a zastáweg ode wšech protivnjků. Chraň nassj čest a opatrug padnaut w nebezpečenstwj, dopomoz nám, ať přigdeme do nebeské radosti. Amen.

VIII. N a u č e n í.

Kristus přissel, aby spasil wšechen swět; a předce gsau i mezi námi zástupowé, kterjž neokussj owoce drabého wykaupenj swého.

Ze samoty na paussiti bljž Bethlehema odebral se třidcetiletý syn Zachariášůw ku břehům Jordanským, Duchem swatým byw naplněn gestě w životě matky swé, dospěl záhy k welikému powolánj swému, a k slowu Páně počal wzneseňé

bjlo své. Připravowati Spasiteli cestu do srdci
 lidských a lid dokonalý Pánu, obrátiti srdce otců
 k synům, a newěřej k opatrnosti spravedlivých:
 toť byl důstojný úkol jeho. A hle! sotwa že po-
 čal kázati křest a napraweni hříchů, již se k němu
 sbíhá lid ze všech stran, ku končinám Jordanským
 putuge Judstwo i Jerusaleń. Ano ze samého Je-
 rusalemu berau se na paussť zástupové; oni slyšsi
 tu Jana, i třesau se hrůzau, an mluwj o saudech
 Páně; ořiwagi naběgi, an zvěstuge, že gest blizko
 králowstwí Boží; nabýwagi žiwota, an ge přigjíná
 za své učenníky, uděliw gim křtu pokání. Než
 co čtěgi u něho nešťastní fariseowé Jerusaleń-
 sťi? Ši přišli snad i oni, že ge svědomí hnětlo,
 balsam hledat na rány své, poznat své wady,
 wyznat se z hříchů, dát se na pokání? Toho wšeho
 nepotřebuge dle přewráceného smyslu svého člo-
 věk, nakyslý kwasem farisegským. A což tedy chtěli
 nešťastní tito kněží i jahnowé, gež poslali židé z
 Jerusalema, na paussťi u Jana? Swaté ewan-
 gelium prawí zřetelně, že byli posláni k Janowi,
 aby se ho tázali: Ty kdo gš? — a řekli gemu:
 Proč tedy křtíš, gest-li ty negš Kristus, ani Eliáš,
 ani prorok? Oniť tedy nepřišli se učít cestě Boží
 a kát se z hříchů svých — ale stíhat a kárat Bo-
 hem nadšeného kazatele Jana. A což pať gim
 tedy mohl prospěti hlas wolagjeho na paussťi:
 Zprawte cestu Páně? Gim neprospěly ani zákon
 Moggjssůw, ani předpowědení prorocká, ani přišťi
 Spasitelowo, ani skutkowé Kristowý: mnoholiž tedy
 tu platno býti mohlo, že gim Jan ukázal na

toho, kteréhož, ač stál u prostřed nich, neznali, kteréhož nechtěli a tudíž i nemohli poznati? Než bohdegž by neměli nešťastnjci tito účastnjkůw mezi námi. A wšak bohužel oniž gich měli, magj a miji budau po dlahé wěty. Kristus přišel, aby spasil wšechen swět: a přebce gsau i mezi námi zástupowé, kterjž neofusj owoce drahého wykau-penj swého. A co w tom wadj a bránj gim? Tři wěci tomu bránj:

1. pýcha ducha, 2. newěra srdce, 3. přewrácenost žiwota. — Wšelike tělo užj spasenj, a pro wšedty se wtělil, za wšedty umřel Kristus Pán; tož gsau prawdy, o kterýchž křesťanu owšem nic pochybowati nelze. — A čím to tedy, že Ježíš přišedšj, aby spasil wšechen swět, přece dohládá: Mnoho powolaných a málo wy-wolených? Co wadj a překážj libem, že neofusj aučinků drahého wykau-penj swého, Spasitel swěta že nebude gegich Spasitelem? Nexpředněgšj hrozného tohoto neštěstj příčina gest:

1. pýcha ducha. — Pýchaž zagisté gest, gač bj sw. Řehoř, nad giné zřetelněgšjim zname-njm zatvržených, onaj gest wedle slowa Páně, počátek wšelikeho hřichu, a Hospodin sám oswědčil ústy žalmisty geho: Nebudeš bybleti u prostřed domu mého, fdo činj pýchu. — A žádáte na to zřeg-mých důkazů? Než komu není powědomý osud padlých angelů? Pro pýchu uwrhl ge Hospodin a do propastj mrároty wěčné obsaubil, připautal ge. Pro pýchu wywrhl ge Pán ze sjdel swých: a ty-li bys dauřati směl, že tebe s pýchau připustj do

plátny své nebeské? O nikoli; nebe by přestalo býti žabaucim siblem blahoslavenství: mr, potog, radost zmizely by z něho, kdyby w něm pýcha přebýwati směla; Bůh nebyl by otcem swatosti a lásky, kdyby nešťastnau tuto maffu sata-náštoru trpěl u trůnu svého. „Strašný Hospodinův gest saub! ano často na pauti wezdegssj pokuta hrozná dopadá propwinilce. Gessťe hlawan házi, a hrdau zbožnému se pyssně posmjíwá twář: ale gíž neblahá se mu blížji smrti doba; před saub Wěčného wolá ho bigicjch zwouf hōdin úžasný. I f poslednímu ho saubdu trauby blahol probudj. Sborem angelů a wywolenců obfličē, strasný se mu tehbáž saubce ukáže. Pozdwižená winy wáha padá. Al wolagj pať: Země, pohlf nás, hory zasypťe nás, wolalifby nadarmo. Boží Synu, Kriste, milostně nás powoley, až w den poslednj f saubdu zasebneš! Dni straští a hrůzy.“ — Wiž Petel poswátných, str. 91. — A wšak nemusjme choditi do nebe pro žtegmé būfazy: mámeť gich na zemi dosti. Ten Pán Ježíš, kterýž sebe samého ponjžiw, podobu služebnjka na se wzał, i hledal, což bylo zahynulo, newolal bez přjčlný: „Bogbte se mně wssichni, a uťte se ode mne, neboť gsem tičhý a pořorný srdcem, Oni ne-oswěbčil se nadarmo: Bůh se pyssným protiwý, a fdož se powýssuge, bude ponjžen.“ Gle, že pýchau nadutá byla mysl fariseůw, nestali se učebnjky, za to wšak tjm ljtěgssjmi nepřátely a wrahy Kristowými. Že pýcha wlábla w nich: žkamenělo srdce, ohluchly uffi, osleply oči gegich, že ani slowo a

přísnoř Janowa, ani učenj, moc, láska Kristowa nepronikly žraťu, sluchu, srdce gegich. Pán Ježíš i ge hlebal, i nad nimi plakal, i za ně umřel: pýcha wšak zmařila wše owoce snahy, lásky, slz, trwe a zásluh Jeho. Srdost pohнула ge, že se bjwali se záwistj na Jana, k němuž wycházeli zastupowé ze wšech kragin Žubstých, že pohrdli křtem pokání na odpustěni hřichů; pýcha rozpálila ge zářstj proti Kristu, že geg potupili co syna resarowa z Gallilee, přezběli náhončjm Belzebubowým, prohlassowali za podwobnjka, pronásledowali gaťo lotra, wzor swatosti na smrt wywali gaťo rauhače, Syna Božího na kříž přibili gaťo zlosyna; pýcha byla přjčinau a matkau wšech neschetnosti těchto. A člowěk, w gehož duši pelessj tato řaň dematerohlawá: směl by se fogiti naděgi, že se před njm otewrau brány nebeské? Ach, bjdný zaslepenec! on se owšem fogi naděgi tauto, on ubohý sobě myslj, že ho neugde mjesto po prawici Páně — a wšak běda neschastnému! Nebudeť bybleti u prostřed domu mého, řdož činj pýchu, bj Hospodin, a mezi zatwřenci řezná to bjdnjř, že pýcha duše geho nebala Ježíšji Kristu, aby byl Spasitelem geho. Řež na takowé řonce přimobj, a rowněž owoce drahého wykaupeni našeho ruffi:

2. newěra srdce. — Ano newěra gest osudným tjm mostem, po řterém k propastem řwým zamleřá nepřitel náš duše ulowené do řitj a osidel pýchy. Onať gest geho newěrněgřřj pomocnicj. Řde se usadj, tam zmohau se neřeřti; řde řařwládne, ač tu ze řrdci, z řodin, z řbecj wyřtěho-

wati se musí poženáhla wšeliká ctnost, a místico
 nj rozléwá se gačo powodeň praub neprawosti.
 Ach bolestiného toho diwabla! Nebudemet wypoiso-
 wati žalostnau tu zpaustu obecnau! Nepřitel kbyž
 opanowaw fraginu, drancuge a wybigj domy,
 oheň metá do stodol a na sýpky, osenj hubj na
 polich, zahrady wytjíná a pálj, ged sype do studnic
 a potoků, a lidstými těly krmj křawce: ach i ten
 gest proti newěře — polowičnj angel. Newěra
 srdce hrozněgšj ukrutenstwj pášse. Onať prznj či-
 stotu mládeneckau a panenskau, ruffj swazky manžel-
 ské wěrnosti a lásky, od rodičů pať odwracj srdce djetě.
 Ona činj z boháčů tyrany, tygjecj (tlaustnau), po-
 teru a krmj djetě Báne, z chudého pať libu nabělá lůzi,
 libugjecj sobě w zahálce, rozšápané po statech a
 krmj zámožněgšjch bratřj. Onať hyzdbj bušj člo-
 věka, hanbau posšpiňuge rozum, srdce mrzkosti
 kálj; onať podbjrá trůny, wýwracj chrámy, kácj
 oltáře, potupuge lidstvo a Bohu se rauhá. Achlo-
 věk, gežto nosj draha tohoto gedowatého w srdci
 swém, směl by nebe daufati? Ach, kde není wjry,
 tam-tě po naděgi weta! Kristus newěřjcjm není
 Spasitelem. Newěrau napáchlo srdce Adamowo,
 a on dopustiw se hřjchu, musil za to z ráge: mí-
 lost Hospodinowa opustila geg. Newěrau k napo-
 mjnánj Moemowu rozmohly se na zemi nepra-
 wosti: a potopa zalila nezdárné plémě lidské. —
 Newěrau k slowu prorokůw Báne zatwrdilo se srdce
 libu Israelského, Jerusaleń stal se pelessj neřeštj
 a bezbožnjků: za to pať obrácen gest w hromadu
 rumů a kamenj, učiněn gest za posměch národům.

Newěrau k slowu Jana Křtitele potupili mocnj
 židé Jerusalemskij hlas wolagjicjho na paušti: a
 za to sefera tu kmenu gegich přiložena gest, gafo
 plěwy w oheň utvrženi gsau. Newěrau k ewange-
 lium Kristowu zanewěrely mezi židy roty farisegské
 a Saducegské: a proto přissly na ně věci zlé, ga-
 fowěz nebyly ob počátku swěta, aniž budau; proto
 stalo se peklo wěčných mráťot, kde pláč gest a stři-
 pění zubů, žalářem gegich. Newěra srdce zagistě
 nemožné činj Wšsemohaucjmu, býti Spasitelem
 newěřicjch. Než wy žádáte na to Božjho swě-
 dectwj. Otewřeme pjsmo, a zdaž tu nečteme: „Bez
 wjry nemožné gest, ljbiti se Bohu; a hněw Božj
 přicházj na syny newěry.“ Ano, sám Kristus Pán
 oswědčil žregmě: „Newěřjte-li, že gá gsem —
 Syn Božj, prawda wěčná, Spasitel wáš — ze-
 mřete w hřjchu swém; neboť kdož gest newěřicj
 Synu, neužřj žiwota, ale hněw Božj zůstawá
 w něm, poněwadž, gať sw. Jan dohládá: Kdo
 newěřj Synu Božjmu, lhářem geg činj. Ano
 lhářem činjš Boha swěho, potupuge swědectwj Bo-
 hem wyšwědčeného o Kristu: kterak byš teby má-
 mitwau naběgj směl se šáliti, že budeš mjtí úča-
 stenstwj s Kristem, tu kterémuž znáti je nešceš,
 gehožto za lháře pohládáš? Žiwot, gafowéhož gest
 newěra matkau, gimž newěra mysl pomátla, slowo
 Božj, kterýmž prawda wěčná zlázu oswědčila ne-
 wěřicjm — to wšse nám hlásá: že newěra za-
 myšlá člowěku brány králowstwj a ráge nebeského,
 že nemožné činj Spasiteli, býti Spasitelem ljbj,
 zabadawšjch gj srdce swé. A tomu-li tať, nač bych

domobil bále, že owoce drabého wykaupeni od-
njmá nám

3. přewrácenost žiwota. Zotr, kterýž
pro gednu wraždu šibenici zaslaužil, owšsem tjm
wětšich pokut hoden gest, čím wíce neschetnosti
napáchal, čím wíce libj žaluge naň, že gest wra-
hem gegich. Kterak tedy směla by do nebe we-
giti buše, gegjžto žiwot gest učiněné pásmo ne-
řešti, an giž pýcha ducha a newěra srdce brány
wěčného ráge zamýká. Netřeba mi na to odpo-
wěditi. Kdo má zdrowý smysl pro prawdu, kdo
uznává, že gest Bůh Bohem swatosti a sprawe-
dlnosti, a nebe šiblem wěrných služebníků Páně:
musj sám wyznati, že cestau a kljčem k nebi ne-
může býti přewrácenost žiwota. A neb měl-by
neshlastná buše! šnad za to gešstě Bůh ti odplá-
ceti blahoslawenstwim, že gš potupowala slowo,
pohrbala radau, šlapala po zákonech geho? že
na tě nářek webau bratřj twogi, gež gš oflamala,
o češ a o statky, gež gš zhawila zdrowj a žiwota,
gež gš ohradla o wjru, ctnost a milost Božj,
gimž gš ukázala na cestu do pekla? Tobě-li má
za to Bůh, milownjč čistoty, stwořitel a poswě-
titel těla twého, nebe dáti, žeš chrám Ducha Páně,
tělo své pržnila neřeštmí, o gašýchž nemá býti
ani šlýháno, žeš newinné mládence a panny
otráwila gedem ošawné rozkoše, lilium čistoty
wyrwala z rukau, a wěnac newinnosti strhla ze
srdci gegich? Tobě-li má Bůh, otec chudého,
ochrance wdow a širotků za to nebe dáti, žeš na-
hromadila pokladů, zlata a štjbra, pro šly

utíštěných nemagic zraťu, pro nářek hladem zmo-
řených nemagic sluchu, srdce nemagic pro bídu a
zaufání svých bratří? Tobě-li má Bůh, původ
svatosti a pravdy, za to nebe dáti, žeš pravdě
se protivila, blud rozšiřovala, hřích šířila, proti
nebi se zpauzela, a peklo na zemi rozmáhala?
O, kdyby byl Bůh zřegně neosvědčil ústy sluhy
wytoleného svého Joba: „Ku dni zahynutí za-
chowán býwá zlý, a ke dni přehliwosti weden
bude;“ kdyby nebylo slowem Božím, co Sirach
dofládá, an dj: „Bomsta těla bezbožného gest
oheň a čern; a bezbožnj ob zlořečení i zahynutí
se obrátí;“ kdyby wýrokům Hospodinowým ne-
byla slowa Salamaunowa: „Neprawosti vlastnj
gimagi bezbožného, a promazy hříchů svých swá-
žán býwá; a pro zlost swau wyhnán od twáři
Páně bude bezbožný; ano, kdyby sám Ježíš Kri-
stus byl nepowěděl: Syn člověka possle angely
swé, i wyberau z králowstwj geho wšedca pohor-
šení, i ty, kterjž činj neprawost, a uwrhauť ge
do peci ohniwé;“ giž i ten paubý zdravý rozum,
pořad hlasu geho si umjme wážiti, pogiffuge nám to:
přewrácenost života zamyská člověku brány ne-
beského ráge, ruffi owoce drahého wykaupení na-
šeho, nemožné činj to Ježíši, aby gsa Spasite-
lem wšeho swěta, byl též i Spasitelem našim!

A wědauce giž žalostné přjčiny, pro kteréz
wychází hněw Boží na lid přewrácený; znagje
ty věci, pro kteréz neprospěly fariseům, wysla-
ným i Janowi, ani zákon Moggjssůw, ani před-
powěběnj prorocká, ani kázanj swatého Jana křti-

tele, ani slova a skutkové, ani smrt a život, ani pravda a láska samého Syna Božího, Ježíše Krista; ugištění gsauce, že pýcha ducha, newěra srdce, přewrácenost života wadí a brání člověku, dogiti a ofusiti owoce spasení: směli bychom wáhati, wýhost dáti sšeredným těmto neřeštem? Odstup to od nás, od toho uchowey, náš nestonalá milost Páně! Kdož gšl koli hnjzdem pýchy a newěry učinil ducha a srdce, kdož gšl koli přewrácenosti života zprznil a zahodil sám sebe: nemeššey, neprobléwey, že spolku towaryšů swých se wypraz, že sítě newěry se wytrhni, z osídel nepravosti hleď wywážnauti. Wěrnj powołání, kterýmž učinění gsme dělnjky na winnici Páně, wšseliké přewrácenosti, a byt se gj flanel celý swět, wýhost beyme. Se strachem a báznj spasení swé koněme, w službu Páně i tělo i wšsedky žádosti geho se wššim, eo gsme a máme, ochotně podrobugme, s weseljm Bohu služme a Kristu žiwi budme. Opatření gsauce sšitjem wjry proti střelám pokussitelowým, w pokorě, čistotě, trpěliwosti, tichosti, dobrotě, milosrdenstwj, pokogi a lásce stůgme, ubezpečiti se w milosti Páně usilugme.

Rozgimání.

Stupeň ku sláwě gest ctnost, ctnost gest mat-fau sláwy. — S. A m b r o ž. — — . Gá učinil nebe i zemi, prawj Hospodin: a tauž mocj darugi tebe, aby zemi učinil nebem. Gá rozšwřtil na nebi swětla: ty rozšwřť nad ně gasněgšši;

neboť rozsvítiti můžeš světlo pravdy těm, kdož ve bludu jsou. Učiniti člověka nemůžeš, ale aby spravedlivým byl a Bohu milým, k tomu přispěti můžeš. — S. Jan Zlatopustý. — — Slabý a málomocný jest nepřítel náš, kterýž nepřemůže nikoho, leč toho, kdo sám chce. — S. Bernard. — — Užijte věci, kteréž Bůh tobě dáti ráčil, k stuffům spasitelným, užijte věci k dobrému, užijte k tomu, což Bůh welí, což Pán ukazuje. Chudí nechť žijí, ješ bohatcem, potřební nechť vědí, ješ možným. — Sv. Gyprian. — — Krátce a pomíjivěji jsou radosti rozkoši pozemských, kteréž lidé povolání k blažené věčnosti od cest života hledí odvrátit. — S. Leo Velký. — — Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal. — S. Jan Ev. — — Ač jest Bůh všemohoucí, nemohl dáti více; ač jest nehybnější, neměběl čeho by více dal; ač jest nestončeně bohat, přece více k rozdáni neměl. — Může-li se co vyrownati lásce mé, praví Pán: Hle, já jsem vtcem, já jsem bratrem tvým. Čímkoli chceš, tím jsem tobě. — Pro tebe jsem přišel na svět; pro tebe jsem přel na kříži. Tyš mně vším, bratrem, spoludědicem, přítelem. Čeho žádáš více? A ještě se protivíš Tomu, jenž tebe takto miluje. — S. Augustin. — — Kdož bude moci eš giného, nežli Ježíše milovati, když Ho spaťkuje, an umírá w tolika bolestech a w pohanění. Toľko aby sobě žiřtal lásku naši? — S. Alfons Riquotti. — Byť nebylo pefla, bylšby přece

wysoce neschastni ti lidé, gežto mohauce panowati a oslawenu býti, zároveň se Synem Božím, sami se ohrábají o takové blahoslawenstwj. — S. Jan Batoústý. — — Menší méně winným člověk, gežto nebbale slyší slowo Boží, než ten, genžby byl pro nebbalost swau dopustil, že padlo na zem tělo Kristowo. — S. Augustín.

W z b e d ě n u t í.

Plný důvěrnosti k Bohu nebál gfi se swatý Zene Nepomucký, ani pohrůžek, ani muč, ani smrti, hrozějícímu králi swěřené sobě tagemstwj zpo-
wědnj nebygewiti, zpolehal gfi se na Boha, genž pokynul bauri na moři, že se utíčila. W Boha gfi důfá, a za ten časný, králem Tobě obdáný život, obdržel gfi věčný, a protož nebyl gfi zahánben, a w své důvěrnosti w Boha zklamán. Byl se i wogsta proti nám postawilo, nebudeme se báti, protože Ty o Bože náššim ochrancem gfi; byšby pokusitel proti nám powstal, předce w Tebe důfati chceme, neb Ty Bůh náš gfi; mnohem silnějši gest Twa milost, nežli geho auflady. — Ugni se náš na wýsofci, swatý Zene Nepomucký, wypros nám k tomu proti bogi sílu a udatnost. Tyš se swatý Zene Nepomucký často na modlenj oddáwal, zrcadlem pobožnosti učiněn gsa nám všem, Swatě a Swětice Boží o gegich přimluwu a orodowanj prošil, gestě před swadu smrti mučedlníků do Staré-Boleslawi gfi putowal, Marii Pannu, matku Boží gfi wzhwal, a gi za gegi

máteřskou pomoc k své poslední poutce žádal. My nehodnj k trůnu Božského milosrdenství tak snadno přistoupiti nemůžeme, proto že jsme těžce Božskou velebnost urazili a potupili; pomoz nám svou přímluvou, svatý Jene, kam naše nehodnost přístupu nemá. — Tyš byl hotow, položiti život za ovce sobě svěčené, proto gš nešetřil žádné práce ani unavenj, gať w zpovědnici tak na kazatedlnici, všemožně gš usilowal dusse z nebezpečenství peřla wytrhnauti, a nebi zjistati, dobře wěda, že také gedna dusse libšá nestončené gest ceny. Ale gať přemálo my wážjme sobě dusši svých i bližních našich, hledjme na ně hřešicj, a přece ge ač můžeme a powinni jsme, od hříchů neodtrhugeme, a na cestu dobrau neuwádjme. Wyproš nám tu milost u Boha, sw. Jene Nepomucký, abychom Bohem posílnění, wšedku práci wynaložili, dusse naše i spolubližních našich od hřichu ochrániti, a na cestu dobrau přiwésti. O dusse libšé! — wy gste drahou křowj Kristowau wykaupené, o kžž můžeme i my k spášení toliko gediné dusse nápomocnými býti. — Swatý Jene Nepomucký, který gš z lásky ku Kristu P. ušši své trnjm bázně Boží ohrabil, a w žádost hřeššnau neshledetného krále Wáclawa swoliti gš nechtěl, proš za nás, abychom s rozmnoženjm hříchů našich ránu na ránu gž zcela strýžněnému tělu Pána Ježíše nepřidávali. — Swatý Jene Nepomucký, genž gš se pohružky neb ortele krále Wáclawa neobáwal, kbyž on Tobě hrozil, že wodu piti, to gest že do Moldawy utvržen budeš, gestli tagnost

swaté zpovědi newygemjš, wyproš nám tu milost, abychom se budaucně toho nedopustili, co by na náš ortel věčné smrti uwaliti, a bólesti věčnau býti mohlo. — An gš ty, welký Swatý Boží přetěžké muky a trápeni zmužile pobnil, wyproš nám tu milost, abychom wšedča protiwensstw a saužení z lásky Pána Ježíše mile a rábi snášeli. — Tyš wšsem hodnostem a důstojným auřadům se wyhýbal; a ačkoliv gich neyhodněgšim gš byl, přece gš se za toho neymenšjho pochládal, a wšsemi swými činy gen wětšj čest a sláwu Boží rozmnožowati gš se wynasnažowal; wyproš nám tu milost u Boha, abychom se pokoriti a opowrženost za sláwu mjtí se naučili, a gebiné wětšj čest a sláwu Boží s potupenim wšedch časných wěcí wyhledáwali. — Tyš, swatý Jene Nepomucký, panickému swému tělu i dovolené věci nedopauštěl, od wšji hognosti ho zdržowal, a co stkwostnému tráweni gš utrhl, chubým a nužným rozdal. Tyto oba wzácné příkady chceme následowati, a w paměti wždy chowati. — My se při tom nespoleháme na swau sílu — nýbrž na pomoc Boží a twau swatau přjmlutou.

M o b l i t b a.

Bože a Pane Knížatstew nebeských! kterj na rozkaz Twüg oswěcugi a k dobrému wyučugi dusse libské: obětugeme Tobě těch slawných duchů zásluhy, gakož i zásluhy Twého wěrného služebníka,

svatého Jaua Nepomuckého, který svým horlivým kázáním a napomináním lid k poctám a k spravedlnosti křesťanské wzbuzowal; pokorně prosíme, uděl nám té milosti, abychom žádného ani slowem, ani zlým příkladem nepohoršili, nýbrž k spasení wšech přispěli. Spolu popřeg wšeho toho, čehož strze tuto pobožnost žádáme, a co gest k wětšij cti a sláwě Twé, a spasení dušij našich. Stačij toho učiniti milosrdný Otče nebeský strze Syna Twého, Pána našeho Ježíše Krista, Amen.

Píseň první.

1. Tisjkrát buď pozdrawený, o můj wěrný Patrone! millionkrát zwelebený, tatjčku svatý Jene: gá gdu k Tobě w mé chudobě, wěřim že mne wyslyšijš, w mém zármutku a saužení, doufám, že mne potěšijš. — 2. Gsem sirotek opustěný, rodiče mně zemřeli, srdce boli, mám zármutek, sám se mám dít ubohý: nemám w swětě, to mne wěřte, příteljčka žádného, který by se o mne zastal, potěšil mne smutného. — 3. Necht gest gať chce, gá nic nebbám, wšedko Bohu poraučim, ačkoliw mám w srdci bolest, to gá wšedno dobře wjm; bey mně Bože trpěliwost, w tom mém stálém saužení, bych to wšedno mile snášel, a nebyl zausanliwý. — 4. Sám Bůh bude wšedko platit wšsem w poslednj hodinu, neb on wšedko wj a widj, kdo komu dělá křiwdu: zawře ústa nepřátelům, kteří mne pomlawagj, přigbe na ně někdy ten čas, že se we wšsem poznagj. — 5. W tom swětě

se nynějšší čas wšedko naopak děje, bratr sestry nelituge, w neštěstí se wysměje. Šťěstí není na něm stálé, gafo woda uplyne, postawen-li kdo w chudobě, žádný si ho newššimne. — 6. Wdowý širé, zarmaucenj široci, opusštěnj, máte žalost a sauženj, snáššjte snad i křiwby: trpte mile, každé chvíle, nic se z toho nermušte, wšedko Bohu poraučegte, potěšení budete. — 7. Kristus Pán gest pro nás trpěl, proto se nic nermautil, a swatý Jan Nepomucký, do Moldawy šhozen byl: wše pro Boha mile snáššel, Bůh mu welkau milost dal, za Swatého gest wyhlášen, wěchnau forunu dostal. — 8. Cihle teby wššicni spolu ctěme Jana swatého, wšedku naši těžkau křiwbu, předkládejme před něho: on spomůže, a wymůže, nám ze wšeho sauženj, neb gest patron welmi mocný, potěšuge w trápenj. — 9. Swatý Jene Nepomucký, před Tebau my padáme, nedopausštěg hanby swětšé, pro Boha Tě žádáme: buď před Bohem přimluwnjsem, wyswobod nás z aužkosti, dey ať w hřjššich nezahynem, přiwed k wěčné radosti. — 10. Když budeme na smrt stonat, a k hodině pracowat, swatý Jene Nepomucký, rač Ty při nás wěrně stát; nebey, nebey, nám šškobiti, w tu poslednj hodinu, a nad námi moci miji, nepříteli Ištivému. — 11. Opatř swátosti welebnau na cestu k posilněnj, napog nás křwj předbrahau, to hřjchůw k odpusštěnj, podey ruky, swatý Jene, wytrhni nás z aužkosti; wypros ať se dostaneme, do nebeské radosti, Amen.

Píseň druhá.

1. K Tobě, můj Otče přicházím, Jene z Nepomuku, s tou neuvěřitelnou důvěrou, májovým světečkem, bys mne v nauku politoval, v úzkosti mne pomoci dal, Jene, Jene. Jene! — 2. Ty jsi Otče milostivý, všem věrně pomáháš, sirotky, wdovy sauzené, všechny v ochraně máš; žádám Tebe ponížene, Nepomucký svatý Jene, zastáň, zastáň, zastáň. — 3. Všem sirotek opuštěný, kam se obrátit mám, přítelčka v tomto světě upřímného nemám; rodiče vši mně zemřeli, mne smutného opustili, v zármutku nechali. — 4. Ach, já smutný, zármaucený, kde najdu přítele, který by se o mne zastal v mé velké sirobě; — bratr, sestra nic nepřege, nestěští mně připravuge, tak se v ten čas děge. — 5. Já ale nic na to nedbám, zaplať jim Pán Bůh sám, že se v tom někdy poznají, naděgi silnou mám; Bůh sám zná dobře srdce mé, jest mu zcela povědomé, o můj svatý Jene! — 6. Jak blažho mi štěstí světlé, přátelů všem měl dost, tu všem byl všudy vážen, bylo všeho hognost: jak se štěstí odvrátilo, přátelství hned pominulo, všechno se změnilo. — 7. Kdo si na štěstí zakládá, štěstí není stálé, jako voda pryč uplyne, brzo se promění; štěstí zavadne jako tráva, kdo si na štěstí zakládá, tak se všechněm stává. — 8. Přítel kdýž mne potkati má, zdaleka se vyhne, kterému všem dobře dělal, nic si mne nevšimne; já na to však přec

nic nebdám, w mé chudobě si nezaufám, napravu
geg Pán Bůh sám. — 9. Sudte, mluvte si gať
chcete, wšak wy se poznáte, coholi mně kdy pře-
gete, na sobě sšledáte, swatý Jan, kwytef mágo-
wý, zastává wšedky sauženy, sirotky a wdowý. —
10. Protož Jene z Nepomuku, pražský kanowníku,
sirotků, wdow hágiteli, prawý slitowníku, ochra-
ňug mne sám swau mocí, we dne i taťe wždy w
noci, Jene Nepomucký. — 11. A když budu na
smrt slonati, k hodince pracowati, stůg při mně, o
swatý Jene, bych Tě mohl wzhýwati, z swých
hříchů se zpowjdati, welebnau swátosti přigmati,
hříchů litowati. — 12. Po této pak smrtedlnosti,
přiwed do radosti, kde bychom Tě mohli chwálit,
Jene Nepomucký, ať se tam wšični radugem, w
nebi spolu s Kristem Pánem, wěčně wěšuw, Amen.

IX. N a u č e n í.

Odšud mistry panugjci odpor a nenáwist proti
wjře a cirkwi Páně?

Žalostná-tě to slepota, hrozný to osud, gest-
liže člověk pohrdage lássau swých bratřj, o ney-
čistšj radosti žiwota se ohrádá. A o takowých za-
slepencjch mluwj Pán, že pozwáni gsauce k wečeři
weliké, na hody slawné, pohrdli pozwánjm, ne-
chtěli přigiti, ten tať, giný ginať se wymlauwa-
gje. I kdo medle, znage wýmłuwý zaslepených

těchto newběčnjšůw, může se diviti, znamenage, že rozhněwato se hospodář, káže služebnjšů swému: „Wygdi rychle na rynky a ulice města, a chudé i mblé a slepé i kulhawy umed sem; wygdi na cesty a mezi ploty, a přinuť wegiti, ať se naplní dům můj.“ Ano nelze se nám diviti, dohládá-li lastawý onen Pán, „že žádný z mužůw těch, kterjž pozvání byli, neofusj wečeře mé.“ Než což wypodobnil Pán a Spasitel náš w tomto podobenstwj, opáčj se na zemi po dnešnji den: newběť býwá odměnau za lásku, a lidé zaslepenj swětem, pohrdagi stáwau a blahoslawenstwjím nebeským. Neboť ohlédnětež se genom wškol sebe, zdaž nenaleznete mezi třeslany lidí na tisíce, gežto zabránj, pohřženi gsauce do rozkossj a prostopášnosti swětských, nedbagice na dusi, wyhýbagi se h o b ů m, potupugi s l o w a, pohrdagi m i l o s t j Páně? Ano smutný to pohled, hrozná to budaucnost, powážjme-li, že wěť náš netoliko pohrdá prawdau a lástau Božj, nýbrž že se mezi námi rozmáhá, že mjsly — nastogte! glž panuge o b p o r — panuge n e n á w i s t proti wjře a Cjrkwi Páně! Brameny neřešti té ufáži, že gsau gimi: 1. ž i w o t m n o h ý c h t ř e s l a u ů w, 2. n e ž n á m o s t w j r y B o ž j, 3. p ř e w r á c e n o s t ž i w o t a.

Nedivtež se bratři, prawj swatý Jan Ewangelista, gestliže swět wás nenáwidj; a tudjž neřusj se nám diviti, widaucjm odpor, gežto se děge: znamenagicjm nenáwist, gežto se stawj proti cjrkwi. Že se tak děge, že k cjrkwi se nelnau

wšickni lidé, že nechťeji na hody, kteréž w nj troggediny Bůh připrawil wesserému člowěčenstwu, tohož gsau negebny přjčiny; neposlednj pať z nich gest:

1. **Žiwoť mnohých wyznawačů w Kristowých.** Wjm, že trpí práwda, žaloba hrozná leží w slowech těchto. Může-li medle služba Kristům tagiti sobě, smj-liž pať bratr zachýwati bratřim práwdu, tu kde o wěc swatau, o spasenj dušj gebnati gest? Byť si chtěl zamlčeti gi bratr bratřim: zástupowé protivnjům nassich hlasitým křikem wyčjtagj nám, že neřešti nasse gsau půwodem, podnětem nenáwisti, s kterauž swět dorážj na cirkew. Aneb co giného předstíral Julian odpadlec, když chtěge obnowiti bludy pohanské, wšelika schytralostj, mocj a silau dorážeti počal na Krista, na ewangelium, na cirkew? A gaťož se dělo za minulých wětůw, děgeť se též i za dnůw nassich. Neboť ať tu nic nebje o libech, geťto sami gsauce laťomci a bráci bez milosrdenstwj, opilci a prostopášnjcy beze študu, gsauce nešťastnjky znamenanymi fletbau swůbcům a cizoložnjům: slowem i pjsmem tydagj špju, potupu a utržky na cirkew; ať pomlčjm o tomto hegnu nad giné ljtěgšjch nepřátel wjry nassj: neufazugi-liž mnozi poctiwj lidé, odwrácej ob nás, na neumělost, powěrečnost, nádheru, laťotu, hněwy a swáry, nestřjbmost a obžerstwj a giné neřády panujcej mezi námi? Ano še sťraussenostj a pořau bigme se w prsa, netagmež toho sobě, že žiwoť náš, že nepledy,

nešťwáry, neřády, kteréž trpíme při sobě a vůkol sebe, že hříchové a nepravosti, kterýmž se poddáváme, neposledním gsau původem odporu činěného, nenáwisti givené proti církwi! Uneb mnjte snad, že by giž dávno nebyli musili umlknauti wšickni protivníci naši, by mezi námi byla se ugala slova sw. Jana řkaucjho: „Synáčkové moji, nemilugmež slowem ani gazykem, ale skutkem a prawdou?“ Ano gíst gsem, že by widauce, an níhdo lháři wěřiti nechce, byli dávno giž přestali tydati útržky na církew protivníci gegi, bychom láskau Boží zasměceni gsauce, čistotau srdce, usslechtsilosti mrawůw, pokorau, tichosti a přjwětivosti we swém obcowánj se stkwěli, láskau bratrskau bez pokrytstwj wespolek se milugjce, žádnému zlého za zlé neodplácejce. Uneb, čímž medle odráželi gsau otcové naši útoky nepřátel usilugjících o zahlázeni wjry Kristowy? Zetopisowé dáwných wěštw křesťanských gsau na swědectwj, že stálo st, kterauž byli swatj otcové naši oddáni wjře, lásce, giž poswěcowali se Bohu, stydliwost a čistota, tichost a pokora, trpěliwost w sauzenjch, žiwé milosrdenstwj, neunawená dobrotiwost, nebýwalá prwé láska k sobě wespolek, nýbrž i k nepřátelům swým, byli zbrogi, kterauž odráželi útoky wrahůw, byli zbranj, kterauž přemáhali swět. Nuže tedy, kdožkoli máte srdce pro prawdu, pro církew, pro Krista, kdožkoli cítjte bolest, widauce, kterať býwá potupowána od lidj neposstwrněná chof Kristowa, drahá swatá naše máť, kdožkoli s žalostí se djwáte na

býdný život, na hrozný konec nepřátel slova, křijže, království Páně, povstaňtež — ano povstaňtež vsiichni, a vymrzšše starý kvas hříchův a nespolečnosti, celau dušši zamilujeme Boha, zasněme se Kristu. Gať welj zákon Jeho, bemy wýhošť hrdosti a lačomstwj, zášti a záwisti, hněwům a swárům, chlípnošti a nestydatostem, obžerstwj a zahálce; umrauce světu, umrauce nepravostem, božajme toho libem láskou, „že gsme přeneseni ze smrti do života;“ — milugjce se wespoleť stutkem a prawdou dušše své, život swůg, kladauce bratr za bratra domedeme pať toho, že oněmj lež, a že z protiwjškůw nassich gedni umlfnau, ginj pohrnau se k nám, aby poznali wjru, poznali cirkew, gežto gest matkau takowé lásky. A hle, komu třeba připomjnati, že tauž měrau zasypáme též i druhý pramen, z něhož se odpor a nenáwist proti cirkwi a wjře nassj prýššti? Ano odpor proti cirkwi, nepomine-li na čisto, umenššj se, gať mile nebude

2. neznámosti wjry Kristowy. Neboť kdo by newztáhl ruky své po drahé perle a byť se měl pro ni sehnauti do bláta? Komu z nás by se nechtělo po fladu, kterýmž lze sobě zgednati wjce než korunu královskou? Či srdce netaužj po fljči, gežto brány ragské otwírá? A hle, fljčem obmyšlagjcjm brány ragské, pošladem neocenitelným, perlau dražššj nad wšeliké klenoty pozemské gest wjra: kdo tedy poznaw gi, mohl by gi pohrbati, směl gi sobě newážiti? Pořub nepoznal Šawel ewangelium,

zůstal a vztekal se mezi gizlivými pronásledova-
 teli jména Kristova: poznal je, stal se z vlka
 beránkem, pastýřem; potom nenabyl Augustin
 známosti o pravdě, svatosti a kráse wjry kato-
 lické, pohrdaje církví, hledal spasení ve bludech
 kacířských: poznal ji, učiněn gest synem a slu-
 hau, učitelem wjry, sloupem církve této; — —
 potom nezestlo světlo známosti pravdy věčné
 na obloze vlasti slovanských, hotovi byli před-
 kové naši, wycediti krev swau pro své božnice
 a modly: a hle, sotwa že jim rozžhali sw. Cy-
 rill a Metoděj swjci wjry křesťanské: ať kde gest
 národ, gežto by se byl srdečněji přilnul ku Kristu
 a neposklorněné choti Jeho? A tak bálo se, děje
 se, bítí se bude po wšě časy: obstraňte nezná-
 most wjry Kristowy, a wjc než polowice nepřá-
 tel, protivníkůw gegich přiwine se k nj. Aneb
 který otec nemilowal by wjru, gežto káže syno-
 wi a dceři: Gti otce swého i matku swau? Který
 manžel nemusí zamilowati církev, gežto pože-
 lňawá a milostj Božj zaswěcuge mu manželku
 k věčnému wěrnému swazku? Které dítě nemusí
 wážiti sobě wjry, gežto učj rodiče, shromazďowati
 synům a dcerám swým poslady věčné? Který
 boháč nemusí w úctiwosti mjeti církev, kterážto
 bděje nad geho statkem, zároweň nawobj geg,
 z mamonty neprawosti gednati sobě přátely, po-
 máhagjej do věčných stánkůw? Který chudák,
 Lazar nemusí welebiti wjru, gežto učj knížata i
 krále poslábati se za bratry geho, gežto káže pá-
 trům ugjmati se ho gažo bratra, stawěti nemo-

cnice a špitály; který hříšník může ginát leč oslawowati cirkew, gežto neustáwá hlebat ztracené a uzdrawowati duše nemocné? Který člowěk nemusí úctau a lástau zahoreti k wjře a k cirkwi, gežto slo w e m apostolůw, m o b l i t b a m i usta-
wěnými millionůw, frwí mučenníkůw, obětí ney-
swětěgšijho Syna Božího, milostmi Duchu swa-
tého giž ob wěfůw neustáwá porážeti blud, wy-
kořeňowati hřích, rozšitowati prawdu, štěpowati
ctnost, rozmáhati blaženost mezi lidmi? Ano kdo
to pozná; kdo pozná učení a snahy cirkwe, po-
slady prawdy a milosti složené w ni: ten a ta-
kowý nemůže leč celau dušsi se přilnauti k prawdě
této, on musí milowati cirkew katol. gačo matku. Ž
kdo z nás tedy wěda, že odpor, kterýž gest proti
wjře a cirkwi, odpor tento že se obrátí w na-
flonnost, nenáwist že se promění w lásku, gač mile
se rozšíří dokonalá známost wjry Páně: kdo medle
wáhal by přispjwati a napomáhati k rozšíření
dokonalé známosti této? O, kdožkoli má w sobě
lásky k bratru, k máteři, k Spasiteli, gižte neba se
wybjzeti k swatému djlu! Čím wíce zmáhá se
newěra, tím horlitwěgi woleyme o swětlo rozumu
a maudrosti k sworčowanému bárci wěčné prawdy;
— čím ššeredněgi zohawuge lež učení swaté našsi
cirkwe: čím žřetelněgi dořazugme toho swěta, kde gest
lež, a co prawda; dořazugme toho bratřim, že gest
cirkew matka naše slaup a utwřzení prawdy, že
gest wjra gegi pořadem neomplné maudrosti, ko-
řenem spasení a blahoslawenštwí. Ano k tomu
nečas směřugi slowa, skutky, wesskeren život náš;

obstranimoſſe neznámoſt wjry přispěgeme k tomu, že ubude třetího pramene, genž geſt

3. přewrácenoſt žiwota. A tento pramen není mělký — tiſícové hynau w newěře, zuří proti Kriſtu a církwi geho, poněwadž ſe ob-
 dali neprawoſtem. Aneb nebj-liž ſám Spasitel náš k nepřátelům ſwým: „Geſtli prawdu mluwím, proč mi newěříte? Kdo z Boha geſt, ſlowo Boží ſlyſſí: protož wy neſlyſſíte, že z Boha negſte.“ Ano ſlowo Páně to geſt, genž wece: „Swětlo příſſlo na ſwět, i milowali gſau lidé wíce temnoſti nežli ſwětlo: nebo byli ſtutkové gegich zlí; každý zagíſtė, kdož zle činí, nenáwíbí ſwětla a negde k ſwětlu, aby nebyli treſtáni ſtutkové geho.“ A ſlowům těmto, ſlowům neomylné wěčné prawdy wybáwagj ſwědectwí letopiſowé wſſech wěkůw, zemí a národůw. Aneb táží ſe wás, kdo měble nenáwíběl a pronáſledowal, žala-
 řowal i katowal proroky w ſtarém zákoně? Aby byli to kněží, knížata, králowé, proſtopáſſníci ži-
 dowſſí! Kdo to ſtawěl ſe na odpor, kdo zatwr-
 zowal ſrdce i uſſí k ſlowům Spasitelowým, kdo to záſſtí a nenáwíſtí neukrotitelnau ſtíhal Ježíſſe po weſſteren život, poſud ſe neoctnul na dřewě kříže? Byli to neſſlechetní pokrycowé a proſtopáſſníci židowſſí. A od té chwíle, co wylita geſt krew prvního mučenníka w Jeruſalémě, až po tu dobu, mnoho-liž měble ſſlechetných, bez úhonoſtí života, ctnoſtmi znamenitých lidí ſtálo i zůſtalo mezi pro-
 tivníky církwe, poſud ſe gím doſtalo známoſti wjry a učení Kriſtowa? Prohlédněte ſí gen wſſecka

hegna nepřátel wjry nassj, cirkwe nassj, prohlé-
 dněte si ge, prawjm, a rcete, zbaž se mýljm, řbyž
 Herodesy a Kaisásse, Nerony a Luciany, Ariowce
 a Woltaérowce mezi sšlechetné lidi klásti nesmj. By
 bylo we srbcjch těchto neschastnjšm býwalo
 prawé lásky ku prawdě, lásky, ctnosti, pať gsem
 cele tm ugíšťen, že by nebyla nišby cezena krew
 apostolům a ctitelům Kristowých na poprawíšťich;
 ugíšťen gsem, že by moci swé wtřpu a slowa
 swého nišbo ž niš nebyl obrátil proti cirkwi
 Kristowě; by se byly w srbei geho nebyly uho-
 stily neprawosti, by byla tu pýcha, tam lašotnost,
 onde hněw a žáwist, ginde opět i chlípnost s
 obžerstwjm, a podobné šfereby nebyly wzbudily
 nenáwist proti wjře a cirkwi, gežto řáže uřřižo-
 wati tělo s žáboštim geho. Wjm welmi dobře,
 že bych za hřjch sobě pořlábál, bych twrditi směl,
 že řážby odpůrce swaté wjry nassj a cirkwe gž
 proto gest neschetnjšem. Odšup to obe mne!
 Neřesti, řterýmž otročj mnozi ž nás, býwagi u
 gebněch neznámostí wjry a cirkwe, býwá u dru-
 hých přjčinau odporu, nechuti, nenáwisti, řterauž
 se štrani od nj, newrážj, borážegi na nj. A wšřať,
 uwažuge slowa Báne, djwage se na ten zášup
 nad giné řitěgšřich protiwnjšm a nepřátel Kri-
 stowa učenj, Kristowj cirkwe, mage před očima
 blubaře wšřech wěšm, wáže slowa i šlufky ge-
 gich, musjm pať twrditi bezděky, že by gebwa de-
 řáť ž niš byl-se octnul, řde nynj gest, by ne-
 byla přewrácenost řiwoťa přjčinau a pra-
 menem, ž něhož se přřšřti odpor a nenáwist proti

církvi a pravdě Boží. S kterak tedy věda to křesťan mohl by se studeným srdcem hleděti na nepravost, gežto čím dál, tím zpupněgi pozdvíhugi hlavy své mezi námi? Ažekoli zmohly se nepravost, vyhynula wjra; kde hyne ctnost, kde gest w nenávisti pravda Boží: tam rostau hrobové, tam požiwagi propasti blahobyt lidj, rodin, národů. S kdo z nás mohl by se bez citu bývati přeb sebe na takau hubaucnost? O, kdo by to mohl, člověk ten hoden by nebyl, aby gméno geho stálo mezi vražedlnýky stíženými zlořečenjm lidským a kletbau Boží. Nuže tedy zhrozme se této kletby a wssični wzhopme se a stawme hráze proti neřestem, gežto se rozmáhagi, rozšširugme známost katolické wjry, ohlassugme pravdu, odhalugme krásu gegj, chraňme se hříchůw, stůgme w lásce, hotowi gsauce každé chwile život swůg klásti za bratry. Nenávist, odpor proti církwi, proti wjře Kristowě musj pať utuhnauti, blud a šalba pozhubau ctitelůw, ctnost a pravda opamugi swět, a nepřátelé Kristowi hubau toliko za podnoží wěčného trůnu Páně, a nám dostane se sláwy, že budeme se radowati s Kristem Pánem wěčně wěšům.

Proti církwi swaté fice bauři mocij odpůrci, wšse nadarmo! neboť přišel giž dáwno onen česný ldu wšibce a založil gi na skále; spogené s odpůrci brány pešelné nikdy gi nepřemohau. Wjť zná w sláwu nebestau přjmo pořád putuge; ale čistjci se spočjwá w čáce milosti Boží; bogugjci šlena Pánem náručjm

mocným, obgimá lid nepočetný. A spogenau tu trogi gebíny gen wjnef owigj. W té gedné ale na wěky zui čest, chwála a sláwa Prostředníku, který nás hříchů a smrti sprostil, a své cirkwi swaté wjtěžstwí na wžby pogistil! W iz Perly poswátne, str. 198.

N o z g i m á n j.

Wěřte cirkwi, poněwadž má prawdu, bržte se gi, poněwadž má žiwot. — Stěte své pastýře i přičinau gednoty, a wažte si kněze, poněwadž nosí hřichy wasse na srdci swém. — Nerušste nikdy modliteb cirkwe, ale modlete se s nj; aneb nechte gi, ať ufoljba dušš wassí gafo matka, gežto wyléwá zpěwy své pro upokogenj nemluwnátká swého w kolébce. — Běda tomu, kdož uwobj w posměch wjru těch, gežto wěřj a modlj se! Modlitba a wjra nenagbau pať zagistě cesty do srdce geho. — Wjra oswobozuge rozum od pochybnosti a od bludů, láska oswobozuge ode gha náruživosti a lásky soběcké. — Widjte-li národ, an zawrhuge wjru gafo rauchy zwetšlelé a sebe w nahotě své wystawuge na ostrau zimu wědy: bogte se oň! Wědat zagistě bezwěrná obhřwá wýssiny, fbež panuge wěčná zima. Widjte-li národ bezbožný neboli zkažený, an řičj: swoboda, swoboda! — wyhněte se mu z cesty, neboť gest to žwjře zuřiwé, kteréhož není s to zbržeti nigafá úzda. — Slowo prawdy z knihy národů a králů. — Lépe gest

newěběti, než blaubiti. — S. Augustín. — Auflady a útržkami nebýwá ublíženo nám toli-
co těm, kteříž ge činj. — S. Jan Blato-
ústý. — Gebiná toliko wěc obtížná gest, a sice
hřích; wšedčo giné gest genom gačo prach a bým.
— S. Jan Blatoústý. — Bohu ljbí se we
skutku, kbož se Wu ljbí srdcem. — Sw. Cy-
prian. — Ten nenáleží do počtu wěřicjch, ten
nemá účastenstwí w dědictwí Swatých, kbož se
wzbaluge ob katolické prawdy. — S. Ambrož.
— Kbož není w jednotě cirkwe, člowěku tako-
wému k blahoslawenstwí nepomohau ani almužna,
ani křest, ani smrt pro gméno křesťanské, potud
setrwá we zlobě kacířské a rozkolnické. — Sw.
Vulgentius. — Wšeho zlého příčina gest,
nedůstatek lásky. Tato strast wywrátila i potřela
wšedčy ty wzácné a slawné skutky cirkwe, pro
kteréz plésati náleželo. — Kdyby takowým byl
žiwot náš, gať náš wyučugi písma, mnohem wíce
strnuly by pohané nad námi, než nad těmi, kbož
činj zářaky. — Uč se přede wšim sám. Pašli
se naučjš zachowáwati wše, cožkoli přikázal Pán,
gíž tjm nabudeš mnoho následowníkú. — Sw.
Jan Blatoústý. — Geben gest Pán, gebna
wjra, geben křest. — S. ap. Pawel. — Nám
pobáno gest učenj, že gest geben Bůh, geben Kri-
stus, gebna naběge, gebna wjra, gebna cirkew a
geben křest w gebiné gen cirkwi. — Sw. Cy-
prian. — Proč gsau mezi námi hádky, proč
hněw, nesgebnocenost, roztržka, bog? Což nemáme
gebnoho Boha, gebnoho Krista? Kenj-liž geben

Bůh milosti rozlit w nás, nemáme-li gedno povolání w Kristu? — S. Kliment Římský. — Na gedno místo scházjwějte se wšickni; mezi námi buď gedna modlitba, gedno wzhýwání, gedna mysl, gedna naděje w též lásce a radosti bezauhonné. — S. Ignác. — Katolická církev gest gedna we své podstatě, we svém učení, we svém blahobárném působení, we svém půwobu a we své wjře. — S. Kliment Alex. — Slovo Boží, gež uššina slyšíte, w duchu podržugte. Ducha potrawau gest slovo Boží; býwá wšak přigatý pořm gafo wywrhnut, slyšané-li slovo w paměti se nezachowává. Kdo wšak pořmu w sobě nezdrží, nad tohož životem zausáme. — Sw. Řehoř. — Kterak mohau slábnauti slowa Boží w ústech twých, w nichž gest hořkost neschetnosti. — S. Ambrož. — Rozgimání zákona nezáleží toliko w čtení písem, nybrž i w tom, aby se řonalo, co gest psáno. — S. Jarolím. — Menší wětší a hroznější chuboby, než gest nedůstatek maudrosti. — Sw. Augustin. — Rbož neznají pořory, gežto gest matkau etnosti, potratí užitek práci swých. — S. Řehoř. — Síla twá, o církwi gest láska, kteráž i bohata gfi i statečna. — Sw. Prosper. — Zúřimý nepřítel níkterak nemůže tolik ti ublížiti, gafo si usškodjš sám, nemiluge nepřitele swého. — Sw. Augustin. — Nic neprospěge člověku, wychwaluge-li slowy etnost, a skutky boží prawdu. — S. Gyprian. — Základem maudrosti gest pořa. — Sw. Jan Blatoústý. — Rbožkoli

hodlá bez počory shromážďowati ctnosti, na wjtr
 wynássi prach. — S. Neboř. — Přegeš-li
 sobě žiwota utěšeného: počora přiwede tebe k
 němu. — S. Efrein. — Kdefoli zmizí počo-
 ra, dostawj se pýcha; kdefoli zgewj se pýcha, do-
 stawj se záwist; a kdefoli zmůže se záwist, —
 tam umjrá láska. — S. Bernard. — Kdož-
 koli dobrým a ctnostným gest, proto gest dobrým,
 aby blaženým byl. — Mucho řečiti gest při mo-
 dlitbě tolik, co wěc potřebnau pogeďnawati mno-
 hými slowy. — Naučjš se dobře umřiti, naučil-
 li gš se dobře žiwu býti. — Blahoslawený-tě,
 kdož Tebe, Bože, miluge, a přitele miluge w Tobě,
 a nepřitele pro Tebe. — Zlata, i byt gš ho
 chtěl, snad nenabudeš: Boha, zachceš-li, budeš
 mjeti. — Tehdy gest skutek opravdowě dobrý,
 když úmysl činjejho z lásky pochází a w lásce
 spočjwá. — Prawé pokání nepůsobj leč nená-
 wist k hříchu, a lásku k Bohu. — S. Augu-
 stin. — Nad jiné způsobilau zbranj proti po-
 kúšenjm gest modlitba; poslabem ušlawičným,
 přjstawem pokogným, půwodem, pramenem, ko-
 řenem wšeho dobrého gestit modlitba, nikoli hu-
 bená onano a leniwá, nýbrž ta, kteráž upřjmná
 gest, a pochází ze srdce ztraušeného. — Wjra
 gest lampa; poněwadž galo lampa oswēcuge
 dñmi, w kterémž gest: rowněž tak i wjra oswě-
 cuge dušsi, we kteréz gest. — Menj to drzostj
 častěji přistupowati k stolu Páně, ale drzostj gest
 přistupowati nehodně. — Almužnau není pauhě
 rozbáwanj statkůw, ale rozbáwagj-li se s mlo-

srdenstwjm. — Takové powahy gsau věci libšté, že prwé geště než dofonale přišly, gšž uletugj. — S. Jan Blatoúšťý. — Nedostačuge dobré přáti, nýbrž potřebj též i dobré fonati. A zase není postačitelno, dobře činiti, nepocházj-li to z dobrého úmyslu. — S. Ambrož. — Wypjatowost zaslepuge oči duše, pakora ale spogená s lástau ge oswěcuge. — S. Efre m. — Prwnj stupeň blaženosti geš: nedopustiti se hřichu; druhým pak geš: poznati prowiněnj. — S. Gyprian. — Swoboda není swobodau, kde dušsi wina tížj. — Hřich, kterýž se záhy nesmaže po-
tánjm, břemenem swým do giného táhne. — S. Řehoř. — Gož dobrého geš, nebýwá ni-
komu ku pohoršsenj, leč lidem zlého srdce. — Sw. Hilár. — Nikdo nemůže celým srdcem obrátiti se k Bohu, pokud se prwé od swěta ne-
odwrátil. — Sw. Bernard. — Když ubělu-
geme almužny, nedáwáme gafo ze swého, nýbrž z daru Kristowa, a tudjž nesluffj dáwati gafo žebráku, nýbrž gafo bratru. — Gešta, kterauž Bůh přicházj k nám, a my wstupugeme k Němu, geš poánj. — Milugme Krista, i bude se nám zdáti snadná wšeláká těžkost. — S. Jaroljm. — Nic nám neprospěge slauti křesťanem, nebu-
deme-li následownjky Kristowými. — S. Leo.

Wzdechnutj.

Swatý Jene Nepomucký, horlivý hlasatel
swatého Ewangeliu, které gš i před králem

Wácslawem oznamowati se neostýchal; wypros
 nám tu milost, abychom se od swatého Ewange-
 lium a řehole Kristowy nikdy neodvrátili, ale
 ble takové jako Ty wždycky živi byli. —
 Swatý Jene Nepomucký, od krále Wácslawa
 zatvržený a potupený, při tom pak wždy mlčen-
 livo: wyžádej nám tu milost u Boha, abychom
 w potupení a posměchu Ježíšši podobnými byli.
 — Swatý Jene Nepomucký, jenž gsí byl od
 krále Wácslawa méně než něgaký zločinec wá-
 žen, proto že gsí hříšný rozkaz krále potupil a
 zawrhl: wypros nám tu milost, abychom hříchu
 nade wšedko nenáviděli, a P. Ježíše tak zastávali,
 sobě Gg tak vážili, gať On zasluhuje. — Swatý
 Jene Nepomucký, Tyš hned od maličkosti ne-
 winnost při křtu swatém nabytau, w dětinském
 a autlém swém wěku zachowáwage, milý byl
 Bohu i lidem, a zvláště swým wlastencům Ne-
 pomuckým; w dospělém wěku slowem mocným,
 a skutečným příkladem k spasení a wzdělání slau-
 žil gsí Pražanům; a král Wácslaw, ačkoliv k
 ctnostem nehrubě náchylný, přece Tebe dworním
 almužníkem učinil, a newinně usmrceného nebe
 swými zážraky, gať gsí weliký Swatý Boží byl,
 patrně ukázalo. — My tedy příkladem Twým,
 milý swatý Patrone, mezi swými zůstaneme
 swětlem hořejm, giným k dobrému swým dobrým
 životem swjtci a budeme mírní w slowech,
 a dobrotiví a nábožní w skutcích; a tať se
 stane, že budeme wšsem přigemní, a žádnému obtí-
 žní; aniž nám giní obtížnými budau. — Ty gsí na

zemi wiběn byl s lidmi zacházeti maubře, roz-
 šasně a opatrně, gen abyš žádného neurazil,
 se wšsemi gš přiwětiwě gednal, gen abyš gich
 zýstal a k Bohu přitwedl: wypros nám tu mi-
 lost, abychom i my w swém obcowání nic gi-
 něho nehledali, než abychom wšsem lidem pro-
 spěli; — bližni swé milugje — gim dobře či-
 nili; po cti swětské netaužje, po tom nebychtěli,
 čeho Ty wěčná maubrost Otce nebeského nic sobě
 nemážíš; wšsem urážkám se wyhýbali, wšseho ne-
 trpěliwého gednání se wystríhali, a od wšsed
 marných a časem sšobliwých a pohoršliwých řeči
 se zdrželi. — O, gašby nasse takowé fonání
 chwálibné bylo! Protož ustanowugeme a uza-
 wjráme, a perwně před sebe běreme, že budaucně
 w gednání s lidmi buďto mlčeti a nebo gen to-
 lík mluwiti chceme, co k naprawení a k wzdělání
 nassich bližních slaužití bude. — Swatý Jene Ne-
 pomučý, genž gš k nepravému saudu krále Wác-
 slawa byl dostawen, orodug za nás, abychom, fbyž
 i newinně odsauzeni budeme, dle příkladu Pána
 Ježíše tak gačo Ty wšsedo trpěliwě nesi, a nad
 nassj křesťanstau powinností se nezapomenuli. —
 Ty, genž gš byl ob žoldněřů a pochopů krále
 Wácslawa tepán: wypros nám srdce tiché, aby-
 chom příkladem Twým wšsedy nátisky a po-
 tupy pro čest a sláwu Boha nasseho trpěliwě
 snášeli. — Swatý Jene Nepomučý, který
 gš w žaláři twém weliké nátisky trpěl, ale w
 Bohu swém potěšenj nabył: wyžádej i nám,
 abychom u Něho pomoc a obweselenj ztrá-

pené myslí nalezli. — W čas mučení a trápení
 Twého, nepřestala ústa Tvoá ob rozhýwání těch ne-
 světějších gmen Ježíše a Marie: protož i my chceme
 po wšech dnů žiwota našeho we wšelikém trápení
 a bolesti dle Twého příkladu Pánu Ježíši a Marii
 se poračeti. Swatý Jene Nepomucký, wěrný ná-
 sledowník Pána Ježíše, genž gfi ob žoldnérů
 krále Wácslawa gat a wázán byl: pros za nás,
 aby Bůh sám wazby našich hříchů roztrhl, a nás
 swazky své lásky i sobě přitáhl, bychom ob Něho
 oblaučeni nebyli na wěky. — Ty ó swatý Jene
 Nepomucký gfi se wynasnažowal srdce své ob
 wšich hříšné poskwrny prázdne wžby zachowati.
 Dříve než gfi na kněžstwo posvěcen byl, celé
 čtyry neděle w samotnosti gfi stráwil, a ode
 wšech poskwrn a nedokonalostí duši swau gfi
 očistil, abys tak hodně přigal tu wznessenau swá-
 tost kněžstwa. — O Bože! kdyby i my swětu, tělu
 a ďáblu budeme moci říci: kdo z wás trestati
 mne bude z hříchů? O, gať radostný gest ten
 den, gať wesele duše gebnání, gať slabé obpo-
 činutí člověka, když geg žádný hřích netíží; gať
 šťastná a radostná smrt, když na umjragcijo
 swědomí nežaluge. Abychom té radosti okusili,
 chceme s milostí Boží raděgi umřiti, nežli swě-
 domí naše poskwrniti. Ty, o Ježíši, zachowey
 nás ob pádu! Ty ale, swatý Jene Nepomucký,
 s Twau moenau u Boha přimluwau stůg po
 pravici naší, aby nás žádné pokusení nepře-
 mohlo. Amen!

Narození svatého Jana Nepomuckého.

Od M. A. Smoboky.

1. Gafý osvit o půl noci? Gafý strasslivý to hluk? Wzhůru, wzhůru tu pomoci, ohněm hárá Nepomuk! — 2. U bezdětců welectěných ach, nastogte hořj chýž, plápol ze stjnů rozežžených. wstaupá w neobhlednau wýš! — 3. Wjc a wjc se oheň zmáhá, ljtým zmáhá chomolem, po ubohých smrti giž sahá, giž gim zhynaut plápolem! — 4. Wnitř wšse ticho. — Gož we hlaubi spanj dosud trwagi? We snách pohřženi zhauby wůkol běsné nebbagi? — 5. Wzhůru nešťastnjci, wstaňte wzhůru! nuž honem procitněte, záhuby se strassné chraňte, fruté smrti ugběte! — 6. Ma kolena gič željce, wššicni padnau sausebé: „Mechť ge angel“ — wolagjce — „f sláwě nebes domebe.“ — 7. W chalaupce pať radoť swjtá, žiwých nehubj tu strast: Matka djtě f swětu wjtá, f srdci wíne brachau slast. — 8. Syna w náruč otcí wložj, an tu zrakem gistrěným djký wzdáwá za dar Božj, wzdáwá citem plamenným. — 9. W rukau djtě wyžádané — wřelým pužen pocitem chwátá wen, djk tobě, Pane, wzdát pod nebes blankytem. — 10. Řřif tu wzniřne, gať geg shlednau stát u prostřed plápolu: wššicni trnau, běsem blednau, mrau úžasem pospolu. — 11. Uš, giž plamen po něm sšlehá ohňorubau perutj; úš, giž kolem plápol žehá, wššicni trnau w leknutj. — 12. Než gať ljtě plamen hořj, neporussen s djtětem, stogj fmet; žiwel se kořj blahowděčným přeb fmetem. — 13. Totě žregmá

ruka Páně! chýž nelehla popelem. Zář we dvě
 vypnuta bání zdá se stvorným kostelem. —
 14. Všichni na ten zážrak patři, s úžasem tu
 zvolá kmet: „Vy pleseyte se mnau bratři, dán
 mi s nebes něžný svět. — 15. Přigmiž Pane,
 dky wřelé! Syn bezdětcům truchlým dán; po
 předchůdci Spasitele gméno geho buďž Jan.“ —
 16. Syn ten cestau Páně cestug, k geho službě
 dospjwey, dospěw slowo spásy zvěstug, sime blaha
 rozšwey. — 17. Msta! oheň náhle zhasne, mine
 stesť i mine děš; nebe klidné, hvězdogasné na po-
 božný žirá pleš. — 18. Nuž, welebmež Páně
 ruky, nj ten plob zážračný dán! Plesey, plesey
 Nepomuku, sláwau twau ten bude Jan!

Modlitba.

Bože a Pane Archangelů! který gfi k wy-
 řizení těch neyznamenítejších tagemstwí spasení
 lidského se týkajících ge ustanowil; obětugeme
 Tobě zásluhy těch nebeských duchů, gaťož i zásluhy
 wěrného služebníka Twého, swatého Jana Ne-
 pomuckého, kterého gfi wywolil za nádobu sláwy
 Swé, aby swato=swatého mlčení před frásem hágil,
 a powěst dobrého gména zastáwal před utrhači;
 dež, pokorně prosíme, abychom čest a sláwu
 Twau we wšech našich činech wyhledáwali, a
 dobré gméno bližního našeho nikdy nezlehčili. Spolu
 popřeg wšeho toho, čehož strže tu pobožnost pokorně
 žádáme, což aby bylo k wětší cti Twé, a spasení na-
 šich duší. Račíž toho učiniti milosrdný Otče strže
 Syna swého, Pána našeho Ježíše Krista, Amen.

Pět Swato-Janstých Swězd. *)

První píseň.

Swatý Jan se laučj s poslúchači swými w Králowském chrámu Páně sw. Wsta w Praze, o neděli třetí po welikonoci.

1. S Bohem buďte fragané, buďte zdráwi, bratři milj! tussim, že nám nastane rozlaučenj w krátké chwili. Novej člowěf smrti den, proto wždy buď připrawen. — 2. Rádbych, než se rozlaučjm, dal wám něco na památku; Kristůw řijž wám poraučjm, On neybrazšši ze wšech statků; kážeť swaté znamenj, že bol webe f spasenj. — 3. O ty Páně stábečko, proč že pláčeš, co tě rmautj? Dbegdu, wšak maličko přigdeš za mnau na té pauti; co rozlaučil hrob a čas, Bůh to w nebi slaučj zaš. — 4. Proč pláчете sirotci; neplačte wy, chudé wdowy, f nebi hleďte ku Dci; gá wás těšsil pauze slowy: ale Pán Bůh wšemocný byl a bude pomocný. — 5. Genom geho přikazy s bedlímostí wykonejte, a od hřichu náfazy srdci pilně ošťihajte; myslete wždy na Boha, milugte se pro Boha! — 6. Muži! slowy, překlady manželky swé woďte f ctností, a wy ženy! základy buďte mužů blaženosti, bělte radošť, bělte trub, w obau gedno srdce buď. — 7. Dcery swé a synáčky štetřete gafo z ráge šwjtky; Bůh sám

*) S redaktorowých to písni.

tyto miláčky nazývá své milé děti; On ge wám zapůgčil gen, a požádá w saubný den. — 8. Syni! buďte podporau rodičů swých w starém věku, — gewte lásku s podporau, gewte srdce plné wděků; což gsau wasse odsluhy weble gegich zásluhy? — 9. Proč pláčete fragané? musj býti rozlauceni, maličko, zaś nastane ctnostným radostné spogeni, maličko, a pomine opět w smrti hodině.

Druhá píseň.

Smrtý Jan na poslednj paui do Staré Bolešlawi.

1. Kam mne srdce giti pudjš? A proč pláčeš, proč se trubjš? Ach ty hledáš pomoci. — Wácslawowo popratiwistě buď mi w hoři autočistě, tam pospissim ku Dci. — 2. Nemám přítele na swětě, komužbych, co srdce hněte, mohl wěrně powědjt; každy litowat se bogi, proti komuž král sám brogi; musim žalost zatagit. — 3. Kristus wolá: „Kdož tepjte, te mně pogdte, a tu pjte z mého bohu utěchu;“ spěchám k Tobě Boží Synu, k Tobě w aužlosti se winu, ó popřeg mi obdechu! — 4. Ty gsi lotra ulitowal, gačbys Ty se nesmilowal nad swým wěrným ctitelem! Ty k mé prosbě schýlš ucha, a posilnjš mblého ducha, bylš, a bubeš přítelem. — 5. Nenawidim kažkau zrádu, a mám zradit swého řádu dle Frálowa rozkazu; celý wěf gsem Tobě flaužil, milowat Tě stále taužil, nechci přigjt k aurazu. — 6. Ať se co chce se mnau stane, z

lásky k Tobě, drahý Pane! všechno přigmu s ochotou; než bych spáchal těžkou vinu, raděg we Wltawě zhynu, gíst gsem Twogj obplatau. — 7. Chci Wácslawa mučedníka profit, by za učedníka přigal mne tam na hrobu; geho hrob chci uljbat; a ty gístě, Boží Mátí! uslyššiš mau žalobu. — 8. Slyš Maticko! potěš w muce, pobey swému Synu ruce w hrozně době odprawy; uslyš a pros, abych w frátce přišel k tobě, k drahé Matce, w frage věčné oslavy!

Třetí píseň.

Swatý Jan na hrobě sw. Wácslawa w chrámu Wole-
slawském.

1. Wítej mi šedý Boží stane, drahé vědictwí z dávných dob! Gať libý chlábek w duššiwane z těch starověkých twých ozdob! — 2. Lj-bám wás slaupy wždy památné, frwatwau stopau Wácslawa; we wassj temnosti poswátné mně blahá doba nastává. — 3. U nohau říže dle libosti poplať si dušše sewřená; zaplať tu Kristu, on tě zhošťi těžkého twého břemena. — 4. Ahy, duch můg w blahu se rozplývá, — kdo wolá: „Jene, Jene můg?“ — To se mi s nebe hlas ozývá, ó Pane! zde ge sluha Twůg! — 5. Ty k smrti zoweš, ó můg Kriste! Ty w oběť žádáš mogi krew? Muž rozkaž, stonám na tom místě pro wjru Twau a pro cirkew. — 6. Tyš trpčým losem, mnohau mušau mne w auřadě tom při-

obil: rád wšedko přigjmám z Twých rukau, gen lástu dey mi za podíl. — 7. Tyš také za mne žkusil trýzeň, řižž těžký nesa na horu; utrpěls rány, žel a žizeň, a Twá krew tešla z pahoru. — 8. Mád slyššim, abyš přispěl smrti bolestnau f Twogj oslawě: ať tedy kat mé kosti zdrtí, a pak potopí w Wltawě. — 9. Nic od Tebe mne neobwebe, ne hrob, ne meč, ne katůw bíč; hrob brána ge, co f Tobě webe, meč katůw ge f té bráně fljč. — 10. Dowol gen gešště gebnu prosbu: Prošim, weš frále f poznání, newyplň na něm strassnau hrozbu, popřeg mu času f pořánj! — 11. A teš giž ljbám s oddanostj Twůg hrob, můg drabý Wáclawe! s ochotau u Twé společnosti pŭgdu za katem f odprawě. — 12. Maria! o gať wljdně kyne z trůnu Twé ofo ljtostné, obegmi syna, an se wine, f Tobě, f matičce milostné!

Čtvrtá píseň.

Swatý Jan u návratu ze Staré Boleslawi do Prahy.

1. Proč sluněčko fu západu, proč tať z wlasti pospýcháš? W frwawý čermánek w zabu gasné ofo uchrýwáš? K západu gdem společně, poswěť mně teš konečně! — 2. Už zas žjtra s twářj stkwaucj wzegdeš w této fragině: Jana pozdrauwenj wraucj žwěštug Čechů robině, žwěštug, že gim wěčně Jan s celým srdcem geš oddán. — 3. Už pak wzegde žjtra raně giné swětlo zra-

kům mým tam přistoupím k trůnu Páně s srdcem láskou plamenným; zvolám k světél původu: „Žehney mému národu!“ — 4. O, ty moge drahá vlasti! Všě, co tobě určeno? Bogen, moru, hladu, strasti připadnau ti za věno; tak chť Boží záměry, gen se nespust důvěry. — 5. Kdo má Boha za podporu, pevnau zvolil ochranu; za obtíž a za příkoru dá Bůh w nebi náhradu; všecko věčná dobrota wpíše w knihy života. — 6. Už se wrátj štěstj zase, pokoj, chléb a všeho zdar, tu deš vlasti pozor na se, ať nezpýchneš pro ten bar; štěstj webe ku pádu, slaužjť peřlu za wnadu. — 7. Stále trwey w swaté mře, chowey w srdci pokoru, to dvě naučj tě mře w hognosti i w úkoru; národ Boha spustěný giž ge také ztracený. — 8. Tamto wysly giž tři hwězdy, ó gať mile swjtěgj; tak w mé vlasti swětte wezdy w jro, lásko s naděgj swětte s nebes wýššiny w srdce české rodiny! — 9. Slunko! tys přestalo pláti nad mau vlasti zpanilau. Chceš, bych laučil se s tau máti, s mau kolébka přemilau? S Bohem vlasti! w ctnosti stůg, žehná, libá tě Jan twůg!

Pátá píseň.

Swatý Jan na Pražském mostě, gsa weden k utopenj.

1. Chwalte Boha stjny temné w této púl-noci tagemné, chwal Ho swětlo měsíce, zpjwepte Mu hwězdice! — 2. Sláwu Bohu woby hučte,

tonem žalmů k břehům zvučte, zvučte z rána, z večera řeky, moře, gežera! — 3. Bůh gest mocný, dobrý, swatý, wšedko widj, saudj, platj, nezná ělowěf Geho čest, wšse co činj, maubrost gest. — 4. Palmu poslal po Wltawě, tau mi fyne k wěčné sláwě; tělo zagde w hlubině, duch se wzghůru wyssine. — 5. Plésy duse přeblažená, za choť Krista wymolená, dopj hořkost z kalicha, dogdeš swého ženicha. — 6. Pil též hořkost k wůli tobě, fdyž tě w řijzi snaubil sobě; wjš, že twůg zasnaubenec zwolil trnj na wěnc. — 7. O můg Jesu! Tebe wolá, k tobě taužj duse z doła, padaj z nj ofowy, giž se k letu hotowj. — 8. Otwjrá se nebes brána, z nj wychází blahá Panna, wljdně fyne k přichodu, angely zwe k průvodu. — 9. Widjm w gasnosti nebesťe plesat apostoly čestě, Methoda a Wogtěcha, ó to blahá útěcha. — 10. Wácslaw zpjwá chwaložalmy, Rmjnef báwá mně z swé palmy, s njm mne wjtá zpanilá swatá kněžna Lubmila. — 11. Ne we wodách, w slasti tonu; zwuč Wltawo hlasem zwonů, nezwuč, gať fdy hrana znj, zwuť twůg bude wjtězný. — 12. Bohu sláwu pęgte wlny, gsautě gehu bitwů plny země, woby, oblaky, On buď chrálen na wěky. Amen.

Litanie o swat. Janu Nepomuckém.

Pane smilug se námi.

Kriste smilug se nad námi.

Pane smilug se nad námi.

Kriste uslyš náš. Kriste wyslyš náš.

Otče s nebes Bože, smilug se nad námi.

Synu Wykupiteli swěta Bože, smilug se nad námi.

Dusse swatý Bože, smilug se nad námi.

Swatá Trojice geden Bože, smilug se nad námi.

Swatá Maria,

Swatá Boží Rodičko,

Swatá Panno panen,

Swatý Jene Nepomucký,

Od maličkosti wraucný ctiteli Rodičky Boží,

Neunawený oltářnj služebnjče,

Obraze pobožnosti,

Schránko maudrosti,

Duchem prorockým ošwycený,

Nádobo čistoty,

Kněže aposťolský,

Horlivý hlasateli slowa Božího,

Příklade křesťanských ctností,

Zrcadlo a prawidlo wyznawačů,

Strážce spravedlnosti,

Pečlivý pastýři duší Kristových,

Ozdobo duchowenstwa,

Otče sirotků,

otobug za náš.

Zástupce wdow,
 Autočistě potlačených,
 Štjite pronásledowaných,
 Ochranče cti a dobrého gména,
 Potěšenj zarmaucených,
 Wyswoboditeli od hanby swětské,
 Můžte trpělivosti,
 Dime stálosti,
 Almužnjku neydobrotiwěgšj,
 Erbnatý a mlčenliwý zpovědnjku,
 W trápenj nepřemožitelný mučebnjku,
 Pro mlčenliwost w Wltawě utopený,
 Beliký dimotworče,
 Swatý patrone země Česté,
 Drahá perlo cirkwe katolické,
 Mocný přjmluwče u Boha,
 Swatý Jene Nepomucký!

orobuj za nás.

Milostiw nám buď, odpusť nám Pane.
 Milostiw nám buď, uslyš nás Pane.

Ob wšselikého hřjchu,
 Ob trestu twého,
 Ob nemlčenliwosti,
 Ob utrhačnosti na cti,
 Ob hanby swětské,
 Ob malomyslnosti a nedůwěrnosti,
 Ob lenosti w twé službě,
 Ob náhlé a nenadálé smrti,
 Ob časného i wěčného zahynutj,
 Strže geho wraucj pobožnost k Panně Marii,

wyswobod nás Pane.

Stryz geho horlivosť w hlásánj slowa Božjho,
 Stryz geho neohroženau prawdomlownost,
 Stryz geho nepřemožitedlnau mlčenlivosť,
 Stryz geho podivnau stálost w utrpenj,
 Stryz wšedny ctnosti geho,
 Stryz mučedlničau smrt geho,
 Stryz neporuffenost gazyka geho,
 Stryz wěchnau blaženost geho,
 W den saubný,

myšobob nás Pane.

My hříšníci,

Abys nám odpustiti ráčil,

Abys nám milostiw býti ráčil,

Abys nás k pravému pokání přivesti ráčil,

Abys swau swatau cirkew spravowati a zachowati ráčil,

Abys náměstka apostolského i wesskeren duchownj statw w swatém náboženstwj zachowati ráčil,

Abys nepřátely cirkwe swaté obrátiti ráčil,

Abys králům a knížatům křesťanským pokog a swornost dáti ráčil,

Abys wšsemu lidu křesťanskému pokog a ge-
dnotu uděliti ráčil,

Abys nás w své swaté wjře posilniti ráčil,

Abys nás od hanby swětšké uchowati ráčil,

Abys nás k mluwenj prawdy spravowati ráčil,

Abys nám aurody zemské dáti a zachowati ráčil,

Abys nám we wšem své swaté pomoci uděliti ráčil,

tě prosíme uššš nás.

Abys ob náš mor, hlad a válku vzdáliti ráčil,	} tě prosíme uslyš nás.
Abys Dědictví Svatojanskému požehnati ráčil,	
Abys ge do počtu wyvolených přigmauti ráčil,	
Abys zemřelému bratrstvu nebe dáti ráčil,	
Synu Boží!	

Veránku Boží, genž snjmáš hříchý swěta, odpust
nám Pane.

Veránku Boží, genž snjmáš hříchý swěta, uslyš
nás Pane.

Veránku Boží, genž snjmáš hříchý swěta, smilug
se nad námi.

Kriste uslyš nás. Kriste wyslyš nás.

Pane smilug se nad námi.

Kriste smilug se nad námi.

Pane smilug se nad námi.

Otče náš.

V. A neuvoď nás w pokušení.

R. Me zbaw nás od zlého.

V. Budiž gméno Páně pochváleno.

R. Od toho času až na věky.

V. Drobug za náš swatý Jene Nepomucký.

R. Abychom hodní učinění byli zaslíbeni Kristovým.

Modleme se:

Wšsemohauci Bože, genž gšī strze nepřemo-
žiteblnau swátostnj mlčenliwost swatého Jana nassī
swatau cirkew katolicāu nowau mučebničau fo-
runau ozdobiť ráčil: propůgč nám, prosíme, té
milosti, abychom, dle příkladu geho a na geho
orobowánj, i my ústa swá strážj opatřili, a tať
někdy k oněm blahoslaweným w nebesjch, kterj
se gazykem ničdy těžce neprohřěšili, přičtení býti
zaslaužili.

Přemaudrý a dobrotiwý Bože! pobiwné
gšau ty cesty, kterýmiž své wywolené k sláwě
nebeské wobjš. Skoro powždy náš utrpenjm na-
wšstěwugeš, abychom se mohli zachowati dle slow
gednorozeného Syna twého: „Kdo chce za mnau
přigiti, wezmi kříž swůg na se, a následug mně.“
Bezpochyby gšī i nám určil rozličná sauženj.
O, bey nám podobné milosti, gačýmiž gšī tať
bohatě nabal swatého Jana Nepomučého, aby
i nasse wjra a láska utrpenjm se šlechtila a
rošla; a aby sme my w slzách tutěž spočogenau
a hrdinskau mysl chowali, gačauž na swatém Janu
obdiwugeme. O, wyleg na nás dary šjly a mau-
drosti, abychom i my w powinnostech swého těž-
kého powolánj w čas pokušenj, wěrnými a ne-
ohroženými šhledáni byli, a wždy w mlčenj i w
mluwenj dle twé swaté wůle se zachowali. Při
nassī šmrťi pať sešli swatého angela swého, aby

náš slabkau nadějí w Krista Ježíše fogil, a dusse nasše doprowodil k trůnu twému a w společnost swatého Jana Nepomuckého, kdež bychom tě s kůry angelstými chwálili a welebili, na věky věkůw. Amen.

Wšemohauci, věčný Bože! genž gš přepoditný w Swatých swých, a w Swatých swých ctěn býti žádáš, dělugeme twé nestončené welebnošti za onen drahý klénut, kteréhož nám twoge milost, přiwtělenjm wěrného twého služebníka k twým Swatým w nebi, udělila.

Otče slitownjče! Podes nám slabým tworům silnau prawici swau, abychom podle twé vůle a podle příkladu swatého Jana Nepomuckého cestau křesťanstého nasšeho určení šťastně putowali, slabké břjmě přikázanj twých na sebe wzali, a tak pokog dusšjm nasšim našli.

Načiz to weblé nestončeného milosrdenstwí swého, ó Bože, tak řjbiti, aby skrze zásluhy swatého mučedlníka twého, Jana Nepomuckého, — wšicni, gichž čest newinně w nebezpečenstwí gest, ob hanby byli oswobozeni, kdož se nad hříchym auti a tagiej gsau, aby byli potěšeni; kdož k wyznánj prowíněnj swých dosti zmužilosti nemagi, aby gi nabyli; kdož gméno bližního zlehčugi, aby se polepšili; a kdož swatau zpověď s nebezpečenstwím ztráty dusse své zanedbáwagi, aby milostí twau obrázení byli. Skrze Pána nasšeho Jezu Krista, genž s tebau w gebnotě

Ducha swatého žiw gest a kraluge Bůh na wěky
wěkůw. Amen.

Nestončeně sprawedliwý a swatý Bože! Pro-
šim tebe skrze wěrného služebníka twého, Jana,
a skrze geho požehnaný, mlčenliwý gazyk, aby
gšl mně Božské swé pomoci propůgčiti ráčil, abych
gazyka swého wždy dle křesťanské powinnosti slusně
opatrowal, a geg tať řka wždy na uzdě držel;
co smłčeti mám, abych wždy smłčel: a co mluwiti
potrinen gsem, abych mluwiti ničdy neopomi-
nů, a tať pro rozmnoženj twé cti stále horlil;
dále pať, abych wšsedu křimbu trpěliwě snášel, a
nepřátelům swým z celého srdce obpaussťel; abych
gebnorozenému Synu twému, Spasiteli swému
podoben byl, — dle gehožto učenj a příkladu slu-
žebník twůg Jan celý žiwot swůg zřjwil, — a tať
gá foruny wěčné sláwy došáhl. Skrze Ježíše
Krista, Pána nasseho. Amen.

V. Drobug za nás swatý Jene Nepomučý.

R. Abychom hobni učinění byli zaslíbenj Kri-
stowých.

O přeslawný mučedníku Boží, patrone náš
neymilegšj, swatý Jene Nepomučý! který gšl
raděgi ukrutné muky wyšťal, a mučedničkau smrt
podstaupil, než abys zpowědnj tagemstwj byl
wyžrabil: eyhle! my wraucj ctitelowé twogi
ť tobě autočistě swé beřeme, a skrze neporusse-

nost twého swatého gazyka tebe pokorně prosíme, abyš nám a všem všudy pobožným ctitelům svým mocnau přimluwau swau před Bohem byl nápomocen, abychom z jeho nesmírné milosti stálého pokoge w naši zemi české požjwali, od drahoty, hladu, wogny a moru, těchto strassliwých metel Božjch šťastně uchováni byli, a tak w swatém pokogi a bázni Boží živi gsauce, k břehu blahoslavené věčnosti šťastně za tebau je dostali ku Kristu Ježíšši Pánu našemu, který s Bohem Otcem a Duchem swatým žiw gest a traluge od věků až na věky. Amen.

Swatý Jene Nepomucký! gá tebe ctím s wraucjm srdcem gažožto prawého přítele Božjho, a držím tebe za swého ochrance a přimluwce u Boha, a gsem toho pemného předsewzetj, krásné twé ctnosti ze vši síly následowati, pobožně a křesťansky žiwu býti, gažož i chwálu a čest twau, seč mne bude, rozšširowati. Poraučjm je tobě se všim, cokolí mám, a we všech tělesných i duchownjch potřebách zpoléhám na wěrnau přimluwu twau.

Budiž štjtem mým proti všem mým wi-
ditedlným i newiditedlným nepřátelům, chraň mne zvlášťe proti zlým pomluwám; a nedopusť, aby bezbožnj gazykové čest mau newinně zhlehčowali a mně štobili.

Oswoboď mne od wšelikého zármutku a malomyšlnosti, abych Bohu swému s upokogenau

mysli slaužil, a někdy nebeské slávy s tebou aučasten byl. Sfrze Ježíše Krista, Pána a Spasitele našeho. Amen.

Ó velký Swatý Boží, swatý Jene Nepomučý! přigmi od nás, věrných ctitelů svých, naše chvály tvého příkladného, swatého obcowání a tvých výtečných ctností, které gsau nám zrcadlem, v kterémž bychom se zhlížeti měli, a pohnůtkau, bychom se tobě podobnými stali, též oštnem, bychom před trůnem Božím tvé přimluvy hodnými byli. — Uč nás swatý patrone a pomozbug nás, abychom, když se na nás štěstí života usmívá, Pána Boha nikdy z mysli nezpustili a v neštěstí všem powinostem až do konce života věrnými zůstali. — Uč nás mluvit, když toho čest Boží, naše vlastní spasení a blaho našeho bližního žádá: a uč nás mlčet, když bez urážky Boží, bez nebezpečnosti spasení a bez avaru proti bližnímu, mluvit se nemá. — Patříž s nebe na nás, genž tak, jako wogsto shromážduge se pod svým praporem, tak i my se shromáždugeme pod koraubw tvé mocné přimluvy, wzhwagjce tě sfrze toho, genž tě wýwolil a tě tak oslawil, a w gehož sláwě ty nynj všemi rozkossimi nebeskými oplýváš. Tam u věčné své radosti, v té slasti nebeské wzpomeň na naše přítomné těžkosti, bjdy a potřeby, a wypros nám u Boha, bychom na twau přimluwu vši auzkosti sproštěni, pokogně

a swatě živi byli a z rostaucího prospěchu milé
drahé vlasti a z příjživého daření našich spo-
lubližných se těšiti mohli. — Usmi se tam i naši
swatě Církve. Vypros Zeměpánu šťastné a
slavné panování, a všem tvým ctitelům, zvláště
nábožnému bratrstvu Dědictví tvého, vymoz
požehnání a spasení. — Pomoz nám tím
bouřlivým mořem časů přítomných, ku přístavu
swatého pokoe, gať časného tať i věčného: aby-
chom život svůj w bázi a milosti Boží doko-
nawše, tam se gednau dostali, kdež ty s ostat-
ními swatými patrony našimi wrchowatau mju
nebeských radosti a rozkoši, všedky smysly přewy-
šugij, požíváš a požívati budeš, po všedky
věky věků. Amen.

Mešni píseň *)

w den památky

swatého Jana Nepomuckého.

(Zpívá se gaťo: Bože před twau welebností.)

Na počátku mše swaté.

Dusse naše k Bohu tauží
S prosbou wraucj přikročit,
Pro winy wšak nezaslauží
Na twář Boží popatřit.

*) Tato píseň může příhodně i mezi litanyi a modlit-
bami zpívána býti.

Tebe, Jene, zpowědníku,
 Wžýwá buſſe nebohá,
 Přístup k Kristu, prostředníku,
 Wyproš milost od Boha!

Při Gloria.

Žeš na zemi rozſſířowal
 Boží sláwu, Boží čest,
 Bůh tě za to korunowal
 Wěncem věčně leſklých hwězd.
 A žeš hláſal ſlowa míru,
 Krotě hněw a rozbroge,
 Bůh tě uwed z hoge wirů
 W věčné stánky pokoje.

Střwěg ſe nynj w sláwě leſtu,
 Boha věčně zwelebug,
 Ať zde není ſlž, ni ſteſtu,
 Swaté pleſy prozpěwug!
 Wyproš ať hlad, mor a wogny
 Mínowa wlaſt a dědiny,
 Vydom žili w láſce hognj
 Bratři gedné rodiny.

Při Ewangelium.

Jene! ty gſi ſtále beblil
 Gjt dle Páně přikazů;
 Co gſi kázal, to's wyſwětlil
 W ſtutcích ſwých co w obrazu.

Srdce tvé hořelo wřelau
 K Pánu Bohu milostj,
 A z té lásky s dušj celau
 Zhrdals swěta marnostj.

při Credo.

Pravdu wjry, gjž gfi učil
 Wěrný cirkwe služebnjf,
 Smrtj bolnau gfi zaručil,
 Staw se pro ni mučednjf.
 Učjwalš, že Dtec winy
 Zhladil Syna w bolestech,
 A že Duch za Božj syny
 Náš poswětil w swátostech.

při obětowánj.

Když gfi na poswátném místě
 Měšjn oběť konáwal,
 Wždy gfi spolu srdce čisté
 Bohu w oběť podáwal.
 I my Bohu wěnujeme
 Srdce našjch žádosti,
 A vyplnit slibujeme
 Wšechy hřjchů mrzkosti.

Sanctus.

Wezmi w ruce harfu złatau,
 Kroč angelů do sboru,
 S nimi zpjwey píseň swatau
 Pánu swětům oboru.

„Sláva Bohu Stvořiteli,
 Moc a sláva na věky,
 Sláva světů Spasiteli,
 Duchu sláva a wděky.“

Pozdwihowánj.

„Požehnánj Beránkowi,
 Požehnánj, sláva čest,
 Genž se snížiw k člověkowu,
 Hříchu trest zaň wolil nést,
 Díky Kristu s Otcem w záři
 Trůnu wěčné gasnosti,
 Genž, za pokrm na oltáři
 Nám se dáwa w swátosti.“

Pater Noster.

Jene, kněže, u plněnj
 Powinnoſtj horliwý,
 Swaté ctnosti i w mluwenj
 I w mlčenj bedliwý.
 Buď nám ſſjttem, buď nám radau,
 Mocnau buď nám přjmluwau,
 Wychom těla, swěta wnadú
 Neſleſli w ſſj dáblowu.

Agnus Dei.

U Beránka, ſlitownjka,
 Za náſ Jene ! orodug :
 „Beránku, genž za hříſſnjka
 Dbětowalſ život ſwůg,

Ustřň se nad bratry swými,
 Přigmi wšecy na milost;
 Ustřň se nad syny swými,
 Přigmi syny w swau radost."

Přigjmanj.

Přigal Kristus litoštivý,
 Přigal gest náš na milost,
 Tělem Pán náš miloštivý
 W srdce wchází wzácný host.
 Wjtey, wjtey wzácný hosti,
 A w nás stále přebýwey; —
 A ty buſſe s blažeností
 Boha swého požjwey.

Požehnánj.

Požehnánj Otce wyproš,
 Ať dá ſilu ku práci;
 Požehnánj Syna wyproš,
 Ať. hřjch od nás odwrací;
 Požehnánj Ducha wyproš,
 Ať dá w dobrém horliwost:
 Tak nám w stánech wěčných wyproš,
 Ať wegdeme w blaženost!
